

ခင်ယုကမ္ဘာကို
ဆော်ဆော်ရပ်နီဝတ္ထုတိုများ

Modern
Japan
Short Stories
English Version
BA MOE

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန် စာရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စု မဖြိုကွဲရေး ဒို့.အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမဖြိုကွဲရေး ဒို့.အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့.အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တိုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများမိတ်ဆက်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ခေတ်ပေါ်

ဂျပန်ဝတ္ထုတိုများ

ခင်သူလာကျော်

ဂျပန်ဘာသာမှ မြန်မာပြန်သည်

Modern

Japan

Short Stories

English Version

BA MOE

စာမူခွင့်ပြု - ၉၈၈/၂၀၀၂ (၁၀)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြု - ၉၁၃/၂၀၀၂ (၁၁)

●
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ကိုဆန်း

●
ထုတ်ဝေသူ
ဦးသန်းဆွေ (၀၁၄၇၃) စစ်သည်တော်စာပေ
၁၁၃၁၊ ဥယျာဉ်လမ်း
၁၉ ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံတောင်မြို့နယ်

●
ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်တင်ရီ (၀၂၈၃၉) နန်းသင်္ဃာတင်
၁၉၆၊ ၃၉ လမ်း၊ ရန်ကုန်

●
ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း
၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၁၀၀၀

●
တန်ဖိုး
၅၀၀ ကျပ်

ဆာစာပေတိုက်
အမှတ် ၁၉၈၊ ၃၉ လမ်း
ရန်ကုန်မြို့
| ဖုန်း - ၂၅၆၂၂ |

မာတိကာ

ရှင်းအိချို ဟိုရိုရို	
ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ	က
၁။ နောက်	၆
Next	
၂။ နောင်ဘဝရောက်လည်း ပြန်ဆုံမယ်	၁၇
See You in the Next World	
၃။ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားခြင်း	၃၀
Reason for Calling	
၄။ မြောက်လေမင်းနှင့် နေမင်းကြီး	၃၆
North-Wind and Sun God	
၅။ နှုတ်ဆက်အိပ်မက်	၄၆
Farewell Dream	
၆။ ကြေကွဲမျက်ရည်	၅၄
Tears	
၇။ အချစ်တော် လက်ပတ်နာရီလေး	၆၂
His Beloved Watch	

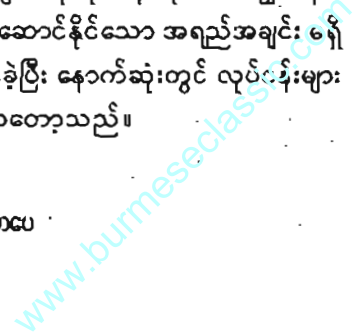
၈။	ယောင်လည်နေသော ခွေးလေး Loitering Dog	၇၁
၉။	ဖန်ဖြင့်လုပ်သော ပန်းကလေး A Flower Made of Glass	၇၈
၁၀။	ဒုံးပျံနှင့် မြေခွေး The Rocket and the Fox	၉၇
၁၁။	အိမ်ပြန်လက်ဆောင် A Present for Home	၁၀၆
၁၂။	အကြောင်း၏ ဖြစ်တည်မှုအစ In the Beginning Was the Reason	၁၁၆
၁၃။	ဖွင့်ဟ ဝန်ခံခြင်း Confession	၁၂၇
၁၄။	စကားလက်ဆုံ Dialogue	၁၄၃
၁၅။	ဘိုကိုကျန် Bokkochann	၁၅၀
၁၆။	အရင်းအနှီး The Capital	၁၆၈

ရှင်းအိချိ ဟိုရို

ဂျပန်လူမျိုး စာရေးဆရာ 'ဟိုရို ရှင်းအိချိ' (Hoshi Shinichi) ကို ၁၉၂၆ ခုနှစ် စက်တင်ဘာတွင် တိုကျိုမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ တိုကျိုတက္ကသိုလ်တွင် စိုက်ပျိုးရေးပညာ ဘာသာရပ်ကို သင်ယူခဲ့သည်။ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ ရသည်။ သူ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ 'ဟာဂျိမဲဟိုရို' သည် ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ယခုထက်တိုင် တည်ရှိနေသော 'ဟိုရို ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဟာဂျိမဲ ဟိုရို ဆုံးပါးသောကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ သူဌေးအကြီးအကဲ ရာထူးကို ခံယူကာ ကုမ္ပဏီတာဝန်ကို ဆက်လက် ထမ်းရွက်သည်။

သို့သော် သူ့ဖခင်ကဲ့သို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို တတ်ကျွမ်း နားလည်ကာ အောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သော အရည်အချင်း ရှိခဲ့ပါ။ သို့ဖြင့် ကြွေးမြီများစွာ တင်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် လုပ်ငန်းများနှင့် အိမ်ကိုပါ ထိုးအပ်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဟိုဂျီ ရှင်းအိချိသည် သူ မကျွမ်းကျင် နားမလည်သော စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်း အနှောင်အဖွဲ့များမှ လွတ်မြောက်လာသောအခါ လစ်ဟာ
နေသော သူ့နှလုံးသားနှင့် သူ့စိတ်လိုအင်ဆန္ဒများကို ဖြည့်ဆည်းပေး
နိုင်သော အမေရိကန်စာရေးဆရာ “ရေးဘရဒ်ဘာရီ” (Ray Brad
Bury) ၏ Science Fiction (SF) ဝတ္ထုများနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့လေ
သည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ဘရဒ်ဘာရီ ရေးသည့် The Martian
Chronicles စာအုပ်ကို စတင်ဖတ်မိရာမှ နှစ်သက်၍ SF ဝတ္ထုများကို
ကိုယ်ပိုင်ပုံစံသစ်ဖြင့် ရေးသားလေတော့သည်။

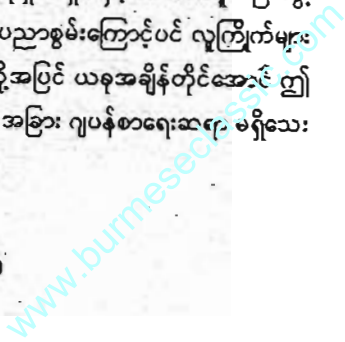
ဟိုဂျီ ရှင်းအိချိသည် Sekisutora အမည်ရသော ဝတ္ထုကို
စတင်ထုတ်ဝေပြီး တစ်မူထူးခြားဆန်းသစ်သော ဂျပန် SF လောကကို
ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ‘ဘိုကိုကျန်’ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်နှင့်
ဆက်လက်ထုတ်ဝေခဲ့သော ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်များသည်လည်း
ဂျပန်ဝတ္ထုတိုများ၏ သမိုင်းကြောင်းနှင့် လမ်းကြောင်းကို အသစ်ဖွင့်ပေး
သော စာအုပ်များဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူ၏ ဝတ္ထုတိုများသည်
SF ၏ ဟိုတ္တူ (၅-၇-၅) ပုံစံဖြင့် ၁၇ သံစဉ်ရှိ ‘ဂျပန်ဆုံးကြောင်း
ကဗျာများ’ ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

စာရေးဆရာကြီး ဟိုဂျီ ရှင်းအိချိသည် အသက် ၇ နှစ်အရွယ်
(၁၉၉၇ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၃၀) တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်ပြီး
နောက်တစ်နှစ် ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ၁၉-ကြိမ်မြောက် စာပေ
ဆုပေးပွဲမှာ သိပ္ပံဝတ္ထုစာပေ အထူးဆုဖြင့် ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရပါ
သည်။

ဘာသာပြန်သူ၏ဘာဟု

ဤဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်၏ မူရင်း စာရေးဆရာသည်
ဂျပန်လူမျိုး Hoshi Shinichi ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
စာအုပ်များသည် ဂျပန်နိုင်ငံ တွင် ၁၉၇၈ ခုနှစ်ပိုင်းလောက်က စတင်ထုတ်ဝေ
ခဲ့ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို တစ်ရှိန်ထိုး အောင်မြင်ကျော်ကြား လူကြိုက်များခဲ့ပါ
သည်။ ယခုအချိန်ထိတိုင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြန်လည်ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေနေရသကဲ့
သို့ စာအုပ်ဆိုင်တိုင်းလိုတွင် ဝယ်ယူရရှိနိုင်သော စာအုပ်များလည်း ဖြစ်ပါ
သည်။

ဤဝတ္ထုတိုများသည် စာရေးဆရာ၏ ထူးခြားဆန်းသစ်သော
စိတ်ကူးစိတ်သန်း၊ အိုင်ဒီယာများကို တိုတိုရှင်း ရှင်းနှင့် စာဖတ်သူ မငြီးငွေ့
စေဘဲ အပိုအလိုမရှိအောင်ရေးနိုင်သည့် ပညာစွမ်းကြောင့်ပင် လူကြိုက်များ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။ ထို့အပြင် ယခုအချိန်တိုင်အောင် ဤ
ကဲ့သို့သော ဝတ္ထုတိုများကို ရေးနိုင်သော အခြား ဂျပန်စာရေးဆရာ မရှိသေး
သည်မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘာသာပြန်သူသည် ဂျပန်စကားနှင့် စာပေကို ကိုယ့်ခွဲကိုယ်ချွန်
လေ့လာလိုက်စားခဲ့ပါသည်။ တစ်စထက်တစ်စ ဂျပန်လူမျိုးတစ်ယောက်
ကဲ့သို့ ဝတ္ထုစာအုပ်များကို ဖတ်နိုင်လာသောအချိန်တွင် ပထမဦးဆုံး ဖတ်မိ
သည်မှာ စာရေးဆရာ Hoshi Shinichi ၏ ဝတ္ထုတိုများပင် ဖြစ်သည်။
သူ့ဝတ္ထုများသည် စာဖတ်သူအား အလွန်စိတ်ဝင်စားအောင် တစ်ပုဒ်ပြီး
တစ်ပုဒ် တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဆက်တိုက် ဖတ်ချင်နေအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း
ရှိပါသည်။ ဤမျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ဝတ္ထုလေးများအား ကိုယ်
တစ်ယောက်တည်း နှစ်သက်နားလည် ခံစားနေရသည်ကို အားမရနိုင်တော့
ပါ။ အခြားသူများကိုလည်း ဖတ်ရှုခံစားစေချင်သည့်အနန္တ ပြင်ပြခြင်းပါသည်။
ထို့ကြောင့် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာမူများကို အင်တာနေရှင်နယ် ဘာသာပြန် မဂ္ဂဇင်းနှင့် The
Light of English မဂ္ဂဇင်းများ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်း ခံရသောအခါ
အလွန်ပင် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မိပြီး ကျေးဇူးလည်း အထူးတင်မိပါသည်။ ထိုမျှ
မကဘဲ 'ဆု' စာပေတိုက်က ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်ထုတ်ကာ စာဖတ်သူ
များလက်အရောက် ပို့ပေးလာသည့် အချိန်တွင်ကား အတိုင်းထက်အလွန်
ပါပဲဟု ပြောရုံမှတစ်ပါး ကျေးဇူးစကားအနေဖြင့် အခြားဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့
ပါ။

ယခုစာအုပ်တွင် ပါရှိသည့် ဝတ္ထုတိုလေးများမှာ မူရင်းစာရေးဆရာ
ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတိုပေါင်း မြောက်မြားစွာထဲမှ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမျှ
လောက်သာ ရှိပါသေးသည်။ အိမ်မှုကိစ္စနှင့် လုပ်ငန်းတာဝန်များကြားမှ
အားလပ်သည့် အချိန်ရတိုင်း Hoshi Shinichi ၏ ဝတ္ထုများကို သည့်

ထက်မက စာဖတ်သူများလက်သို့ ရောက်ရှိနိုင်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်
သွားမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားပါသည်။ ဂျပန် ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့
ပြန်ဆိုထားသော ဤဝတ္ထုတိုများကို အင်တာနေရှင်နယ်မဂ္ဂဇင်းနှင့် The
Light of English မဂ္ဂဇင်းတို့က အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဘာသာ ယှဉ်တွဲ
ဖော်ပြလေ့ရှိသောမူအရ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ထပ်မံပြန်ဆိုပေးသော ဆရာကြီး
ဗမိုးကိုလည်း အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မူရင်းစာရေးဆရာကြီး Hoshi Shinichi ၏ ဝတ္ထုကောင်းများကို
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား၍ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပါသည်။
ဘာသာပြန် အရေးအသား မချောမွေ့ပါက ဝါသနာရှင်တစ်ဦး၏ စေတနာ
စိတ်ဖြင့် အပင်ပန်းခံပြန်ဆိုခြင်းအား ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြမည်ဟု မျှော်လင့်မိပါ
သည်။

ခင်သူစာကျော်
(ခေတ္တတိုကျို၊ ဂျပန်နိုင်ငံ)

နောက်

နောက်

“နောက်အလှည့်ကျသူ ဝင်ခဲ့ပါ”

စိတ်ရောဂါ အထူးကုဆရာဝန်၏ စကားအဆုံးတွင် လူနာ စမ်းသပ်ခန်းထဲသို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ဝင် ရောက်လာသည်။ ယောက်ျားမှာ ပျာယိပျာယာနှင့် ခြေမကိုင်မီ လက် မကိုင်မီ သောကဖြစ်နေပုံရသည်။ မိန်းမမှာ မျက်နှာကြော တင်းမာနေ ပြီး မျက်ခုံးပင့်လျက် မျက်လုံးများ ပြူးထားသည်။

ဆရာဝန်သည် ထိုနှစ်ယောက်ကို ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်စေပြီး စတင် မေးမြန်းသည်။

“ဘယ်သူက အဖော်လိုက်လာတဲ့လူပါလဲခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်ပါခင်ဗျာ”

ယောက်ျားက ဖြေရင်း လာသည့်အကြောင်းကို ဆက်ရှင်းပြ သည်။

“ဒီလိုပါဆရာ ... ကျွန်တော့်မိန်းမ မနေ့ညကတည်းက မကောင်းဆိုးဝါးဝင်ပူးသလို ဖြစ်လို့ပါ ဆရာ ... အဲဒါကို ပျောက်အောင် ကုပေးပါ ဆရာ”

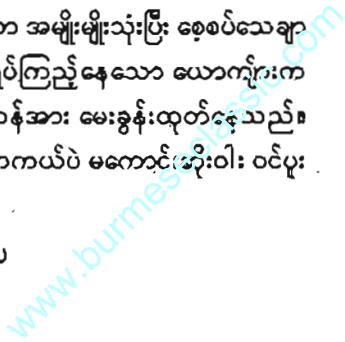
“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား ... မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ပူးရတယ် လို့ပဲ ... ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရအောင် အသေး စိတ် ပြောပြပါဦး”

“မနေ့က ညနေ ကျွန်တော် အပြင်က အိမ်ကိုပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ရုတ်တရက်ကြီး ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ အခုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ မျက်လုံးတွေ ပြူးပြီး “နောက်...” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတည်း အသံကုန်အော်ပြောပါတယ်... အဲလို အော်ပြီးကတည်းက နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းမှ မေးလို့မရ ပြောလို့ မရတော့ပါဘူး”

“ဪ ... ဒီလိုလား ... ကဲ ကဲ ... သေချာအောင် လူနာကို စမ်းသပ်ကြည့်မယ်”

ဆရာဝန်သည် စမ်းသပ်ကိရိယာ အမျိုးမျိုးသုံးပြီး စေ့စပ်သေချာ စွာ စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။ ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသော ယောက်ျားက စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် မကြာမကြာ ဆရာဝန်အား မေးခွန်းထုတ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်တာပါလဲ ဆရာ ... တကယ်ပဲ မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ပူး

နေတာလား ဆရာ”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ဒီခေတ်ကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ပူးတယ်ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး ... စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်တဲ့ အဖြေအရဆိုရင် ဒီရောဂါဟာ လူနာအနေနဲ့ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားလွန်သွားတဲ့အခါမျိုးမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ရောဂါမျိုးပါ”

“ကျွန်တော် နားလည်အောင် ရှင်းပြပါဦး ဆရာ”

“ဒီလိုဗျာ ... ဒီလူနာဟာ မနေ့ညနေမှာ အလွန်အံ့ဩ တုန်လှုပ်စရာ တစ်ခုခုကို ကြုံခဲ့ပါလိမ့်မယ် ... အဲဒီလို ကြုံလိုက်ရတဲ့အတွက် သူဦးနောက်ထဲက စိတ်အာရုံကြောတွေဟာ shock ရိုက်သွားတာပဲ။ ဒီလို shock ဖြစ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တခြားအာရုံကြောတွေပါ အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ ခေတ္တခဏ ရပ်ဆိုင်းသွားတဲ့အတွက် စကားလည်း မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတာဗျာ ... အဲသလို ဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းများရှိခဲ့လဲ ခင်ဗျား စဉ်းစားလို့ရလား”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး ... သတိလည်း မထားမိပါဘူးဗျာ ... ဒါနဲ့ပဲ ... ‘နောက်’ဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံးတည်း အော်လိုက်တာကကော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး ... ဆေးစာအုပ်တွေမှာလည်း မဖတ်ဖူးဘူး ... ထူးတော့ ထူးဆန်းတဲ့ case ပဲ”

ဆရာဝန်က ခေါင်းခါရင်းပြောသည်။

“ပျောက်တော့ ပျောက်မှာပါနော် ဆရာ”

“လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ပျောက်သွားမှာပါ။ ပျောက်သွားမှပဲ ဘယ်

ကနေ ဘယ်လို စဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိရမယ် ‘နောက်’ ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း အဲဒီကျမှပဲ အဖြေပေါ်မှာ ... ကဲ ... ဆေးထိုးပေးလိုက်မယ်။ ဆေးထိုးပြီး မကြာခင်မှာ ဆေးအာနိသင်ပြလာပြီး ခဏရပ်သွားတဲ့ အာရုံတွေ ပြန်အလုပ်လုပ်လာပါလိမ့်မယ်။

ဆရာဝန်သည် ပြောပြောဆိုဆို အမျိုးသမီး၏ လက်မောင်းကို လှန်ပြီး ဆေးထိုးပေးလိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပင် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာအမူအယာများ တဖြည်းဖြည်း ပျော့ပြောင်းလာသည်။

“ဟော ... ဆေးအာနိသင် ပြလာပြီ ... လာ ... ကဲ ကဲ ... စကားလေး ပြောကြည့်ပါဦး”

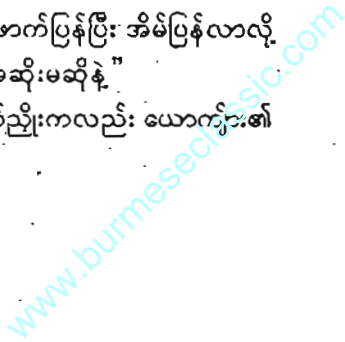
ဆရာဝန်က ယောက်ျားဖြစ်သူကို တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“မိန်းမ ... မိန်းမ ... သတိရလာပြီလား ... ငါ မင်းယောက်ျားပါကွ”

ယောက်ျား၏အသံကြား၍ ယောက်ျား၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သော မိန်းမ၏ မျက်နှာထားသည် တစ်မဟုတ်ချင်း ပြန်လည်တင်းမာသွားသည့်အပြင် ယခင်ထက် ပို၍ပြူးသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည့် စကားများမှာ ...

“နောက် ... တစ်ခါ အပြင်မှာ ဖောက်ပြန်ပြီး အိမ်ပြန်လာလို့ ကတော့ ... အဲဒီအချိန်ကျမှ ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

အသံကုန်အော်ရင်း သူမ၏ လက်ညှိုးကလည်း ယောက်ျား၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ထိုးပြလိုက်ပါသည်။

သူမ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သော ယောက်ျား၏ ရင်ဘတ်ပိုင်း
ရှုပ်အကျီပေါ်တွင်ကား ထင်ထင်ရှားရှားပင် နီရဲစွန်းထင်လျက်ရှိသည်
အနီရောင်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနှင့် နှုတ်ခမ်းရာ တစ်ရာ။

AKUMA NO IRU PENGOKU **မာအုတ်မှ**

HOSHI SHINICHI **၏**

“KON” ထို ဖြန်ဆိုပါသည်။

Next

“Next, please”

At the call of the psychiatrist, a man and a woman entered the examination room. The man was complete picture of restlessness while the woman wore a stern look, eyebrows raised and eyes popping out.

The doctor had them seated and started his questions:

“Who is the companion of the patient?”

“Me ... doctor.”

The man replied and told the doctor the reason of their coming.

“It was like this, doctor. Since last evening my wife looked like she’s possessed by an evil spirit. Please, cure her of this disease.

“Strange ... to be possessed by an evil spirit could you give me some details how it all started.

“Yesterday evening as I arrived home from work, my wife suddenly changed into a stern look as you see her now – her eyes popping out. Then she uttered the word “Next” in a very shrill voice. After that she said not a word more and she did not answer my questions till now.”

“H’m let’s check the patient.”

So saying the doctor started testing the woman carefully with his instruments.

The man standing by and looking anxiously kept asking questions to the doctor.

“What’s wrong with her, doctor? Is she really possessed by evil?”

“No ... not at all ... possessed by evil ... not in these modern times ... my test shows that she’s suffering from excessive brooding over something.”

“Could you say something more for me to understand.”

“Perhaps it’s like this. Last evening, the patient must have had a shock seeing something. This shock she suffered had numbed her nerves so much that she could not speak any more. Could you think of something that had made her so?”

“No, doctor I couldn’t possibly see or think of anything. Anyway what’s the meaning of that word “Next” that she had uttered?”

“Can’t say. And I haven’t read any similar case in the medical books I’ve studied.”

Saying these words, the doctor shook his head.

“But then, she could be cured of this disease, couldn't she?”

“Sure, it'll go away easily ... And only then she might be able to explain the meaning of the word “Next” that she had uttered. Perhaps the answer lies there. Now, I'm going to give her an injection. Soon after, her nerves will be able to function again”

So saying, the doctor bared the arm of the woman and registered an injection.

Soon enough, the woman's face changed expression.

“Look, the medicine has showed its effect. Come, talk to your wife.”

The doctor urged the man.

“Hey, wife ... wife so you've gained your senses here. I'm your hubby, look!”

Hearing the husband's voice, the woman took a look at him and suddenly changed again to the stern expression, her eyes popping out more than before and uttered in a shrill voice.

“If, the next time you come home after playing unfaithful trick on me, don't you ever dare say I'm cruel!”

Screaming these words at the top of her voice, the woman pointed her forefinger at the man's chest.

The place where the woman's finger was pointing, that is on the breast of the man's shirt, there was a bold red stain of lipstick and a trace of a woman's lips

နောင်ဘဝရောက်လည်း
ပြန်ဆုံမယ်...

နောင်ဘဝရောက်လည်း ပြန်ဆုံမယ်

မြို့ပြင်ထွက်သော ဟိုင်းဆေးလမ်းမကြီးမှာ လင်းထိန်တောက်ပနေသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် မျက်စေ့တစ်ဆုံး ဖြောင့်ဖြူးနေသည်။ ဤလမ်းကြီးနှင့် လိုက်ဖက်စွာပင် သစ်လွင်လှပနေသော နောက်ဆုံးပေါ် အနီရောင်ကားလေးကိုလည်း လူငယ်တစ်ဦးက အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လျက်ရှိသည်။ ဤကားလေးမောင်းပြီး မကြာသေးခင်ကမှ ချစ်ကြိုက်ထားသော အသစ်စက်စက် ရည်းစားလေးဆီသို့ သွားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကားဆိုတာ နောက်ဆုံးပေါ် အသစ်စက်စက်မှပဲ ကောင်းတယ်...”။ မဟုတ်သေးဘူး။ ကားတစ်ခုတည်းတင် မဟုတ်ဘူး၊ ရည်းစားလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ နည်းနည်းလေး မော်ဒယ်အော်လံသွားတာနဲ့ အသစ်ရအောင်လဲ ယူတာဟာ ငါ့အကျင့်ပဲ”

လူငယ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်စွာ ရေရွတ်ရင်း ကားကို ပို၍ အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။ တစ်ဝက်လောက် ဖွင့်ထားသော ကား ပြတင်းမှ ဖြတ်သန်းဝင်လာသည့် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော လေပြည် ညင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘဝင်ကျ ကျေနပ်နေသော လူငယ်၏ မျက်နှာ ကို ထိခတ်ကျီစယ်နေသည်။ လူငယ်သည် ကားသစ်ကလေး၏ ကောင်းမွန်ပုံများကို စဉ်းစားသဘောကျနေရာက အမှတ်မထင်ပင် ယခင်ရောင်းလိုက်သော မော်ဒယ်အနည်းငယ်နိမ့်သည့် ကားအကြောင်း ကိုလည်းကောင်း၊ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်း သူ့စွန့်ခွာလိုက်သည့် ရည်းစားဟောင်းမလေး အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သူ့အတွေးထဲသို့ ဆက်တိုက် ဝင်လာသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို မုန်းသွားပြီလားရှင် ... ဟုတ်ပါတယ် ရှင် မုန်းသွားပါပြီ ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဟင့်အင်း ... ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

သူက မမြတ်မသား ဝေလည်ကြောင်ပတ်ဖြေလေ၊ မိန်းကလေး မှာ ပို၍ ဝမ်းနည်းလာလေ။

“ကျွန်မကတော့ ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုမှ လမ်းမခွဲနိုင်ဘူး။ ကျွန်မကို ခွဲမသွားပါနဲ့ ရှင်ရယ်”

“ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ တို့တွေ ဒီအတိုင်း ဆက်နေမယ် ဆိုရင် နှစ်ဦးစလုံးအတွက် မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ရှင်နဲ့သာ ခွဲရရင် ကျွန်မလည်း လောကကြီးထဲ မနေချင်တော့ ဘူး ... သေသွားတာကမှ ပိုကောင်းဦးမယ်”

“အင်း ... မိန်းမတွေရဲ့ ပြောနေကျစကား။ မိန်းမတွေဟာ လမ်းခွဲ ကြဖို့စကားဆိုရင် ဒီစကားလုံးပဲ အမြဲသုံးနေကျ၊ ဒီစကားကသာ အရာ ရောက်မယ်ဆိုရင် လောကကြီးမှာ ဘယ်ယောက်ျားမှ ရည်းစားနဲ့ ကွဲနိုင် မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု လူငယ်က တွေးသည်။

လူငယ်သည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာပင်၊ သူ၏ အကျင့် အတိုင်း၊ ထိုမိန်းကလေးနှင့် မရ ရအောင် အဆက်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ အဆက်ဖြတ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် အခြားကောင်မလေးတစ်ယောက် နှင့် ရည်းစားဖြစ်ကာ ထိုကောင်မလေးကိုသာ အရူးအမူး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

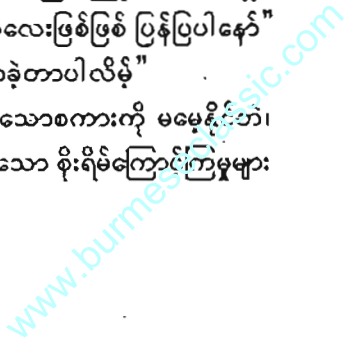
လူငယ်၏ အထင်နှင့်အမြင် တက်တက်စင်အောင် လွှဲခဲ့သည်။ ရည်းစားဟောင်းမလေးမှာ တကယ်ပင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားခဲ့ သည်။ လူငယ်သည် ထိုအကြောင်းတွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ သည်။ ရည်းစားဟောင်းက ကိုယ့်ကြောင့်သတ်သေသွားသည်ဆိုလျှင် မည်သူသည်ကော စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုအပြင် လူငယ်အတွက် ပို၍ဆိုးနေသည်မှာ ထိုမိန်းကလေးက ခွဲခါနီး နောက်ဆုံးပြောသွားသည့် စကား။

“ကျွန်မလေ ... တကယ်လို့ သေသွားရင်တောင်မှ တစ်နေရာ ရာမှာတော့ ရှင်နဲ့တွေ့မှာပဲ။ တွေ့အောင်လည်း ကြိုးစားမယ်။ ရှင် ကျွန်မကိုတွေ့ခဲ့ရင် အနည်းဆုံး လက်ကလေးဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပြပါနော်”

“ဘာသဘောနဲ့ ဒီစကားမျိုး ပြောခဲ့တာပါလိမ့်”

လူငယ်သည် မိန်းကလေးပြောခဲ့သောစကားကို မမေ့နိုင်ဘဲ၊ တွေးမိတိုင်းပင် အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သော စိုးရိမ်ကြောင်းကြံမှုများ

ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။

“အလကားပါ ... ဂမူးရှူးထိုး လျှောက်ပြောခဲ့တာ ... ငါ့ကို သက်သက် ချောက်တာ။ ဘာမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး။”

လူငယ်သည် ထိုအကြောင်းကို ပြန်တွေးမိရင်းဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရစေရန်အတွက် ဖြေတွေး တွေးလိုက်သည်။ ဤအတွေး ပြတ်သွားစေရန် ကားကို အရှိန်မြှင့်သည်။ ရှေ့မှကားကို ကျော်တက်ရန် ပြင်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်း စိတ်ပြောင်းလိုက်ရသည်။ ရှေ့ကား၏ နောက်ခန်းထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေး၏ နောက်ကျောဘက် ပုံသဏ္ဍာန်က ရည်းစားဟောင်းကောင်မလေးနှင့် ချွတ်စွပ်တူနေသောကြောင့်။

လူငယ်သည် အတန်ကြာအောင် ရှေ့ကား၏ နောက်မှ လိုက်နေသည်။ မိန်းကလေး၏ ကျောပြင်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် သူခေါင်းကို ယမ်းခါပစ်လိုက်ရင်းဖြင့် ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ငါ့စိတ်ထင်လိုပါ။ ဒီနေ့ ငါ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး ... သူက သေသွားပြီပဲ ခုနက သူ့အကြောင်း တွေးနေမိလို့ ရှေ့က မိန်းကလေးကို သူ့နဲ့တူတယ်လို့ ထင်နေမိတာ။ ဒီစိတ်ကို ဖျောက်ပစ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဖျောက်ဖို့ကလည်း လွယ်လွယ်လေး သေချာအောင် ရှေ့ကားကို ကျော်တက်ရင်းနဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်”

ဤစိတ်ကူးအတိုင်း လူငယ်သည် စက်ရှိန်မြှင့်ကာ ရှေ့ကားကို ကျော်တက်ရင်းမှ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အား”

လူငယ်၏ ပါးစပ်မှ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားသည်။ ရည်းစားဟောင်းမှ ရည်းစားဟောင်းအစစ်။ သေချာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး လက်ပင် လှမ်းပြနေသည်။ ‘လက်ပြန်ပြပါဦး’ ဟု ပြောနေသည်နယ်။ လူငယ်သည် အမှတ်မထင် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်စလုံးနှင့် အုပ်လိုက်မိသည်။

* * *

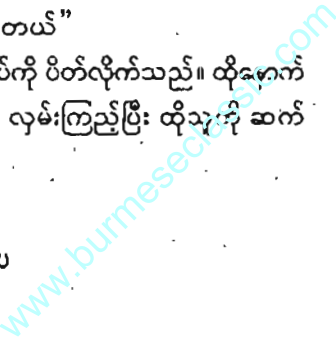
“တစ်ခါတည်း ပွဲချင်းပြီးပဲ။ ဒီလောက် ကားရှင်းပြီး တော်ရုံ တန်ရုံနဲ့ အက်စီးဒင့်ဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့နေရာမှာမှ ဖြစ်ခဲ့တာကတော့ အံ့ဩစရာပဲ။ မျက်မြင်သက်သေဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားကကော ... ဘာကြောင့် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ သတိများ ထားလိုက်မိလား။”

ရဲတပ်သားက အခင်းဖြစ်ပွားပုံကို မှတ်တမ်းရေးနေရာမှ ကျော်အတက်ခံရသည့် ရှေ့ကားယာဉ်မောင်းသူကို မေးကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း နားမလည်နိုင်အောင် ပါပဲဗျာ ... ကျွန်တော့် ကားကို ကျော်တက်ပြီးပြီးချင်း သိမ်မကြာခင်မှာပဲ ဓာတ်တိုင်ဘက်ဆီ တည့်တည့်ကြီး မောင်းသွားပြီး ဝင်တိုက်လိုက်တာပဲ မြင်တယ်။ ရုတ်တရက် ခေါင်းတွေဘာတွေ မူးပြီး မျက်လုံးတွေ ပြာသွားလို့ အခုလို ဖြစ်တာလို့ပဲ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရဲတပ်သားက မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ထိုကားသမား၏ ကားနောက်ခန်းထဲ လှမ်းကြည့်ပြီး ထိုသူ့ကို ဆက်မေးပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ... ကားနောက်ခန်းထဲက မိန်းကလေးက တစ်ခုခု ထူးခြားနေသလိုပဲ ... နေမှကောင်းရဲ့လား။”

“ဪ ... အဲဒါလား ... လူမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ ... ဖယောင်းရုပ်ကြီးပါ ... ကျွန်တော့်အလုပ်က ဖယောင်းရုပ်တွေ ထုတ်လုပ်ရောင်းချတဲ့ အလုပ်ပါ ... ဒီအရုပ်မှာထားတဲ့ ဌာနကို သွားပို့ဖို့ ကားမောင်းလာရင်းက လမ်းခုလတ်မှာ ခုလို ကြုံရတာပါ။”

“တော်တော်ကို လက်ရာမြောက်တဲ့ အရုပ်ကြီးပဲဗျာ ... ခင်ဗျား သာမပြောရင် လူအတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီအရုပ်ကို ထုလုပ်တုန်းက ပုံစံပြပေးတဲ့ မော်ဒယ်မိန်းကလေးက ကောင်းလို့ပါ။ သိပ်တော်တဲ့ မိန်းကလေးဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက ဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့ကို သူ့ရည်းစားက ပစ်သွားလို့ သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံစည်လိုက်တယ်ဗျာ။ ဟိုတလောလေးကမှပါ။”

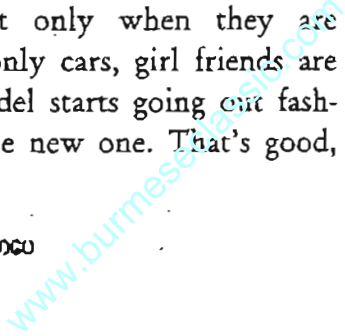

BOKKOCHANN ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်မှ
HOSHI SHINICHI ၏
OIKOSHI ဝတ္ထုတိုထို ဖြန့်ဆိုပါသည်။

See You in the Next World

The highway, shining in the bright sun, lies straight ahead as far as the eyes could see. As if matching this road, a brandnew, latest model little car, red in colour, was being driven at high speed by a young man. He was hastening toward his latest girl friend, whose love he had won over only recently.

“Cars drive best only when they are latest model. Oh, not only cars, girl friends are the same. Once the model starts going out fashion, I switch over to the new one. That’s good,

so good a habit of mine.

Uttering these words to himself, the half-open door of the car, was caressing the self-satisfied young man's face. While he was dwelling, in his mind, the good points of his new little car, his mind went back, inadvertently to the old car he had disposed of and the girl he had cast off.

"So, you had started hating me, hadn't you."

"No, no, it's not that"

His reply, round-about as it was, made the girl all the more sad.

"Oh my part, I just couldn't get away from you. No, please, don't ever leave me."

"That's impossible. If we go on this way, it'd be bad, bad for both of us."

"If I were ever to be away from you, I just couldn't exist in the world any more. Death would be better for me.

"Ah, the words women say when the time comes to part ways. If such words have

had their ways, no man could ever leave his girl - thought the young man.

And the selfish young man could manage to leave the girl-friend. Not long afterwards, he fell in love, madly in love, with another girl.

His thoughts had been proved utterly wrong. The old girl friend had taken her own life as she had vowed she would. The news of her death had made the young sad and sad whenever his mind turned towards her. Who wouldn't ever not felt so to hear that he was the cause of her death.

To make matters worse were the words she had spoken just before they parted.

"If ever I die, I'm sure we'll once again see each other somewhere. If you meet me thus, just wave your hand at me, please, will you?"

What had she in mind when she spoke these words?

And he couldn't, tried as he might, forget these words of hers. The words made him more

anxious every time he thought of them.

“Oh, don’t bother. All bull-shit, she had said them to scare me.”

As if to lessen their weight, he raised the speed of his car. Another reason was to overtake the car that was running ahead of his. But, he had, all of a sudden, to change his thoughts.

Because, the image of the back of the girl sitting in the front of the car ahead looked, looked exactly alike with that of his old girl friend.

For several moments he just followed behind that car, his look fixed on the back of the gril. Then, shaking his head, uttered.

“It’s impossible ... it’s nothing but my imagination. Whatever is happening to me today? She’s she’s dead and gone already. Only because I’d been thinking of her, I thought that girl ahead looked like her. I must get rid of this thought. And that’s easy, very easy. Just look. I’ll take over that car ahead of me! And, sure I’ll take a closer look at the face.”

Thinking thus, he raised the speed of his car and looked at the face of the girl.

“Ah”

A cry of exclamation escaped his lips.

There she was. It was she, his old girl friend! Sure as hell. She was looking back at him and waving her hand to him!

“Please, wave back at me, won’t you. dear ...? as if she was saying!

Not knowing what he was doing, he suddenly buried his face in both of his hands.

* * *

“It was instant death. The road was so clear of traffic – no accident could happen. And it has happened to the wonder of all wonders. You are the eyewitness. Did you, by any chance, see how the accident happened?

The police-constable, who was making notes about the accident, was asking the driver of the car that was speeding ahead.

“I just couldn’t have any idea how it happened. Soon as he had taken over our car,

ဖုန်းဆက်အားဖြင့်: ဤ: ဤ:

his car shot straight towards the petrol pump and crashed it. I think he just got his eyes dazed, head dizzy and caused the accident.”

“Thanks”

The constable said and closed his notebook. Then he looked into the back seat of the car and asked:

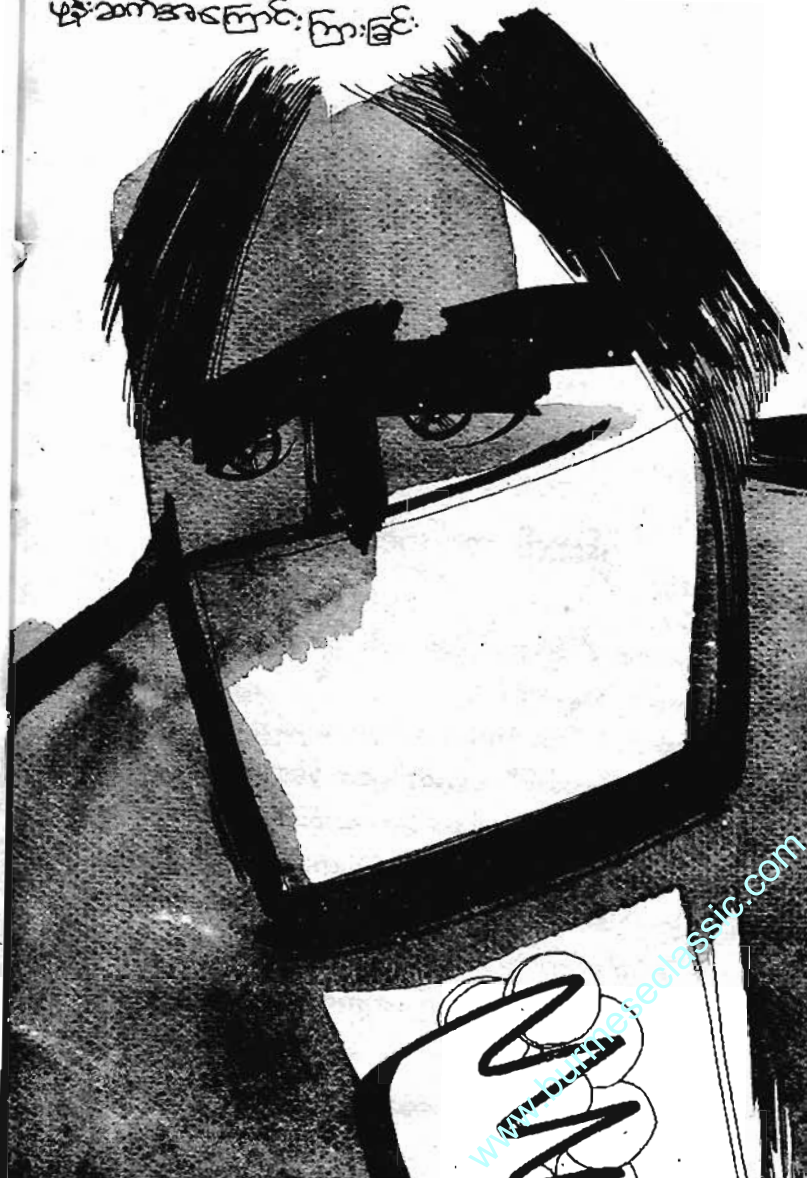
“But then, is there anything wrong with the girl? Look like something’s wrong with her.”

“Oh, the girl it isn’t human being just the wax-image. My job is making wax images. I was on my way to deliver this image on order. And this accident happened on the way.”

“Oh, so human, excellent workmanship. If you haven’t told us, we would think it just human.”

You are right! The model girl of this wax was just excellent help!

But there is one thing – it’s sad news. She took her own life when her boy friend left her. Only recently.

www.burmeseclassic.com

ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားခြင်း

ညတစ်ည၏ ရဲစခန်းတစ်ခုအတွင်း ဖြစ်သည်။ ရဲအရာရှိ တစ်ယောက် ဖုန်းပြောနေသည်။

“ဟဲလို ... ငါ့ဆေးရုံကလား ခင်ဗျာ။ အခုပြောနေတာ ရဲစခန်းကပါ။ ညအချိန်မတော်ကြီး ဖုန်းဆက်ရတာ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော်က ဆေးရုံအုပ်ပါ။ အလုပ်တစ်ခု စောစောလေးကမှ ပြီးသွားလို့ အခု အိပ်တော့မလို့ ပြင်နေတာပါ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဆေးရုံ ဖုန်းဆက်ရတဲ့အကြောင်းကို သိရမလားခင်ဗျာ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ။ အခုနကတင် ရဲစခန်းကို တိုင်တန်းမှုတစ်ခု ရောက်လာလို့ပါ။ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းသွားပါတယ်။ အဲဒီ

အိမ်ရှင် စုဆောင်းထားတဲ့ ရှေးဟောင်းဒဂါးတွေပါသွားတဲ့အကြောင်း တိုင်ကြားလာလို့ပါ”

“ဪ ... ဒီလိုလား။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော်ဆေးရုံနဲ့ ဘာဆိုင် ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝင်ခိုးသွားတဲ့သူခိုးကို အဲဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ အိမ်စောင့်ခွေးက ကိုက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီခွေးက ခွေးရူးရောဂါ ဖြစ်နေတယ်လို့ အိမ်ရှင်က ပြောပါတယ်”

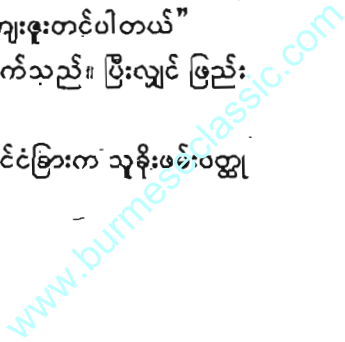
“ဟာ ... ဒါဆို အဲဒီသူခိုး အန္တရာယ်ရှိတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... လူဆိုးသူခိုးဆိုပြီး သေပစေ ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ မကြာခင် ဒီအကြောင်းကို သတင်းမှာ ကြေညာပါလိမ့်မယ်။ ဒီသတင်းကြားတာနဲ့ အဲဒီသူခိုးဟာ သူနဲ့ အနီးဆုံး ဆေးရုံဆေးခန်းကို ပြေးမှာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့က စောင့်ပြီး ဖမ်းဖို့ပါ။ ဒါကြောင့် ရှိသမျှဆေးရုံ ဆေးခန်းတွေ အကြောင်းကြားပြီး အကူအညီ တောင်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော်ဆေးရုံ ရောက်လာခဲ့ရင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေအောင် စီစဉ်ထားပါတယ်။ ညအချိန်မတော်မှာလည်း အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ ခင်ဗျားတို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ကို လေးစားပါတယ်ဗျာ။ ခုလို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဆေးရုံအုပ်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဖြည်းဖြည်းတိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်သည်။

“တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်စရာပဲ။ နိုင်ငံခြားက သူခိုးဖမ်းပစ္စည်း

တွေထဲက အကြံဉာဏ်ယူပြီး သူ့ခိုးကို ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းဖို့လုပ်တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိဆိုတာ ပိုတယ်လို့ကတော့ မရှိပါဘူး။”

ဆေးရုံအုပ်သည် ဆေးဘီဒိုထဲမှ ဆွေးရူးရောဂါ ကာကွယ်ထိုးဆေးကို ဆေးထိုးအပ်ထဲ စုပုံယူပြီး သူ့ကိုယ်သူ ထိုးလိုက်ပါသည်။ ယင်းနောက် ဤည ခိုးယူလာခဲ့သော အဖိုးတန် ရှေးဟောင်းဒင်္ဂါးပြားများကို ကြည့်ရင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေပါတော့သည်။

MIRAI ISOPU ဝတ္ထုတိုခေါင်းချုပ် စာအုပ်မှ
HOSHI SHINICHI ၏
DENWA RENRAKU ဝတ္ထုတိုတို ပြန်ဆိုပါသည်။

Reason for Calling

A night at the Police Sation. A police officer was talking on the phone.

“Hello, is it S hospital? Police Station speaking. Excuse me for calling at this time of night.”

“Yes, S hospital. I am hospital-in-charge. We’ve just finished a job and I’m about to go to bed. May I know the reason for calling, please?”

“It’s like this. Just a while ago a report came to our station. A burglar has entered a

house and made off with the coins the house owner has collected.”

“Oh, is that so? But what was this to do with my hospital?”

“Hm. The thief has been bitten by the watch-dog of the house. And the dog is said to be a mad dog.”

“Ah, in that case, the thief is really dangerous!”

“Yes, he is. So now we cannot abandon the thief to die because he is a thief.”

“Soon, the case will be reported in the newspapers.

If the thief happens to read the report, he will surely run to the nearest hospital. We are to wait for him there and nab him. That is why we are calling all hospitals and asking for help.”

“That’s all right. We’ll be on the alert, once the thief got to our hospital. And I respect your police force working even at this time of night. Thank you for calling.”

The hospital-in-charge put back the phone. And talked lowly (whispered) to himself.

“Surely, the police officer deserves my deep thanks. He must have read those foreign crime stories and setting a trap to catch the thief. Anyway, you can’t be over-cautious.”

So saying, the hospital-in-charge took an anti-vaccine for rabbies from the medicine-cabinet and gave himself a shot of injection.

After that, he was all smiles looking over the ancient coins he had stolen.

မြောက်လေမင်းနှင့်
နေမင်းကြီး

မြောက်လေမင်းနှင့် နေမင်းကြီး

မြောက်လေမင်းနှင့် နေမင်းကြီးသည် အခြေအတင် ငြင်းခန်နေကြသည်။ သူတို့အချင်းချင်း မည်သူက ပို၍ တန်ခိုးရှိကြောင်း အပြိုင်အဆိုင် ပြောနေကြသည်။ ယခင်ကလည်း ဤကဲ့သို့ ငြင်းခန်ခဲ့ဖူးသည်များကို မှတ်မိသလိုလို ရှိလင့်ကစား နှစ်ဦးလုံးမှာ မှတ်ဉာဏ် သိပ်မကောင်းသည့်အတွက် မည်သို့မည်ပုံ ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး အရုံးအနိုင် ဘယ်သူဖြစ်ခဲ့သည်ကို မမှတ်မိကြတော့။

ငြင်းခန်ကြသည် ဆိုသည်မှာလည်း ဥပမာပေးရလျှင် “မိန်းကလေးတွေဟာ ငါ့ဆိုရင် ပိုပြီး သဘောကျတာ၊ မာကျောက်ကစားရာမှာ ငါဟာ အတော်ဆုံး” စသည်မျိုးများဖြစ်သည်။

ဆုစာပေ

ယခုလည်း အပြိုင်အဆိုင် ငြင်းခုံရင်း နောက်ဆုံးတွင် ပြိုင်ဆိုင် ရန်နည်းလမ်းကို သတ်မှတ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ရှေ့၌ တစ်ဖက်မှလျှောက်လာနေသော လူငယ်တစ် ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူငယ်၏ အပေါ်အကျိုကို ဘယ်သူက ကျွတ်အောင် ချွတ်ပြန်နိုင်မလဲ။ ဤသည်ကို ပြိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ ... ဒါကို တို့ ပြိုင်မယ်။ ငါအရင်စပြိုင်မယ်” ဟု ပြောကာ မြောက်လေမင်းသည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ရှိရှိသမျှ အားအင်တွေစုလျက် လမ်းလျှောက်လာနေသော လူငယ်ဆီ ဦးတည်ပြီး လေများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ လေအရှိန်က အပေါ်အကျို ကျွတ် ကျမတတ် ပြင်းထန်လှသည်။ အေးစက်လှသော လေအေး၏ အထိ အတွေ့ကြောင့် လူငယ်မှာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းသွားသည်။ ပတ် ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ဘားဆိုင်တစ်ခု တွေ့ရသည်။

“အား ... ချမ်းလိုက်တာ။ ပူပူနွေးနွေး သောက်ရအောင် တစ်ခု ခု လုပ်ပေးပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်ထဲပြေးဝင်လာသော လူငယ်အား စားပွဲထိုး မိန်းကလေးက ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ကြိုဆိုသည်။

“ကြွပါရှင် ကြွပါ ... လူကြီးမင်း စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ကျွန်မ တို့ဆိုင်က ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ယခုလို အေးသောအချိန်မျိုးရောက်လာသည့် ဧည့်သည်အား အတတ်နိုင်ဆုံး နွေးထွေးအောင် ပြုလုပ်နိုင်သည်မှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ အရည်အချင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်များကို စားပွဲ

ထိုး မိန်းကလေးများက နွေးထွေးစွာ ထိတွေ့ဆက်ဆံမှု မရှိလျှင်လည်း ဤဆိုင်သည် ဆားဝစ် မကောင်းဟု ထင်မြင်တတ်ကြသည်။ ဤဆိုင် မှာ ဤကဲ့သို့ နွေးထွေးသော ထိတွေ့ဆက်ဆံမှုအပြင် လေပူပေးစက် များပါ တပ်ဆင်ထားသောကြောင့် လူငယ်အဖို့ လိုသည်ထက်ပင် ပိုမို နွေးထွေးသွားတော့သည်။

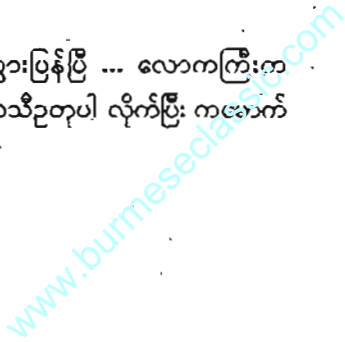
ထို့ကြောင့်လည်း ပထမပိုင်းမှာ အပူ မှာသောက်နေသော လူငယ်သည် အအေးကို ပြောင်း၍ မှာသောက်သည်။ ထိုနောက် အလွန်ပူအိုက်လာသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် အပေါ်ဝတ်အကျိုကို ချွတ်ပစ်ရတော့သည်။

“တွေ့လား ... တွေ့လား ... ဘယ်လိုလဲ။ ကျုပ်ရဲ့စွမ်းအား... ဟိုလူငယ် အကျိုချွတ်လိုက်ရပြီ မဟုတ်လား ... ကဲ ကဲ ... နေမင်းကြီး ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ လုပ်ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ”

မြောက်လေမင်းက ကျေနပ်စွာပြောလိုက်သည်။ နေမင်းကြီးကလည်း အရှုံးပေးဖို့ ဝေလာဝေး။ ဘားဆိုင်ထဲမှ အပေါ်အကျိုပြန်ဝတ်ပြီး ဆိုင်ပြင်ပြန်ထွက်လာသော လူငယ်ထံသို့ နေရောင်ခြည်များ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

လူငယ်မှာ အံ့သြတကြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ရေရွတ် နေသည်။

“ဟော ... ရာသီဥတုပြောင်းသွားပြန်ပြီ ... လောကကြီးက အမှားအမှန်တွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေလို့ ရာသီဥတုပါ လိုက်ပြီး ကလေးက ကမတွေ့ ဖြစ်ကုန်ပြီနဲ့ တူပါတယ်”

They saw a young man coming in their direction.

Who could make the young man to take off this coat?

That was the target of contest.

"Alright, I'll start first," so saying, North-wind, started blowing with all his might towards the young man. The speed of the wind was so violent that it could just blow the coat off the young man's body. And the chill of the wind made the young man shook all over with cold. He looked around and saw a bar.

"Ah, it's so cold I need a drink to warm me up."

As he entered the bar, a young waitress greeted him with warm manners.

"Welcome, Sir, this way Sir. Sure we will cater to your needs."

A guest at this chilling hour! To make him warm is all that bars are for. Without warm attention and service of waitress, a bar is

not a bar with service so poor.

But, this bar, air-conditioned, the young man found there was here much more than he had expected he could get at a bar.

In the circumstances, the young man ordered hot drinks at first. But, in no time, he switched to cold refreshments. Then, with on-coming heat, he had to take off his coat.

"See, see for yourself. That's my power, look! The young man has taken off his coat! So, Sun-God, it's your turn now. Go ahead!

North-Wind urged with satisfaction.

Sun-God, far from admitting defeat, he started throwing his rays towards the young man putting back his coat on and coming out of the bar.

Astonished, the young man looked up at the sky and muttered.

"Look, the weather has changed! With wrongs and rights getting topsy-turvy in the world, the weather is also getting upside down.

အပျော်စရာ

The heat of the sun got more and more intense. His whole body soaked in sweat, the young man wiped away the sweat and entered a coffee-shop. The coffee-shop, also air-conditioned, was chilly all over.

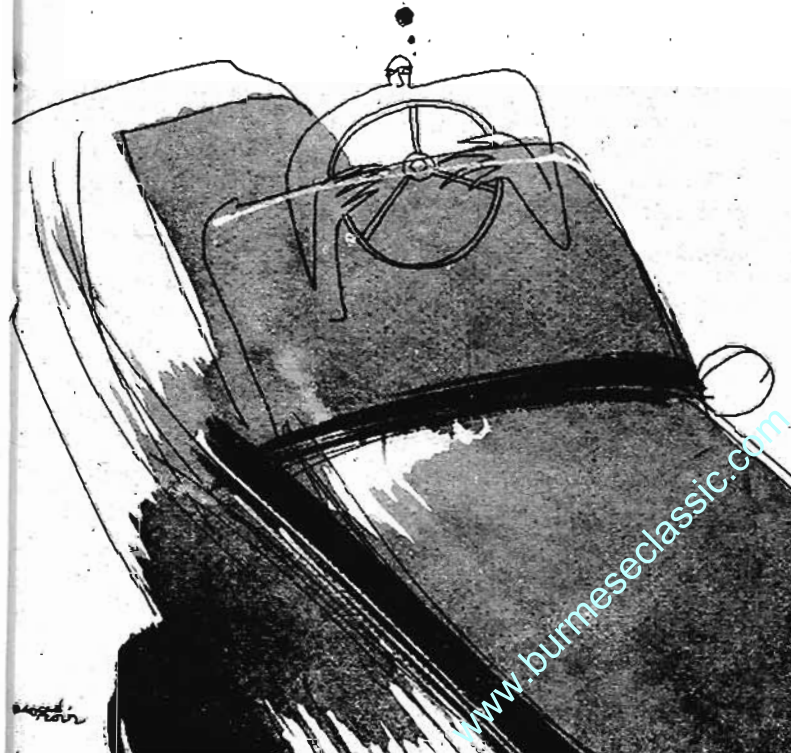
And so, dear reader, the result of the contest is – as you can imagine!

Moral

The coat, off on a hot day, and on, a cold day.

အပျော်စရာ

နှုတ်ဆက်အိပ်မက်

(၁)

ထိုသူသည် ညတစ်ညတွင် အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်သည်။ အိပ်မက်က သိပ်တော့ နိမိတ်မကောင်းလှ။ သူနှင့် အလွန်ရင်းနှီး ချစ်ခင်သော သူငယ်ချင်းက အိပ်မက်ထဲတွင် လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေသလိုလို၊ ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်နေသလိုလို မျက်နှာမျိုးဖြင့် သူ့ကို တိုးတိုးလေးလောပြောနေသည်။

“ဆာယိုနာရာ ... သွားတော့မယ်နော်”

“နေပါဦး ... ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

သူသည် အိပ်မက်ထဲတွင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား ထပ်ခါတလဲလဲ ပြန်မေးနေမိသည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းမှာ သူ့အမေးကို ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ လက်ပြရင်းဖြင့်သာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

(၂)

နောက်နေ့နံနက် အိပ်ရာက နိုးလျှင်နိုးချင်း သူသည် အိပ်မက်ကို ပြန်သတိရပြီး စိတ်ထဲတွင် မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ ဘာကြောင့် ဤအိပ်မက်မျိုး မက်တာပါလိမ့်။ စဉ်းစားရင်း သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ခုခုများ ဖြစ်လေရောသလား။ ဟိုတလောက သူ ခရီးသွားတာ၊ ခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး။ ရောက်တဲ့နေရာမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး အသက်များဆုံးရှာပြီလား။ ဆုံးတဲ့အချိန်မှာ အခင်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ငါ့ဆီကိုလာပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ နှုတ်ဆက်စကားတွေ ပြောခဲ့တာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ အလွန်အင်မတန် စိတ်မကောင်းစရာပဲ။

ထိုအတွေးဖြင့် သူသည် ချက်ချင်းပင် ဖုန်းရှိရာသို့ သွားပြီး သူငယ်ချင်း၏ မိသားစုထံ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။

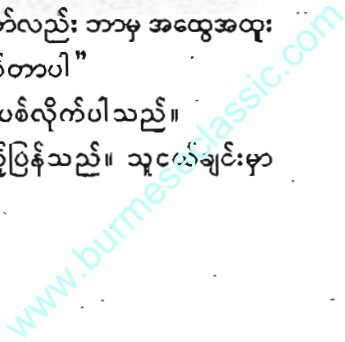
“ဟဲလို ... ကျွန်တော်ပါ ... ခင်ဗျားယောက်ျားဆီက ဘာသံတင်းများ ကြားမိပါသလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှ အထွေအထူး မကြားရပါဘူး ... ဘာဖြစ်လို့ပါလဲရှင်”

သူ အလန့်တကြား ဖုန်းဆက်သည်ကို သူငယ်ချင်း၏ ဇနီး ဖြစ်သူက ထူးဆန်းစွာပင် ပြန်မေးနေသည်။

“ဪ ... ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ အထွေအထူး မရှိပါဘူး ... သတိရလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ”

သူက စကားရောချပြီး ဖုန်းဖြတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် သူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပြန်သည်။ သူငယ်ချင်းမှာ

အသက်အန္တရာယ် တစ်ခုခုဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင် ယခုအချိန်ဆို သူ့
မိသားစုလည်း သိလောက်ပြီ။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းအတွက်
ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိ။ သူ့အတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့။ ဤအိပ်မက်
က ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါနည်း။

(၃)

သူသည် စိတ်ပြေလက်ပျောက် အိမ်ပြင်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်
သည်။ ဟိုဟိုသည်သည် အတွေးများဖြင့် လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။
ဤသို့ လျှောက်နေရင်းမှ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထို
အိပ်မက်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်လိုက်တော့သည်။ နောက်
ထပ်တဖန် ပြန်လည်ဆုံဆည်းနိုင်ခွင့် မရှိတော့သော သူငယ်ချင်းက
သူ့ကို နှုတ်ဆက်စကားပြောခဲ့သည် အိပ်မက်။ သို့သော်လည်း နောက်
ကျသွားခဲ့ပြီ။

အိပ်မက်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ သဘောပေါက်လိုက်သည့် အချိန်
က လမ်းကို ဖြတ်ကူးရင်း လမ်းမလယ်ခေါင် ရောက်ရှိနေသော သူ့အား
အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသော ကားတစ်စီးက ဝင်တိုက်လိုက်သဖြင့်
မြောက်တက်သွားရာမှ ကားလမ်းပေါ် ပြန်မကျမီ အသက်ထွက်အံ့
ဆဲဆဲ သေအံ့မှူးမှူး အချိန်ကလေး။

MIRAI ISOPU စာအုပ်မှ

HOSHI SHINICHI ၏

WAKARENO YUMEI ဝတ္ထုတိုထို ပြန်ဆိုပါသည်။

Farewell Dream

(1)

One night, he had a dream - not the one
with good omen. A friend of his, a very dear
one, was saying to him something in whispers
with a face sad or forlorn, he was not sure
which was the friend's feeling.

"Sayonara bye, bye."

"Wait - where to?"

In the dream, he kept repeating the ques-
tion to his friend. But the friend did not say

anything and vanished with a wave of the hand.

(2)

The next morning, he remembered the dream as soon as he was awake and felt sad. Why did I have that dream? He thought and thought and scratched his head.

"Has anything happened to my friend? Some days ago he had left on a journey and has not come back yet. Has any accident occurred to him wherever he has arrived and lost his life? And, just at the moment of his death, he has come to me, his best friend, to say goodbye. Oh! so sad to think!

With these thoughts he went to the phone and called the family of the friend.

"Hello, it's me. Any news from hubby?"

"No - nothing. Anything the matter?"

To his startled call, the wife of his friend was asking him a question, rather strange.

"All right, then. Nothing important. I

just happened to remember him."

So saying he put down the phone.

Then he started thinking again. If the friend had met with a fatal accident or something, it's time the family had got the message. As things stood, there was nothing to be anxious about.

But, what about the dream?

What's its meaning?

(3)

Just to relax his tense nerve, he prepared to go out and have a stroll.

As he walked, various thoughts stirred his head. Half-way along the street, it seemed that the meaning of the dream had dawned on him suddenly. His friend, whom he would not meet again, had come and said goodbye to him. That was all that the dream was about.

And now, everything had got late.

The moment that he had felt of the

dream, he was in the middle of the road crossing to the other side.

A bus, running at high speed knocked him and tossed him up in the air.

The moment before he fell back to the ground and was about to die was when he felt he got his friend's message.

အောင်ကျော်စွာ
www.burmeseclassic.com

ကြေကွဲမျက်ရည်

မြင်သူတိုင်း နှစ်ခါပြန်ကြည့်ရလောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်နှင့် ခြံကြီးတစ်ခြံ။ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲ၌ အရောင်အသွေးစုံလင်စွာ ဖူးပွင့်စေဆာနေသော ပန်းပင်လေးများနှင့် မွှေးကြိုင်သည့် ပန်းများ ပွင့်နေသော အပင်ကြီးတစ်ပင်။

စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော ဤခြံကြီးနှင့် အလှပြိုင်ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကြီးမှာလည်း ခန့်ငြားထည်ဝါလှပါသည်။ အိမ်ကြီးအတွင်းတွင် တန်ဖိုးကြီးမားသော ပရိဘောဂများနှင့် နံရံတွင် ရိုတ်ဆွဲထားသော ပန်းရီကားများအား စည်းစနစ်တကျ၊ လှပသေသပ်စွာ ဆင်ပြင်ထားသည်။ ဤအိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင်မှာ အလွန်တရာ ချောမောသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း နှစ်ဆယ်ထက်ပိုသည် မထင်ရအောင် နုပျိုလှသည်။ အချိန်ရှာသီနေ့ရက်များက သူမတစ်ယောက်တည်းကို ချန်လှပ်ကုန်ဆုံးနေဘိသကဲ့သို့ပင် ထင်ရသည်။ နေမကောင်း မဖြစ်ဖူးလောက်အောင်ပင် ကျန်းမာရေး ကောင်း

မွန်ပြီး အားကစားလည်း လိုက်စားသည်။ အားကစားပစ္စည်းမျိုးစုံ ပိုင်ဆိုင်ထားသည်နှင့်အမျှ ရာသီဥတု ကောင်းမွန်သောနေ့များတွင် ခြံထဲဆင်း၍ အားကစားပြုလုပ်လေ့ ရှိသည်။

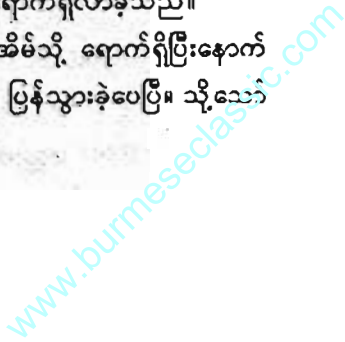
သူမ၏ အခြားဝါသနာတစ်ခုက စောင်းတီးခြင်း။ မိုးရွာ၍ တိမ်ထူသောနေ့များတွင် စောင်းတီးလေ့ရှိသည်။ ထိုစောင်းသံများလည်း ကြားရသူတိုင်း ဘဝင်အေးမြစေလောက်အောင် သာယာချိုမြလှသည်။

သူမတွင် ချစ်လှစွာသော လင်ယောက်ျားလည်း ရှိပါသည်။ အလွန်မတန် ကြင်နာတတ်သော လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် ရိုးသားမြောင့်မန်သော စာရိတ္တပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်သည်။ အခြား အမျိုးသမီးများအား ယောင်၍ကြည့်ဖို့ ဝေးစွ။ သူမိန်းမကိုသာလျှင် သေတပန် သက်တဆုံး ချစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသူ။

ဆိုလိုချင်သည်ကတော့ ဤခြံကြီးနှင့် အိမ်ကြီးရှင် မိန်းမချောလေးမှာ အခြားသူများ အားကျရလောက်အောင် အရာအားလုံးနီးပါး ပြည့်စုံနေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတလော သူမသည် အားကစားနှင့် ဂီတကို ရပ်နားထားခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပေပြီ။ သူမတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။ သည်လိုနှင့်ပင် မွေးဖွားမည့်နေ့ရက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ခေါ်ထားသော ဆရာဝန်ပင် ထိုအိမ်သို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် သူ လုပ်စရာရှိသည်များ အပြီးသတ်ကာ ပြန်သွားခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် ကလေးငိုသံကို မကြားရသေး။

သူမက ယောက်ျားဖြစ်သူကို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဟင်”

သူမ၏ ယောက်ျားက ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းကိုသာ ရမ်းပြုသည်။

မွေးတော့ မွေးပါသည်။ သို့သော် မွေးဖွားလာသော အရာက လူသားမဟုတ်။ သက်ရှိသတ္တဝါပင် မဟုတ်ချေ။ အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသော ရွှေတုံးရွှေခဲကြီး။

“ဒီတစ်ခါလည်း အရင်လိုပါပဲလား”

ပြောရင်းနှင့် သူမ၏အသံမှာ တိုးတိမ်ဝင်သွားသည်။ ယခုအချိန်ထိ မွေးဖွားလိုက်တိုင်း လူသားကလေး မဟုတ်ခဲ့။ မဟုတ်ဆဲ။

သူမသည် ဝမ်းနည်းလွန်း၍ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းလာသည်။ ထိုမျက်ရည်ပေါက်များက ပါးပြင်မှတစ်ဆင့် အကျိပ်ပေါ်သို့ကျကာ အကျိပ်မှတစ်ဆင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ထိုပြင် သူမ၏ လက်ဖဝါးပေါ်သို့လည်း တစက်စက်ကျဆင်းနေခဲ့သည်။ ယင်းနောက် ထိုမျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ အားလုံးပင် စိန်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

TAKUSAN NO TABU တာအုတ်စု

HOSHI SHINICHI ခင်

HIAI ဝတ္ထုတိုတို ပြန်ဆိုပါသည်။

Tears

The big mansion, with its large compound, was so attractive that every passers-by had to take a second look at it. Inside the compound were multi-coloured flower-plants and a big tree with fragrant flowers in full bloom.

To match this pleasant compound in beauty, there stood a big grand mansion systematically equipped with priceless furniture and paintings on the wall.

The owner of this big mansion was a

very beautiful lady.

She had already turned 30, but looked just a little over 20, such was her youth. It seemed that time, in its natural course, had passed her by. Her health was so fine because she was an ardent sports enthusiast. She possessed all types of sports equipment, and in fine weather, she would play games and sports. That kept her in best health, never a day of sickness in her life.

She had another hobby, playing harp. On dark, cloudy days she would play harp, the sweet cool sound of which delighted the hearers.

She had a loving husband, a handsome kind-hearted man, with spotless characters. With no eye for any other woman but his wife, he seemed to have decided to wholly devote his life to his beloved wife.

In sum, this beautiful lady, the owner of this mansion and his big yard, was the envy of

all. It seemed that she had all her wishes fulfilled.

But, for now, she had stopped all her games and sports.

She was with child.

Came the day when she gave birth.

The doctor had duely arrived and after doing his chores, had gone.

Still, not a cry of baby was heard.

She asked her husband.

"What's the matter?"

The husband, uttered not a word, he merely shook his head.

She did give a birth.

That was sure enough.

But, the thing that she gave birth was not a human child but a lump of glittering gold, that was the one she had given birth.

"Oh, same as before."

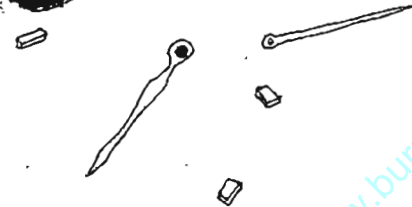
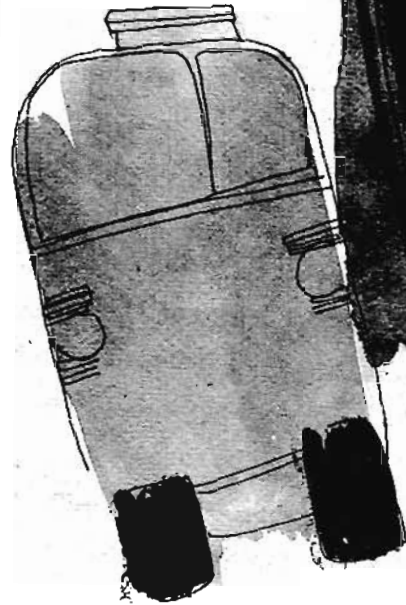
Her voice got low as she uttered these words.

Up till now, all those that she had given birth were not human babies.

Growing sadder as she thought, big drops of tears fell - from her cheeks to her clothes, from her clothes on to the floor. Not only there, her drops of tears kept falling, drop after drop, to her palms. After that, all her drops of tears changed into sparks of diamond.

အချစ်တော်
လက်ဖက်ရည်ခွက်

အချစ်တော် လက်ပတ်နာရီလေး

ဦးကေသည် ရုံးပိတ်ရက်အတွင်း ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည်များကို ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။ အင်္ကျီအိတ်ကပ်အတွင်းမှ အိတ်ဆောင်ရေဒီယိုလေးက မိုးလေဝသ သတင်းများကို ကြေညာနေသည်။

“မနက်ဖြန် နေသာရန်ရှိပါသည်”

ကြည်နူးရွှင်ပျရွာဖြင့် လေချွန်ရင်း ဦးကေသည် လက်ကိုင်ပုဝါထုတ်၍ သူ၏ လက်ပတ်နာရီလေးကို ညင်သာစွာ ပွတ်တိုက်နေသည်။ ဤသည်မှာ သူ အမြဲ လုပ်နေကျအကျင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းကုတ်ခြင်း၊ နားရွက်ကိုင်ခြင်း၊ နှာခေါင်းပွတ်ခြင်း စသည့် အဓိပ္ပာယ်မရှိသော အမူအကျင့်များနှင့် မတူဘဲ သူ၏ အကျင့်မှာ ထူးခြားလှသည်။ ဤလက်ပတ်နာရီလေးအား အမြဲတစေ သူက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် နေခဲ့သည်။ ချဲ့ကားပြီး ပြောချင်လျှင် ဤနာရီလေးကို မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေသည်ဟုပင် ပြောနိုင်သည်။

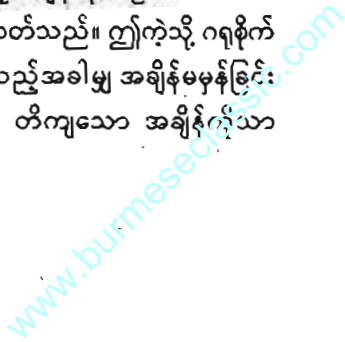
ဤနာရီလေးကို ဦးကေ ဝယ်ခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်တာ ကာလပင် ပြည့်ပေတော့မည်။ ကုန်တိုက်တစ်ခု၏ နာရီအရောင်းကောင်တာကို

ဖြတ်သွားစဉ် မှန်ရိုးကောင်အတွင်း တန်းစီပြထားသော နာရီပေါင်းများစွာထဲမှ နာရီတစ်လုံးသည် ဖျတ်ခနဲ ဝင်းလက်သွားသည်။ နှိုင်းယှဉ်ရလျှင် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်က မျက်စေ့တစ်ဖက် မှိတ်ပြခြင်းခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဦးကေ ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ပြင် “ကျွန်မကို ဝယ်သွားပါ” ဟု ချိုသာသောအသံလေးဖြင့် ပြောနေသံကိုပင် ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့လည်း ထင်ခဲ့မိသည်။ နာရီလေးမှာ ရှေးဟောင်းမြို့တော်တစ်ခု၏ ရွှေဒင်္ဂါးပြားကို နာရီခိုင်ခွက်အဖြစ် ပြုလုပ်ထားပါသည်။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် ထိုနေ့မှာလည်း အလုပ်ဝင်ပြီးနောက် ပထမဆုံး BONUS ဆုကြေး ရခဲ့သောနေ့ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ကောင်းပြီ ဝယ်လိုက်မယ်” ဟု အမှတ်မထင်ပင် သူ့နှုတ်ကပြောမိလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုနာရီကလေးသည် ဦးကေနှင့် အမြဲ မခွဲမခွာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးကေသည် နာရီလေးကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပမာ ယုယခဲ့သည်။ ဦးကေမှာ ငယ်ရွယ်ကျန်းမာသူ ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးမှုကို စိတ်မဝင်စားလှသော်လည်း နာရီလေးကိုမူ နာရီပြင်ဆိုင်တွင် ပုံမှန် စစ်ဆေးမှု ခံယူခဲ့သည်။

နာရီပြင်ဆိုင်တွင် ပေးထားရသည့်အချိန်တိုင်း ဦးကေ၏ စိတ်ထဲ၌ နာရီလေးကို လွမ်းဆွတ်သတိရနေတတ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဂရုစိုက်မှုများကြောင့် နာရီလေးမှာလည်း မည်သည့်အခါမျှ အချိန်မမှန်ခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။ နှေးခြင်းမရှိ။ မြန်ခြင်းမရှိ။ တိကျသော အချိန်ကိုသာ သေချာစွာ ပြသနိုင်ခဲ့သည်။

အိတ်ဆောင်ရေဒီယိုမှ နာရီအချက်ပေးသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။
ဦးကေသည် ခေါင်းတစ်ချက်ခါလိုက်ရင်း

“ထူးဆန်းလိုက်တာ ရေဒီယိုကပဲ အချိန်မှားရတယ်လို့”

ဦးကေစိတ်ထဲမှာတော့ မှားခြင်းမှားလျှင် ရေဒီယိုကပဲ မှားနိုင်
မည်။ သူ့နာရီက မမှားနိုင်ဟု နာရီလေးအပေါ် အစွမ်းကုန် ယုံကြည်
ထားသည်။ သို့သော် အခြားလိုင်းကိုလှည့်ပြီး နာရီကို တိုက်ကြည့်
လိုက်သောအခါ ရေဒီယိုမှ ကြေညာသောအချိန်မှာ မှန်ကန်နေကြောင်း
သိလိုက်ရသည်။ သူ့ အရမ်းကို ထူပူသွားသည်။

သွားပြီ။ လိုက်ပါစီးနင်းရန် လက်မှတ်ဝယ်ထားသော ဘတ်စ်
ကား၏ ထွက်ချိန်ကို ဦးကေ မမိနိုင်တော့ပါ။ သူသည် တစ်ခါမျှ
မပြုစဖူး လက်ပတ်နာရီလေးကို စိတ်တိုစွာ အော်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွာ။ ဒီလောက်တောင် အရိပ်
တကြည့်ကြည့်နဲ့ အချိန်မှားအောင် ဂရုစိုက်နေတဲ့ဟာကိုကွာ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူ့အတွက်ကတော့ ခရီးထွက်မည့် အစီ
အစဉ်အား ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပေ။ သူသည်
စိတ်ညစ်ညူးစွာဖြင့် လမ်းလျှောက်ထွက်လာရင်း နာရီပြင်ဆိုင်ကိုပါ
တစ်ပါတည်း ဝင်လိုက်သည်။

“ထူးဆန်းတယ်ဗျာ ... ဒီလိုနောက်ကျတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်
ပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းမယ့် ရုံးပိတ်ရက်ကလေးကတော့ သွား
ပါပြီဗျာ”

“ဟိုတလောက်ပဲ သေသေချာချာ စစ်ဆေးထားပြီးခါစ ရှိသေး
တယ်”

နာရီပြင်ဆရာက နာရီကို ယူကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ထို့နောက်
အလွန်အံ့ဩသည့်အသံဖြင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျားနာရီက အကောင်းကြီးပဲ ... ဘယ်နေရာမှ ပျက်နေတာ
မတွေ့ရပါလားဗျာ”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ”

ဤအချိန်တွင် အကျိုးအိတ်ထဲမှာပင် ထည့်ထားဆဲရှိသော အိတ်
ဆောင် ရေဒီယိုမှ သတင်းကြေညာသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ယခုအချိန်မှာ ခရီးသွားရာသီဖြစ်ပါသည်။ အကိစ္စတောင်တန်း
သို့ အပျော်ခရီး လည်ပတ်ရန် သွားသော ဘတ်စ်ကားသည် ...”

ဤသတင်းကြားလျှင် ကြားချင်း ဦးကေသည် နာရီပြင်ဆရာ
အား ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“တွေ့လား ... ဒီနာရီကြောင့် ကျွန်တော် အဲဒီဘတ်စ်ကားနဲ့
လိုက်ဖို့ နောက်ကျသွားတာပေါ့ ... သေချာပါတယ် ဒီနာရီပျက်နေတာ”

သို့သော် ရေဒီယိုမှ ဆက်လက်ကြေညာနေသော သတင်းမှာ...

“..... သည် တောင်နံရံနှင့် တိုက်မိပြီး တိမ်းမှောက်ကာ ချောက်
ကမ်းပါးထဲသို့”

BOKKOCHANN စာအုပ်မှ

HOSHI SHINICHI ၏

AIYO NO TOKEI ဝတ္ထုတိုထို ပြန်ဆိုပါသည်။

His Beloved Watch

Oo Kay was making preparations for a holiday trip. The transistor radio in his pocket was broadcasting weather news.

"The weather will be fine tomorrow."

Oo Kay blew a joyful whistle and keep wiping his wristwatch with his handkerchief. This has already become regular practice, a habit, unique with him. Scratching one's head, holding one's ears, wiping one's nose - these are all meaningless acts. He feasted his eyes on his watch - he was in love with it, so to speak.

He bought the watch five years ago. Passing along a show-case of a store, this watch, among countless others flashed at him. Oo Kay felt like a beautiful girl passed a wink at him. And in his mind, he heard her plea, "Buy me, please."

The dial of the watch was made from an old gold coin belonging to an ancient city.

Perhaps a happy coincidence. On the day he bought the watch, he got a bonus from his work.

"OK. I'll take you!" moved his lips almost automatically. From that day onwards, he and the watch never parted from each other - the watch had become a part of his body. All along his life he had enjoyed fine health so the idea of having a medical check had never occurred to him. But he took the watch regularly to the watch-repairer for a check-up.

His heart missed the watch all the time it was with the repairer.

With so much of his attention, the watch never showed incorrect time - too slow, never

too fast, rare. It had always kept exact time.

The pocket transistor chimed the signal time. Oo Kay shook his head and blurted out:

"Odd, the radio giving incorrect time signal!"

He couldn't accept the idea that the mistake was that of his watch.

"No, my watch never makes a mistake, only the radio must be wrong?" That was absolute faith that he had in his watch. But, then, when he switched his radio to another wavelength, he found that the radio had been keeping the correct time. Heat waves ran all over his body!"

Gone! He could not catch the bus for which he had bought a ticket.

In utter anger, he shouted at his watch, and done that he had never done before.

"What have you done? I've been taking so much care of you!"

What could he do but to cancel his plan to make the holiday trip?

He felt so dejected that he had to come

out for a walk. And he made his way to the watch repairer.

"Odd, very odd - that my watch showed the incorrect time. This is the first time that it ever did. And now I've lost the chance to enjoy my holidays."

The watch-repairer took the watch and said with a big surprise.

Not long ago, I checked it with good care and found nothing wrong with it.

"Impossible!"

As he said these words, he heard a news item over his pocket transistor.

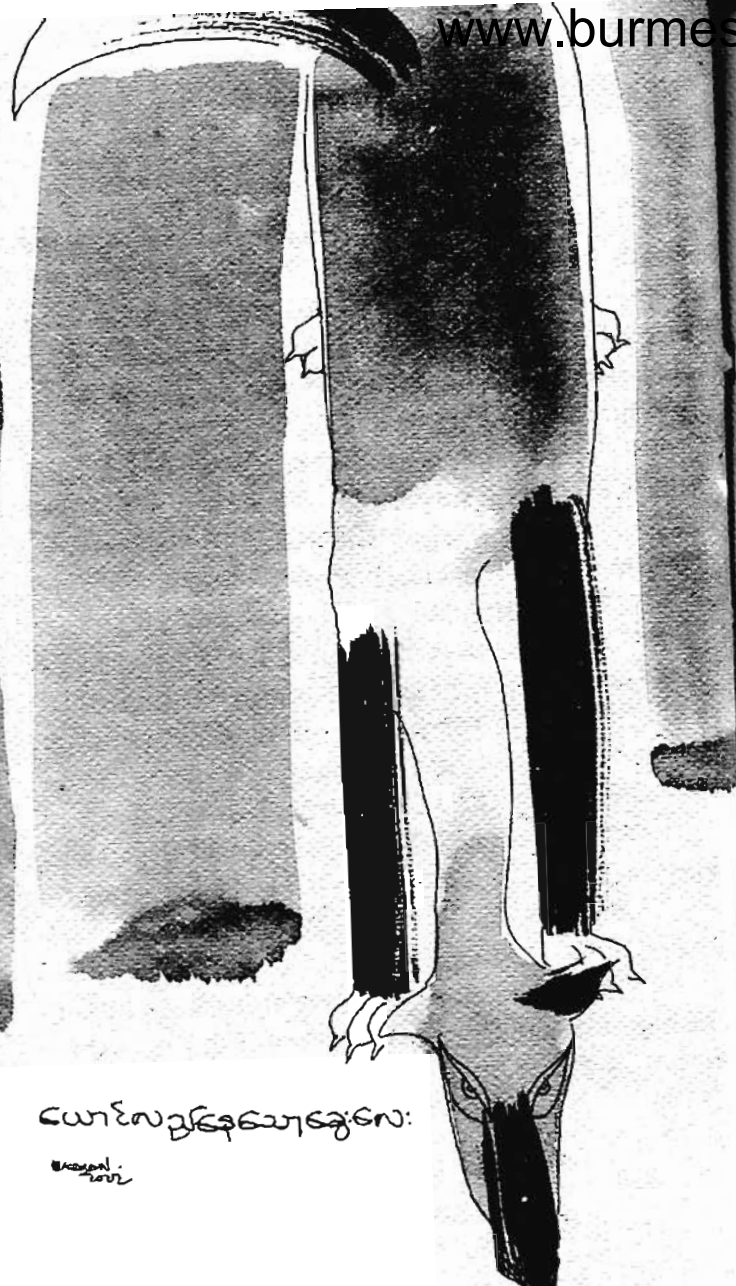
"Now is the season of pleasure trips. A bus speeding towards S-mountain"

Hearing this, he interrupted

"See? I missed this bus because of the watch. How can I be sure the watch has gone wrong."

But, the news item on the radio continued:

"The bus speeding towards S-mountain crashed into the wall of the mountain, overturned and fell into the valley."

ယောင်လည်နေသော ခွေးလေး

www.burmeseclassic.com

ယောင်လည်နေသော ခွေးလေး

သူမ ခွေးတစ်ကောင်ကို အိပ်မက်မက်သည်။
 အိပ်မက် ဗေဒင် ဆိုသည်များကို အယုံအကြည်ရှိသူများအတွက်
 ကတော့ ခွေးကို မြင်မက်လျှင် ဘာဖြစ်တတ်သည် ညာဖြစ်တတ်သည်
 ဟူ၍ ထင်မြင်တတ်ကြသော်လည်း သာမန်လူများအတွက်မူ ဘာမျှ
 သိပ်မထူးဆန်းလှ။ သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးငယ်မက်သော အိပ်မက်ကမူ
 တစ်မူထူးခြားလှသည်။ ခွေးတစ်ကောင်ကို မကြာခဏ မြင်မက်နေ
 သလို အိပ်မက်ထဲမှ ခွေးမှာလည်း အမြဲတမ်း အတူတူပဲ ဖြစ်နေသည်။
 ထိုခွေးသည် ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲ၌လည်းကောင်း၊ ရှေးကန်

ဆုစာလ

ရေအိုင်များဆားတွင်လည်းကောင်း အဖော်မဲ့ အထီးကျန်စွာ ဦးတည်ရာ မဲ့ လျှောက်သွားနေသည်။ ရံဖန်ရံခါ၌ တစ်ခုခုကို အလိုမကျ ဒေါသ ထွက်နေပုံမျိုးဖြင့် အရေးတကြီး ပြေးလွှားသွားနေသည်များကို မြင်မက် သည်။ ထိုသို့သော အပြုအမူများအရ ထိုခွေးသည် တစ်ခုခုကို မျှော်မှန်း တမ်းတကာ လိုက်လံရှာဖွေနေသည်ဟု ထင်မြင်ရသည်။

ထိုအိပ်မက်ကို စတင်မက်စဉ်အခါက အမျိုးသမီးငယ်သည် နည်းနည်းတော့ ထိတ်လန့်မိခဲ့သည်။ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိသော ခွေး တစ်ကောင်က အိပ်မက်ထဲ ဘာကြောင့် မကြာခဏ ပေါ်လာနေသည် ကိုလည်း နားမလည်နိုင်ခဲ့ပေ။

သို့သော်လည်း ထိုအိပ်မက်ပဲ မက်ပါများလာသည်အခါတွင်မူ သူမသည် ထိုခွေးအပေါ် သနားတွယ်တာစိတ်များ ဝင်လာခဲ့သည်။ မည်သည့်အရာကို ထိုခွေးရှာဖွေနေမှန်း မသိသော်လည်း တတ်နိုင်လျှင် ကူပြီး ရှာပေးချင်သလို၊ နှစ်သိမ့်အားပေးချင်သလို စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ ခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ထဲ၌ သူမသည် ထိုခွေးကို အော်ခေါ်ကြည့်သည်။ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ခေါ်ကြည့်သည်။ သို့သော် ခေါ်သံမကြားသည့် အလား ခွေးသည် ယခင်အတိုင်းပင် တစ်စုံတစ်ရာကို လိုက်လံရှာဖွေမြဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ သူမ၏စိတ်ထဲတွင် အမျိုးအမည် မဖော်ပြ နိုင်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရပြီး အိပ်မက်မှ နိုးလာသောအခါ တွင်လည်း ထိုအရာမှာ စိတ်ထဲ စွဲကျန်နေရစ်တော့သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် သူမသည် ချစ်သူနှင့်တွေ့ပြီး အိမ်ထောင်ပြု

လိုက်သည်။ အိမ်ထောင်ကျသည့်နေ့မှစ၍ ခွေးအိပ်မက်လည်း မမက် တော့ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘာဖြစ်လို့များ ထိုအိပ်မက် မမက်တော့ ပါလိမ့်ဟု တွေးမိသော်လည်း ထို့ထက်ပို၍တော့ လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားမိခဲ့။ တကယ်တော့ လက်ရှိ သာယာချမ်းမြေ့နေသော ဘဝ လေး၌ ထိုအိပ်မက်ကလည်း သိပ်အရေးကြီးလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ ချေ။

ဤသို့နေလာရင်းမှ တစ်နေ့တွင် သူမ၏ လင်ယောက်ျားသည် အောက်ပါစကားများကို ပြောပြလာခဲ့ပါသည်။

“ထူးဆန်းတဲ့စကား ပြောရဦးမယ် ... ကိုယ် အိမ်ထောင်မကျ ခင်ကပေါ့ ... ထူးခြားတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကို တော်တော်ကြာစွဲပြီး ကိုယ် မက်ခဲ့ဖူးတယ် ... ဒါပေမယ့် ခုတော့ လုံးလုံးကို မမက်တော့ဘူး။”

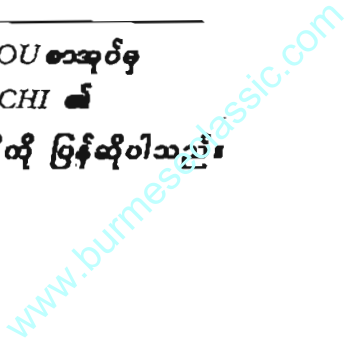
“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးလဲ ပြောပြပါဦး။”

“ပြောပြရင် အရယ်ခံရမယ့် အိပ်မက်မျိုးကွာ ... အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ်က ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်နေပြီး ... ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ယောင် လည်လည်နဲ့ တစ်ကောင်တည်း တစ်စုံတစ်ခုကို အမြဲတမ်း လိုက်ရှာနေ ရတယ်ကွာ ...”

MOUSOUG INNKOU စာအုပ်မှ

HOSHI SHINICHI ၏

SAMAYOU INU ဝတ္ထုတိုတို ဖြန့်ဆိုပါသည်။

Loitering Dog

She dreamed of a dog.

Those believers in dreams feel anxious when they see a dog in their dream. For most ordinary people, there is nothing odd about such a dream. However, the dream that this girl had was rather strange. She kept having such dreams and in every dream she saw the same dog.

The dog was loitering alone in a wide field or sometimes near a pond. The dog was so very lonely. Sometimes looked like running in a

rage as if it was frustrated. The dog seemed to be in hot pursuit of something.

At first, the girl was frightened. She could not understand why this dog kept appearing in her dream. However, as she went on having the dreams, she felt pity on the dog. She could not know what the dog was looking for but she felt like offering help to the dog; she felt like soothing it.

In the dreams, she called out to the dog by word of mouth and then with a friendly gesture of her hand. The dog did not seem to hear her and only kept running about. Seeing that, she felt some sort of pain in her heart and, on waking, the pain remained in her mind.

In due course, she had a lover and was married to him. From the day of her marriage, she did not have the dog-dream any more. Why? she had wondered but then, she gave no serious thought to it. Her married life was happy and had no important connection whatever with the dream.

One day, however, her husband said to her:

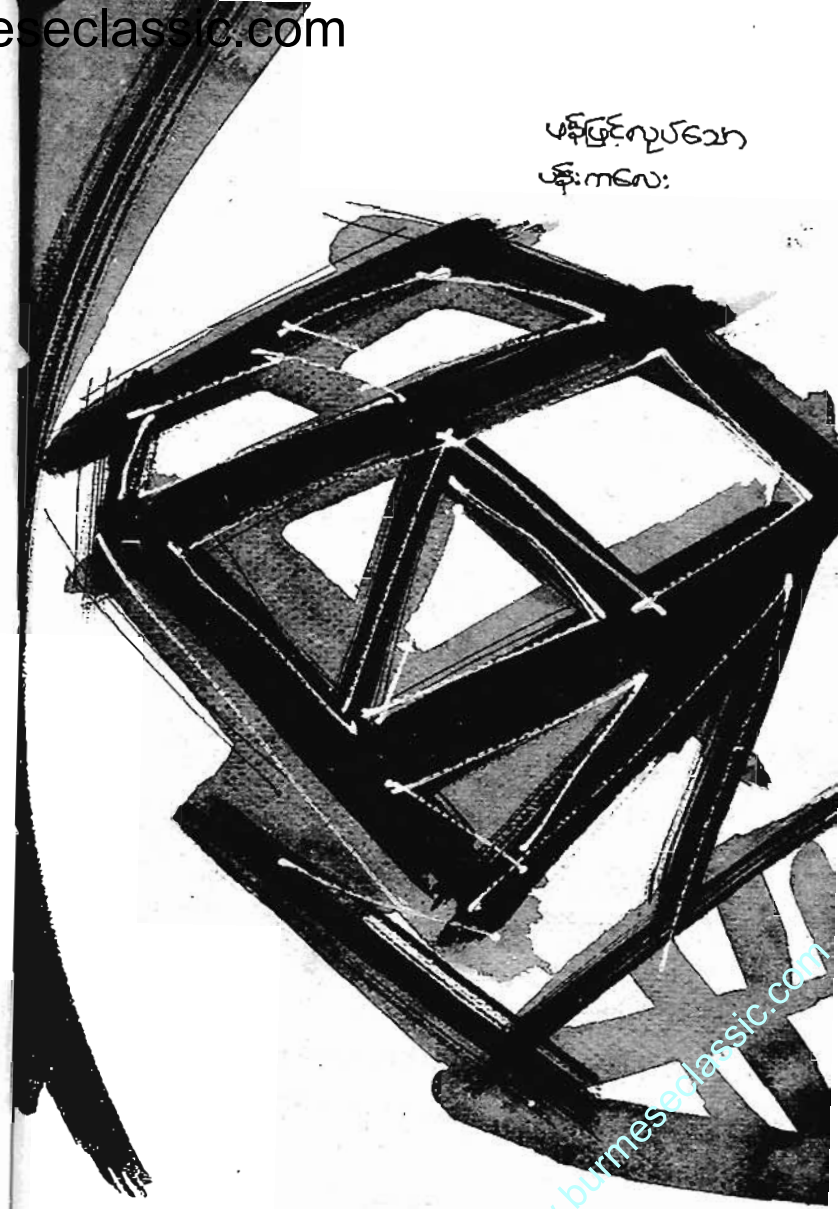
“I must tell you about a strange dream. I used to have before I married you I kept having this dream for quite a long time. But, now, I’ve stopped having this dream.”

“Oh, what sort of a dream was that.”

“If I tell you, you’ll surely laugh at it. In the dream I was a dog running here and there in a wide field looking for something!”

အမေ

အမေကလည်း
အမေကလေး

ဖန်ဖြင့်လုပ်သောပန်းကလေး

ဖန်သားနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ပန်းပွင့်ကလေး။

ထိုပန်းလေးအား ယူကီကိုသည် လိုသည်ထက်ပို၍ ဂရုတစိုက် ရှိနေခဲ့သည်။ ပန်းမှာ နှင်းဆီပန်းပွင့်ပုံ ဖော်ထားသည်။ ဖန်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် ဖောက်ထွင်းမြင်နေရသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုပန်းကလေးမှာ အလွန် လက်ရာမြောက်စွာ ထွင်းထုထားသော ပန်းကလေးဖြစ်ပေသည်။

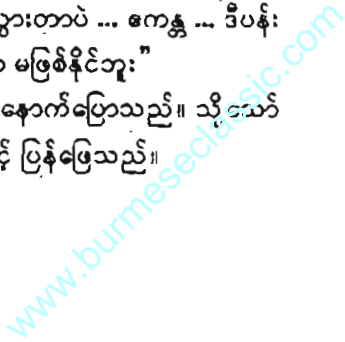
သေသေချာချာကိုင်ပြီး ဂရုတစိုက်ကြည့်မည်ဆိုက သစ်ရွက်ကလေးတွေမှာ အစိမ်းရောင်သန်းလာသလို မြင်ရသည်။ စိတ်အထင်

ကြောင့် မြင်ရသည်မဟုတ်ဘဲ တကယ်ပင် ထိုသို့မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပြင် ပန်းပွင့်ကလေးကလည်း ပန်းရောင်သန်းလာပြီး ပွင့်ဖတ်ကလေးတွေက စိစွတ်လာကာ သင်းယုံသောရနံ့များပါ မွှေးကြိုင်လာတတ်သည်။ သူမသည် ထိုပန်းခိုင်လေးအား အထူးမှာပြီးပြုလုပ်ထားသော ဖန်ပန်းအိုးလေးထဲတွင် သေသေချာချာ ထည့်ကာ စင်ပေါ် တယုတယ တင်လျက် အလှဆင်ထားသည်။ အလုပ်သွားသော ခင်ပွန်း၏ ဝေယျာဝစ္စများ ပြီးဆုံးသွား၍ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သော မနက်ပိုင်းတွင် ယူကီကိုသည် နူးညံ့သော အဝတ်ကလေးဖြင့် ပန်းပွင့်လေးကို ပွတ်တိုက် သန့်စင်ပေးသည်။ မတော်၍များ လက်မှလွတ်ကျပြီး ကွဲကြေပျက်စီးသွားခဲ့မည်ဆိုလျှင် ပြန်၍ အစားထိုးမရနိုင်သော အကြောင်းများ ဖြစ်လာမည်ကို သိ၍ ရှိရှိသေသေ ကိုင်တွယ်သည်။

တစ်နေ့တွင် အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးသော တိုမိုကိုက လာလည်သည်။ နှစ်ယောက်သား ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုရယ်မောနေရင်းမှ တိုမိုကိုသည် အမှတ်မထင် ထိုဖန်ပန်းခိုင်လေးအကြောင်းကို စကားစပ်မိသွားသည်။

“ယူကီကို ... နင် အဲဒီ ဖန်ပန်းလေးကို အမြဲဂရုတစိုက်နဲ့ ယုယနေလိုက်တာ ... အဲဒီပန်းကိုင်နေတဲ့ အချိန်ဆိုရင် နင့်မျက်နှာ အမူအယာဟာ ... လုံးလုံးကို ပြောင်းသွားတာပဲ ... ဧကန္တ ... ဒီပန်းဟာ သာမန်ဖန်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ပန်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

တိုမိုကိုက အပျော်သဘောဖြင့် နောက်ပြောသည်။ သို့သော် ယူကီကိုသည် တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဒီပန်းဟာ တခြား ဖန်နဲ့လုပ်တဲ့ပန်းတွေလို ရိုးရိုးသာမန်ပန်း မဟုတ်ဘူး”

မျှော်လင့်မထားသော ယူကီကို၏ တည်ငြိမ်သော တုန်ပြန်မှုကြောင့် တိုမိုကိုမှာ ထိုအကြောင်းကို သိချင်စိတ်များ ပိုမိုပြင်းပြလာသည်။

“ဟယ် ... တကယ်လား ... သာမန်ပန်းမဟုတ်ရင် ဘယ်လိုပန်းမျိုးလဲ ... ပြောပြလို့ရရင် နားထောင်ချင်တယ်ဟယ်”

“မတ်စကော့ MASCOT လို့ခေါ်တဲ့ အဆောင်ပစ္စည်းလိုပဲ ပြောရမလားတော့ မသိဘူး ... ဒီဖန်ပန်းမှာ ပယောဂတွေ သက်ဝင်နေတယ်။ ဒီပစ္စည်းကို ငါ ဘယ်လိုရခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြလို့မဖြစ်ပေမယ့် အခုလောလောဆယ် ငါ့လက်ထဲမှာရှိတာဆိုတော့ ငါ့ပစ္စည်းပေါ့ဟာ”

“ဒါနဲ့ ... အဲဒါကို အရမ်းဂရုစိုက်နေတာကရော ဘာကြောင့်လဲ”
“ချမ်းသာသုခတွေ တည်မြဲနေတာ၊ ငါ အခုအချိန်ထိ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေနိုင်တာဟာ ... ဒီပန်းကလေးရှိနေတဲ့အတွက်ကြောင့်ပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တာဟယ် ... မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်ယုံနေပြန်ပြီ ... ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ရိုးရိုးဖန်ပန်းလေးပဲဟာကို”

“နင် မယုံဘူးဆိုရင် ကိုင်ကြည့်ပါလား ... သတိထားပြီးတော့ ကိုင်နော်”

ပြောပြီး ယူကီကိုက ဖန်အိုးကို ဖွင့်ပေးသည်။ တိုမိုကိုသည် ထိုပန်းအား လက်ဖြင့်ယူ၍ ကိုင်ကြည့်သည်။ အသက်ရှိသော တကယ်

နှင်းဆီပန်းလေး ကိုင်ရသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရသည်။ ပွင့်ဖတ်ကလေးများ တိုကြည့်ရာ ယခုပင် ရုန်းကြွလာမည့်အသွင် ဆောင်နေသည်။ သူမသည် ရယ်မော လှောင်ပြောင်ချင်စိတ်များ ပျောက်သွားသည်။ ထိုနောက် သတိကြီးစွာဖြင့် ဖန်အိုးထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ထည့်ရင်း ပြောသည်။

“နင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ တကယ်လို့များ မတော်တဆ ဒီဖန်ပန်းလေး ပျက်စီးသွားခဲ့ရင်ကော ...”

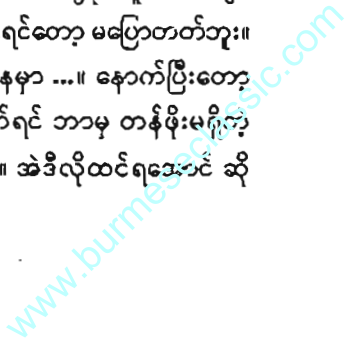
ယူကီကို၏ မျက်နှာမှာ ထိတ်လန့်မှုဖြင့် မည်းပြာသွားသည်။

“တော်တော် ... နောက်ပြောင်တဲ့ သဘောနဲ့တောင် အဲဒီအကြောင်းကို မပြောနဲ့ ... ဒီပန်းလေးသာ ပျက်စီးသွားမယ်ဆိုရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် ... ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုတာ နားမလည်ပေမယ့် ... အလွန်မတန် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဒုက္ခတွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမယ့် ... ငလျင်ဒဏ်ကြောင့်တို့ ... သူခိုး အခိုးခံရတာတို့ကြောင့် ဆိုရင်ကော”

“ဟင့်အင်း ... ဒီဖန်အိုးဟာ အလွန်ကြံ့ခိုင်တဲ့ ဖန်သားနဲ့ လုပ်ခိုင်းထားတာ ... မော်တော်ကားရှေ့မှန်မှာ အသုံးပြုတဲ့ ဖန်သားနဲ့ အတူတူပဲ ... ပြင်းထန်တဲ့အရှိန်နဲ့ ထိခိုက်မိရင်တောင် မကွဲနိုင်ဘူး ... ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ပြိုကျ ပျက်စီးသွားရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။

အဲဒါဆို ငါလည်း ပိပြားပြီး သေချင်သေနေမှာ ...။ နောက်ပြီးတော့ သူခိုး အခိုးခံရအောင်ကလည်း ကြည့်လိုက်ရင် ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ဖန်အိုးလို့ထင်ပြီး ယူသွားမှာမဟုတ်ဘူး ...။ အဲဒီလိုထင်ရအောင် ဆို

ပြီး အထဲကို ဖောက်ထွင်းမြင်ရတဲ့ ဖန်အိုးထဲမှာ တမင်ထည့်ထားတာ။
မီးခဲသေတ္တာထဲသာ ထည့်ထားရင် တန်ဖိုးရှိတယ်ထင်ပြီး ယူချင်ယူသွား
မှာ ... နှင် ဒီအကြောင်းတွေကို တခြား ဘယ်သူမှတော့ လျှောက်မပြော
နဲ့နော် ...”

“အေးပါ ... စိတ်ချပါဟယ်”

တိုမိုကိုက ကတိပေးသည်။ သို့သော် လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရပြီး
နောက်တွင် ယခင်လို အေးအေးဆေးဆေး နေမရတော့။ အချိန်ရတိုင်း
ယူကီကို၏ ဖန်အိုးလေးအကြောင်းသာ စဉ်းစားနေမိသည်။ ထို
အကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယူကီကို ကို အားကျစိတ်
များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ထိုဖန်ပန်းလေး ဆောင်ထားခြင်း
ဖြင့် ချမ်းသာသုခများ တည်မြဲလျက်ရှိသော ယူကီကိုအပေါ် မနာလို
ဝန်တိုစိတ်များ ကိန်းအောင်းလာသည်။

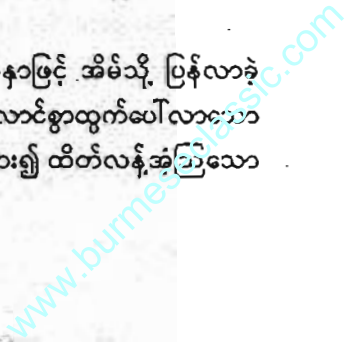
သူမ၏ဘဝက မပြည့်စုံ၍မဟုတ်။ သူလည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူ
တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ မတ်စကော့ အဆောင်
ပစ္စည်းအကြောင်း သိလိုက်ရပြီးနောက်တွင်ကား သူ့စိတ်မှာ ကျွဲရေ
တည်ငြိမ်စွာ မနေနိုင်တော့ပေ။ ထိုစိတ်က သူတစ်ပါးဒုက္ခရောက်အောင်
အနှောင့်အယှက်ပေးချင်လာသည်အထိ တစ်ဆင့်တက်လာသည်။
ထိုပစ္စည်း ခိုးပြီး ဖျက်ဆီးလိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဖျက်စီးသွားရင်
ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်လို့ ပြောပြီး ဖျက်စီးသွားမှာကို သိပ်ကြောက်နေ
တယ်။ လက်ရှိ ပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ ချမ်းသာသုခတွေဟာ ဒီပစ္စည်းကြောင့်
သာ မှန်ခဲ့ရင် ဒီပစ္စည်းမရှိတော့မှ သူ့ဘဝအမှန်ကို ပြန်ရောက်မယ်။

အဲဒါမှ မျှတမယ်။ ဒီပစ္စည်းကြောင့် ဟုတ် မဟုတ် အစွဲအလန်းကြီးတဲ့
ယူကီကို ကို သက်သေပြရာလည်း ရောက်မယ်။

တိုမိုကို၏ တစ်ဖက်သတ် တွေးတောထင်မြင်ချက်နှင့် မကောင်း
ကြံစိတ်များသည် တဖြည်းဖြည်း အမြင့်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်လာပြီး
နောက်ဆုံး၌ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်တော့သည်။

ယူကီကို အိမ်တွင်မရှိသော နေ့တစ်နေ့ကို ချောင်း၍ အိမ်တွင်း
သို့ ခိုးဝင်လိုက်သည်။ သော့ထားနေကျနေရာကို သိနေသောကြောင့်
အလွယ်တကူပင် အိမ်တွင်း ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဖန်အိုးထဲမှ ဖန်ပန်း
ကို ထုတ်ယူပြီး အိုးကို နေသားတကျ ပြန်ထားကာ အိမ်ပြင်သို့ ဟန်
မပျက် ပြန်ထွက်လာသည်။ လူအသွားအလာရှင်းသော လမ်းတစ်နေရာ
ရောက်သောအခါ ဖန်ပန်းခိုင်လေးကို မြေပြင်ပေါ် ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်
သည်။ ကျယ်လောင်စွာ ကွဲရှသောအသံနှင့်အတူ ဖန်နှင့်ပြုလုပ်ထား
သော ပန်းခက်ကလေးမှာ တစ်စစီ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကြွေပျက်စီး
သွားသည်။ ဖန်ကွဲ ဖန်စ ဖန်မှုန်ကလေးများသည် နေရောင်ခြည်အောက်
တွင် မျက်စေ့ကျိန်းလောက်အောင် တလက်လက် တောက်ပနေသည်။
ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း တိုမိုကို၏ စိတ်တွင် မနှစ်မြို့စွာ ခံစားလိုက်ရ
သည်။ ဖျက်ဆီးမိတာ-မှားလေပြီလား။ သို့သော် ယခုမှတော့ ဘာမျှ
မတတ်နိုင်တော့။

သူမသည် ဘာမှမဖြစ်သော မျက်နှာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့
သည်။ ယူကီကို၏ အိမ်ဘက်ဆီမှ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသော
ယူကီကို၏ ငိုသံကို ကြားရသည်။ ငိုသံကြား၍ ထိတ်လန့်အံ့ဩသော

မျက်နှာမျိုး ဟန်ဆောင်ကာ တိုမိုကိုသည် ယူကီကို၏ အိမ်ဘက်သို့ အပြေးအလွှား ကူးသွားသည်။

“ယူကီကို ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယူကီကိုက အထဲတွင် ဘာမှမရှိသော ဖန်အိုးကို လက်ညှိုးထိုး ပြရင်း ...

“ဟို ... ဟိုဖန်ပန်းလေးကို သူ့ခိုး ခိုးသွားလို့ ... ဒုက္ခတွေတော့ ရောက်ကုန်တော့မှာပဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ...”

“သူ့ခိုးလက်ထဲ ပါသွားပြီးမှတော့ ဘာလုပ်လို့ ရတော့မှာလဲ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဟာ ... စိတ်ကို လျှော့လိုက်တော့”

တိုမိုကိုသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ပေါ်ထွက်လာသော ရယ်ချင်စိတ်ကို မြို့သိပ်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်လေဟန် ပုံမျိုးဖြင့် ယူကီကိုအား နှစ်သိမ့်အားပေးစကား ပြောနေလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ယူကီကိုက စိတ်လျှော့လိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ...

“အင်း ... ငါ စိတ်လျှော့လိုက်ပါပြီဟယ် ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ... ဒါပေမယ့် ယူသွားတဲ့လူတော့ ...”

ထိုစကားကြောင့် တိုမိုကိုမှာ စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားသည်။ “ယူသွားတဲ့လူက ဘာလဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ”

“အမှန်ကတော့ ဒီဖန်ပန်းဟာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့လူကို ဘာမှ ကောင်းကျိုးချမ်းသာပေးတဲ့ပန်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖျက်ဆီးပစ်လိုလည်း မရဘူး။ ဖျက်ဆီးလိုက်ရင် အဲဒီ ဖျက်ဆီးတဲ့လူဟာ ကျိန်စာသင့်တော့တာပဲ ... ပြောရရင်တော့ ဒီပန်းယူသွားတဲ့လူဟာ ဒုက္ခရောက်လိမ့်

မယ် ...။ ဘယ်လိုလူမျိုးက ဒါကိုမှ ရွေးပြီး ခိုးသွားသလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် ... ဒီဟာကို ဖျက်ဆီးမိလိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ဒီလူရဲ့ဘဝဟာ လက်ရှိအချိန်ထိ ရရှိခဲ့တဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာအားလုံး အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဆုံးသတ်သွားလိမ့်မယ်”

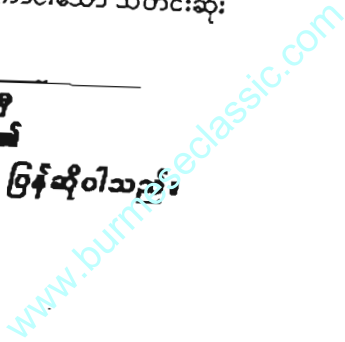
“ဪ ... ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါကြောင့် ဒီပန်းကို သူများလည်း ပေးလို့ မဖြစ်တာနဲ့ ငါပဲ ဂရုတစိုက် ထိန်းသိမ်းနေရတာပေါ့။ အမှန်အတိုင်း ပြောပြီး ပေးရင်လည်း ဘယ်သူမှ ယူမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ ပေးလိုက်ရအောင်လည်း ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ...”

တိုမိုကိုသည် ယူကီကို၏ စကားများကို ဆုံးအောင် နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ထရပ်လိုက်သည်။ ယင်းနောက် အားအင်မရှိတော့သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပူလောင်ပြီး တလုပ်လုပ်ခန့်နေသော ရင်ဘတ်ကိုဖီလျက် သူမ၏အိမ်ဘက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူမ၏အိမ်ထဲမှာတော့ ဖုန်းခေါ်သံကျယ်လောင်စွာ အဆက်မပြတ်ပေါ်ထွက်လျှက်ရှိသည်။ သူမသည် တုန်ယင်နေသောလက်များဖြင့် ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်သည်။ ဖုန်းခွက်၏ တစ်ဖက်မှလူက တိုမိုကိုအတွက် အလွန်မတန် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာကောင်းသော သတင်းဆိုးများကို စတင်ပြောကြားနေပါတော့သည်။

MY KOKKA စာအုပ်မှ
HOSHI SHINICHI ၏
GALASU NO HANA ဝတ္ထုတိုထို ဖြန့်ဆိုပါသည်။

A Flower Made of Glass

The little flower was made of glass.

Yukiko had been giving the glass flower much more care than it deserved. The shape of the flower was sculptured like that of a rose. Being made of glass, it was transparent. In all respects it was a most artistically created little flower.

Hold it in your hand and look carefully, sure you will see a glow of green in the petals.

“No, not imagination, it was real! The flower itself was of pink colour and petals would grow wet and give out fragrant smell. She had ordered for special pot, put the flower in it and placed with fond care on the shelf. She felt the flower was a grand decoration for the house. Household duties for the husband finished and after he had left for work, she was alone in the house. Yukiko wiped and cleaned the flower with soft cloth. If by accident, the glass flower fell and broke into pieces, she was afraid that she could not get a substitute. So, she took extra care of the flower.

One day, Tomokoka, a dear friend and neighbour called on her. The two women chatted about this and that and laughed a great deal. Tomoko unexpectedly started talking about the flower.

“Yukiko, you’re taking so much care of the flower, and I see that the moment you have

the flower in your hand, there is total change in the expression of your face. And I guess, this flower couldn't be an ordinary flower.

Tomokoka said it as a joke, but Yukiko replied in a serious tone.

"You're right, this flower isn't an ordinary flower."

Hearing the unexpectedly serious response Tomoko's curiosity was aroused.

"Oh, is that so, really? If it isn't an ordinary flower, what sort of flower is it? Can you tell me? I'm all ears!"

"Well, I wonder if I can call it MAS-COT, something that brings you good luck. There are mysterious qualities in the flower. And I must not tell anyone how I happened to get it. Now that it is in my hands and so it is mine, it belongs to me.

"Why is it that you're taking so much care of it?"

"Oh, don't you see, all this time and up to now I'm enjoying so much happiness, so much peace in my life."

"Oh! impossible! You are believing in absurdities. Take whatever look at it is only an ordinary flower! "If you don't believe, first hold it in your hand, but be very careful!"

So saying, Yukiko opened the flower pot. Tomoko took the flower in her hand. She felt her hand was touching a real rose flower. She touched the petals of the flower, and she felt that the petals reacted to her touch. The desire to laugh and poke fun disappeared. Carefully, she replaced the flower slowly into the pot and said.

"You're right, it is possible. But then, if the little flower were ruined by some accident.

Yukiko's face turned blue with fright.

"Stop, stop it. Don't you ever say it again even as a joke. If this little flower were

ruined trouble will come to me. I don't understand what sort of trouble it could be ... but, but it would be terrible very terrible!"

"But, if the accidents were due to earthquakes, theft?"

"No .. this flower pot is made of very strong glass, like that of the glass in front of a car. It won't break even in a violent accident. But, if there was earthquake and the whole house collapsed, I can't say what will happen to the flower. And, in such an earthquake, I would be rushed to death. As for theft, the thief would not bother to take it away thinking the flower was such a worthless thing. To make it so, it is placed in a transparent pot. If it were put in a safe, the thief would take it away thinking it is a thing of great value. And please, don't breathe a word about this to anyone!"

"Oh, rest assured. Don't you worry a bit."

Tomoko promised. However, now that the secret had been told to her, she could not eat, sleep or rest in peace any more. Yukiko's little flower appeared in her mind wherever she had time to spare. With each thought of the flower, her envy for Yukiko increased. Envy phased into jealousy towards Yukiko whose life was so peaceful and happy.

Not that Tomoko's life was destitute. She was well off. However, after she had been told about the mascot she could not eat, sleep or move about in peace and quiet. The mounting desire to bring trouble to Yukiko gnawed at her heart all the time. What if I steal the thing and ruined her life? She thought and thought. Yukiko had told her that if the flower were taken from her, her life would be ruined and she was frightened. If, as she had said, her happiness and peace were due to this flower, her life would be back to a regular one if she

did not have the flower anymore. That would be fair. We'll see if it the flower was the cause or it was not. That would also prove to Yukiko that her belief was only a superstition.

Thus Tomoko's one sided and evil thoughts reached the climax and eventually, started realising into action.

She waited for the day when Yukiko was not at home and stole into the house. She knew the place where the key was kept and took the flower out of the pot. She put the pot back in place and came out of the house as if nothing had happened.

When she came to a clear spot of the street, she forcefully dropped the flower and it broke into pieces. The broken bits of glass caught the rays of the sun, shone so bright than they were dazzling to the eye. Seeing this, Tomoko's mind was filled with unpleasant feeling. "I'm breaking the glass flower have I made

a mistake? But then I can do nothing now."

She came back to her house as if nothing had happened. She heard loud weeping of Yukiko. Pretending that she was surprised and frightened, she ran to Yukiko's house.

"What's the matter, Yukiko?"

Yukiko, pointing to the empty flower pot.

"My glass flower has been stolen. Oh, trouble will come. What am I supposed to do? Oh ..."

"It has been stolen and what can you do about it? You have to forget it, that's all you can do?"

Saying this, she had to stifle the desire to laugh because she was glad that trouble had come to Yukiko. And she pretended sorrow and spoke words of comfort to Yukiko. At last, Yukiko, resigned to her fate and said "Oh, it's all right with me now, what can I do? But for

the one who has stolen my glass flower ...”

These words disturbed Tomoko and she asked.

“What? what’s going to happen to the one who has taken away the flower?”

“In fact, the flower didn’t bring any benefit to the one who has it. It cannot be destroyed. But, to the one who destroys it, it brings a cure, a big trouble. “Oh what type of person could have stolen such a flower? He might not know it but the moment he destroys the flower all the riches happiness that he has up to now come to an end.

“Oh, is that so?”

“Yes, that’s that. Since I should not give this flower to any other person, I am keeping it and taking great care. If I tell anyone about it, no one will take it. If I just give it away without saying anything, I’ll never be able to forgive myself.

Tomoko could not bear to listen to Yukiko’s words to the end and she stood up silently. Then, with weak steps and placing her hand on her throbbing breast, she walked back to her house.

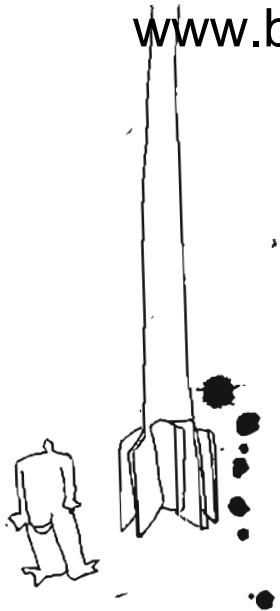
Inside her house the telephone kept ringing and ringing. With trembling hands she picked up the phone.

The man in the phone had started telling one very sad news after another for Tomoko.

www.burmeseclassic.com

မြေခွေး

BURMESE CLASSIC

ဒုံးပျံနှင့် မြေခွေး

ကြေငြာ သုတေသနစခန်းသို့ လူတစ်ယောက် မြေခွေးတစ်ကောင်နှင့်အတူ ရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာဟေ့လူ ခင်ဗျားဘယ်လိုလူလဲဗျ။ ဒီနေရာဟာ တိရစ္ဆာန်ရုံ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခက်လိုက်တာဗျာ”

တာဝန်ရှိဝန်ထမ်းက ထိုသို့ တားမြစ်လိုက်သော်လည်း ထိုလူက ဤသို့ ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ ... ဒီမြေခွေးဟာ သာမန်မြေခွေး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ မြေခွေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သုတေသနပြုလုပ်နေတာ နှစ်ကာလ အတော်ကြာပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ကတော့ သိချင်မှ သိလိမ့်မယ်”

သုစာပေ

www.burmeseclassic.com

ထင်ပါတယ်။ မြေခွေးတွေထဲမှာ အယောင်ဆောင် ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ အမျိုးအစားနဲ့ အယောင်မဆောင်တတ်တဲ့ အမျိုးအစားဆိုပြီး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီခေတ်မှာ မျိုးပြုန်းလှနီးပါးဖြစ်နေတဲ့ အယောင်ဆောင် တတ်တဲ့ အမျိုးအစား မြေခွေးကို မနည်း တွေ့အောင်ရှာဖွယ်ပြီး သေသေ ချာချာ မွေးမြူခဲ့တာ အခုဆိုရင် မျိုးပွားတဲ့အကောင်ရေတောင် အတော် များများ ရနေပြီ”

“ဟား ... ဟား ... ခင်ဗျားက ထူးထူးဆန်းဆန်း အလုပ်လုပ် တဲ့ လူပါလား ... ဒါနဲ့ ဒီစကြဝဠာ သုတေသနစခန်းကို လာရတဲ့ ကိစ္စက ဘာပါလဲ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ ... ဒီမြေခွေးကို ခင်ဗျားတို့စခန်းက ဝယ်မလား လို့ပါ။ ဝယ်ချင်ရင် နမူနာပြုဖို့ ဒီခွေးကို ခေါ်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီလိုလား ... ဒါနဲ့ စကြဝဠာနဲ့ ဒီမြေခွေးက ဘယ်လို ပတ် သက်နိုင်တယ်ဆိုတာကိုကော ရှင်းပြပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှင်းပြပါမယ် ... တောင်ဝင်ရိုးစွန်းမှာ ရှာဖွေ စူးစမ်း လေ့လာရေးတွေ လုပ်မယ်ဆိုရင် ကလဖတို ခွေးမျိုးဟာ အသုံး ဝင်သလို စကြဝဠာထဲ စူးစမ်းလေ့လာရေးတွေ လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒီခွေးလိုမျိုး တစ်မျိုးပဲ အသုံးချလို့ ရနိုင်တယ်ဆိုတာမျိုးတော့ ဘယ်ဖြစ် ပါ့မလဲ။ ကဲ ရှင်းပြနေရတာ ကြာပါတယ်ဗျာ ... ဒီမြေခွေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ပြတာက ပိုမြန်ပါလိမ့် မယ်”

ယုံရခက် မယုံရခက် ဖြစ်နေသော ဝန်ထမ်းများ၏ ရှေ့မှောက်

တွင်ပင် သူက လက်တွေ့ စမ်းသပ်ပြခြင်းကို စကင်လိုက်သည်။ ထို လူ အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် မြေခွေးသည် ကလဖတို ခွေးအဖြစ် ပြောင်းသွားပြီး ရေခဲပြင်ပေါ်သွားသော စွပ်ဖားလှည်းကို ဆွဲပြသည်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ။ ဒီတစ်ခုတည်းနဲ့တင် ကလဖတိုခွေးအဖြစ် အသုံးချလို့ ရပြီနော်” ထိုမှတစ်ဖန် ခွေးသည် မြင်းဖြစ်သွားပြီး လူကို တင်၍ ပြေးပြပြန်သည်။ ထို့နောက် ဝက်အဖြစ်သို့ ပြောင်းပြန်သည်။

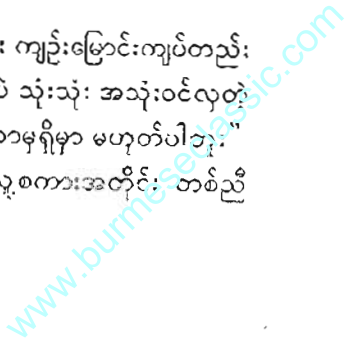
“မြင်ပြီ မဟုတ်လား ... စကြဝဠာထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း ရိက္ခာ ပြတ်လာရင် ဒီလို ဝက်အဖြစ် ဖန်ဆင်းပြီး စားလို့လည်းရတယ်။ ဝက် သား မစားတဲ့သူဆိုရင် နွားအဖြစ် ပြောင်းပြောင်း ... ကြက်အဖြစ်ပဲ ပြောင်းပြောင်း ... ခင်ဗျားတို့ စိတ်ကြိုက်လုပ်လို့ရတယ် ...”

ဝန်ထမ်းအားလုံးသည် သူတို့ပြောင်းချင်သော အရာများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖန်ဆင်းခိုင်းကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အချောအလှ ဒေဝီ ဧကရီတစ်ပါးကို ဖန်ဆင်းပြလိုက်ချိန်၌ကား အားလုံး၏ လိုအင် ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားတော့သည်။

“အင်း ... တကယ့်ကို ထူးခြားပြောင်မြောက်လှပါပေတယ်။ ဒီအတိုင်းဆို စကြဝဠာကြီးထဲမှာ အထီးကျန်ဖြစ်ပြီး ငြီးငွေ့စရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ အခုမြင်ခဲ့ကြတဲ့အတိုင်း ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်း လှတဲ့ အာကာသယာဉ်ထဲမှာ ဘာအတွက်ပဲ သုံးသုံး အသုံးဝင်လှတဲ့ ဒီမြေခွေးလောက် အသုံးကျတော့ တခြား ဘာမှရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

အားလုံး၏ စိတ်တွင်းမှာလည်း သူ့စကားအတိုင်း တစ်ည

တည်း ဖြစ်နေတော့သည်။ ထို့အပြင် ပိုပြီး သေချာအောင် စမ်းသပ်ရန် အတွက် ဒုံးပျံယာဉ်မောင်းတစ်ဦးကို ရွေးချယ်ပြီး မြေခွေးပါ တစ်ပါးတည်း ခေါ်ဆောင်စေကာ ဒုံးပျံယာဉ်အား စကြဝဠာအတွင်းသို့ စေလွှတ်လိုက် သည်။

ထိုနောက် တစ်ပတ်မြောက်သောနေ့တွင် ဒုံးပျံယာဉ်သည် စခန်း လေဆိပ်သို့ ပြန်လည်ဆင်းသက်ရောက်ရှိလာသည်။ ကြိုဆိုနေကြ သော လူအများရှေ့ ဒုံးပျံတံခါးပွင့်လာပြီး ဒုံးပျံ ယာဉ်မောင်းသမားက ဆင်းသက်လာသည်။ လူအများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်း မေးမြန်းကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွာ ... တကယ်ကော အသုံးကျရဲ့လား?”

“အင်း ... မဆိုးပါဘူး။”

“စားရတာကော အရသာ ဘယ်လိုနေလဲ”

“မစားနိုင်လောက်အောင်တော့ မဆိုးလှပါဘူး။”

ထိုသို့ ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းနေသူများထဲမှ တစ်ယောက်သည် ဒုံးပျံ ယာဉ်မောင်း၏ တင်ပါးဘေးဖက်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးရင်း မေး သည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ... မင်းတင်ပါးဘေးက အဲဒီဖောင်းဖောင်းကြီးက ဘာလဲဟ ...”

AKUMA NO IRU PENGOKU စာအုပ်မှ

HOSHI SHINICHI ၏

ROKETO TO KITSUNE ဂန္ထာတိုတို ပြန်ဆိုပါသည်။

The Rocket and the Fox

A man and a fox arrived at the Universal Research Centre.

“Here! Here! what kind of a man are you? This centre is not a zoological garden, Oh! so stupid!”

Protested the responsible person of the centre, but the man explained.

“It is like this, Mr ... this one is not an ordinary fox. I've done some research work on the fox for several years. There are two types

www.burmeseclassic.com

of foxes -- the one which is cunning and the other which is not. And I've found after much hard work, the kind of fox which is cunning -- very good at pretending. I've nurtured this kind of breed and now I have quite a number of them with me."

"Ha! Ha! You've been doing such an odd work, but, by the way, what has brought you to our research centre?"

"Eh I've come wondering if you would like to purchase the fox! and brought this one as sample" "Oh! is that so. But then, can you explain what connection your fox could have with our universe?"

"All right ... it's like this: If you're going to do research work at the South Pole, this fox, Kalaphato type, will be very useful. And for the same purpose in the universe, you can not think this type of fox can be used. Well, let's not waste time. I'll give you a demonstration.

So saying the man began his demonstration before the employees of the centre who were hard put as to whether to believe or not.

At the signal of the man, the fox instantly turned into a Kalaphato type pulling the canoe on ice.

So with just this one, you've seen that my fox can be used as Kalaphato dog!

After that the dog changed into a horse and ran off carrying a man on its back. And then it changed into a pig.

"So now you've seen with your own eyes. If there is food shortage in our universe, you can create pigs for meat. For those who don't eat pork, they can create cows or chickens at will."

The employees asked the man to create things they wanted. And at last the demonstration came to an end when the man had create a beautiful woman. All their wishes had been fulfilled.

"Sure you're really remarkable. If we can be creative like this, we will never feel lonely or weary in this big universe."

"So now you've seen that in a narrow and crowded room of a rocket, there is nothing

comparable to this fox in variety of uses.”

In the minds of the employees of the centre, there was nothing but agreement to the words of the man. So, they selected a rocket-driver, put the fox in it and launched it into the universe.

A week passed and on the appointed day, the rocket duly came back to the air-port of the centre. The door of the rocket opened to the welcoming crowd of the centre. They threw questions at the rocket driver.

“How was it? Was the fox really useful?”

“Eh, not so bad.”

“How did it taste?”

“The taste wasn’t bad enough”

As the questions and were going on, one man among the crowd pointed his finger at one of the buttocks of the rocket-driver and asked:

“Oh..! wait what’s that big bulge on your buttock?”

www.burmeseclassic.com

အိမ်ပြန်လက်ဆောင်

မြင့်မားသော တောင်တန်းပြာကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းလောက်တွင် ရှိသော ထိုမျှော်စင်လေးမှနေ၍ ကြည့်လျှင် မြင်ရသော ရှုမျှော်ခင်းမှာ အလွန်ပင် သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အောက်ဖက်တွင် စိမ်းစိုနေသော သစ်တောကြီးကို မျက်စေ့တစ်ဆုံး တွေ့မြင်နေရပြီး ထို သစ်တောကြီးထဲမှ ဖြာထွက်စီးဆင်းနေသော မြစ်ချောင်းများ၊ ထိုမြစ်ချောင်းများ၏ ဘေးတွင် တည်ရှိနေသော ရွာငယ်ကလေးများကိုလည်း ထိုမျှော်စင်ပေါ်မှ ကြည့်လျှင် အကုန်လုံးကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

မျှော်စင်ကလေး၏ ဘေးဘက်တွင် ဆိုင်ငယ်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုဆိုင်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ဈေးရောင်းသူသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သော တောင်တက်ခရီးသည်တစ်ဦး ဖြစ်သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်အား ခေါ်ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်အပြန် လက်ဆောင်လေး ဝယ်သွားပါဦးလား၊ ပန်းချီဆွဲထားတဲ့ ပို့စကတ်လေးတွေ၊ သစ်သားနဲ့ ထွင်းထားတဲ့ ကစားစရာ အရုပ်ကလေးတွေ ရှိပါတယ်”

“မလိုဘူး၊ မလိုဘူး၊ ကျုပ်က အိမ်အပြန်လက်ဆောင်ကို ရောက်တဲ့နေရာကနေ တကူးတက ဝယ်ပြီး ပြန်လေ့ထုံးစံ မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဘာမဆို လိုချင်တာကို မြို့မှာ ဝယ်လို့ရတယ်။ ပြည်တွင်းဖြစ်ကော နိုင်ငံခြားဖြစ်ကော ဘယ်မြို့ကထွက်တဲ့ ဘယ်လောက်နာမည်ကြီးတဲ့ အစားအသောက် လက်ဆောင်ပစ္စည်း အို ... ဘာမဆို ပိုက်ဆံပေးရင် လိုချင်တာ အကုန်ရတယ်”

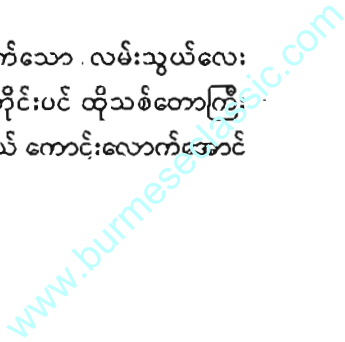
“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ နောင်ကြီးရာ”

“ဟင့်အင်း ... လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်ဖို့ စဉ်းစားရမယ့် အချိန်နဲ့ ကုန်ကျမယ့် ငွေအစား ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အချိန်လေးမှာ တွေ့မြင်ရတဲ့ ရှုခင်းတွေကို အမြဲ ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေလောက်အောင် တဝကြီး ကြည့်ပစ်လိုက်တာကမှ အကျိုးရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီတောင်ရဲ့ နောက်ကျောဖက်မှာရှိတဲ့ သစ်တောကြီးထဲကို သွားကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဘာမှ မပြုပြင် မပြောင်းလဲသေးတဲ့ သဘာဝ သစ်တောကြီးဖြစ်တာမို့လို့ ခင်ဗျားအတွက် အမှတ်တရဖြစ်စရာတွေ ရှိလိမ့်မယ်လို့ အကြံပြုပါရစေ”

“ဟုတ်လား ... ဒီလိုမှပေါ့ဗျာ၊ အခုလို အကြံပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုသူသည် ဈေးသည် ညွှန်ပြလိုက်သော လမ်းသွယ်လေး အတိုင်း ထွက်သွားသည်။ ပြောခဲ့သည်အတိုင်းပင် ထိုသစ်တောကြီးမှာ သဘာဝအတိုင်းရှိနေပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ သို့သော် ထို တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုအပေါင်းမှာ မကြာမီပင် ဖြူခွဲဖျက်ဆီးခြင်း ခံလိုက် ရတော့သည်။ ရုတ်တရက် အလွန်မတန် ကြီးမားလှသော ဝက်ဝံကြီး တစ်ကောင်က မျက်စိရှေ့၌ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ထွက်ပြေးဖို့ သတိ မရနိုင်လောက်အောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းများကြောင့် ထိုသူမှာ နေရာမှ မရွေ့နိုင်ဘဲ မှင်တက်မိနေခဲ့သည်။ ဝက်ဝံကြီးက အနီးသို့ ရောက်လာ ပြီး နပိန်းစလုံးသောအခါကုမ္ပဏီ သတိပြန်ဝင်လာပြီး ပြန်ခုခံဖို့ ကြိုးစားတော့သည်။ ရှိရှိသမျှ အင်အားသုံးပြီး ဝက်ဝံကြီးကို ခုခံတိုက် ခိုက်ခဲ့သည်။ သူ၏ ကြိုးစားပမ်းစားခုခံမှုကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ဝက်ဝံကြီးမှာ သူ့ကို ဆက်လက် ရန်မမူတော့ဘဲ သစ်တောကြီးထဲ ထွက်ပြေးဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ဝက်ဝံကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် သူသည် ချက်ချင်းပင် လမ်းညွှန်လိုက်သော ဈေးသည်၏ ဆိုင်သို့ အပြေး ပြန်သွားပြီး အသက် ပင် မရှူနိုင်ဘဲ အမောတကော ပြောလိုက်သည်။

“ကံကောင်းလို့ သေတော့မလို့ဗျာ။ အဲဒီ ... အဲဒီတောထဲမှာ ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ပက်ပင်း တွေ့ခဲ့တယ်”

သို့သော် ဈေးသည်၏ ပြန်ဖြေသော အဖြေမှာ ထူးဆန်းနေ သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သိနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ စကားဖြတ်ပြောလိုက်ဦး မယ်။ ဒါဆိုရင်ကော အခုနတုန်းက စွမ်းစွမ်းတမံ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ အသက်လှပွဲလေးကို ၈ မီလီမီတာ ဖလင် (ယခုခေတ်အခေါ် အိမ်သုံး

ဗီဒီယို ကင်မရာ)ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ ဘယ်လိုလဲ မဝယ်ချင်ဘူး လား။ တခြားမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပေးပေး ဝယ်လို့မရနိုင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းနော်”

“ဘာ ... ဘယ်လို၊ ဟား ဟား ... လက်စသတ်တော့ ဒီလို လား၊ ယဉ်ပါးအောင် မွေးထားတဲ့ ဝက်ဝံပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရုပ် ကြီးပဲလားဆိုတာ မသိပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ထားခဲ့တာကိုး”

ပထမပိုင်းတွင် ထိုယောက်ျားသည် အလွန်မတန် ဒေါသထွက် ခဲ့သော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ပြန်စဉ်းစား ကြည့်သည်။

အိမ်နီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ကလေးများကိုသော်လည်းကောင်း၊ အသိမိတ်ဆွေ မိန်းကလေးများကိုသော်လည်းကောင်း ထိုဗီဒီယိုအား ပြသပြီး ထိုအချိန်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ကြောက်စိတ်များ၊ သတ္တိစိတ်များ ကို ပြန်ပြောရာတွင် အသုံးဝင်နိုင်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် သူ့ဘက် က သရုပ်ဆောင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တကယ်ပင် သေရေးရှင်ရေး တိုက်ခိုက် ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မည်သူမှ သံသယရှိနိုင်မည် မဟုတ်။

ထိုသို့ စဉ်းစားမိသည်နှင့် ထိုယောက်ျားသည် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ... ဈေးကြီးရင် ကြီးပလေစေ၊ ဝယ်မယ်ဗျာ”

CHIGUHAGUNABUHINN ဓာအုတ်မှ
HOSHI SHINICHI ၏
MIYAGE NO SHINA ထို ပြန်ဆိုပါသည်။

A Present for Home

Viewed from the little tower, built about the lower front of the blue mountain the scene was so pleasant and soul-lifting. The green forest below could be seen as far as the eye could go. And the little villages dotted beside the rivers and streams starting out from the forest could be viewed from the tower.

There was a little shop on one side of the tower. The owner of the shop called out to the mountain-climber who had arrived near his shop.

“Brother, how about a present for home? Here we have plenty – postcards with fine artistic pictures and scenes and dolls sculptured in wood.

“No way, no way. I never buy anything anywhere I arrive. That’s my habit, see? And do you know why? In our town, we can buy things, anything we wish, things local and foreign, things made in any town, things however famous, foods, presents, oh anything, everything. All you need is money! see?”

“Brother, it is not so simple as you say, may I tell you?”

“Beside, for the time and money to be spent on a present, it’s better to spend them on looking on and enjoy the scenes around you – that’s more profitable much more worthy.”

“All right, all right, may things be as you say. But I suggest you go into the forest just behind this mountain. The forest has never been changed by human hand all these years, it is as natural as it was in the beginning of time, I’m sure you will find there something you will

never forget in your life-time.”

“Ha! That’s it. Now you see my point. And thanks for the suggestion.”

The mountain-climber went on along the path pointed out by the shop-owner. It was true that the forest remained fully natural as the shop-owner had said. The silence and quiet around was so cooling to the mind. But then, all of a sudden, every bit of the scenic peace was destroyed. A gigantic bear appeared before him. He was so dazed with fright that he could not move, he was rooted, motionless to the ground where he was standing. Only when the huge bear started to wrestle with him that his senses came back to him and he fought back with all his might. In the end, the bear could show no more desire to kill him and ran off into the forest. As soon as the bear disappeared into the forest, the mountain-climber ran back to the shop and said breathlessly, to the shop-owner.

“So lucky, I din’t die. I’ve just met face to face with a big bear. Oh, how I fought for

my life!”

But the answer that the shop-owner gave to him was rather strange.

“Ah, I know it already. And, allow me to cut in, how about having that fight-for-your-life on a 8-millimetre film? I have this recorded on what you call now a video. What do you say, brother? Aren’t you willing to buy it? You can’t get this sort of thing – the memento – at whatever price you can pay! See?”

“What? Oh, that’s it. I see, I see ...

That bear, it is a tame one or perhaps it is just a big toy, I’m not sure which. But this I am sure – that you’ve played a very clever trick on me!”

Saying this, he flew into full fury.

Then, his anger abated gradually as his thoughts got clearer.

That video picture of his fight-for-life struggle with the bear could be shown to the children and friends around his house. Surely, the video-film will be useful in re-telling his fear and courage.

The reason was this: In his fight for his life, he was not acting. The fight was his real struggle for life. Life and Death struggle, no doubt about that.

With these thoughts, the mountain-climber took out his purse:

“OK, I’ll buy it at whatever price you say!”

အကြောင်း၏ ဖြစ်တည်မှုအစ

အချိန်။ ပထမကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီ စောစောပိုင်း။
နေရာ။ သြစတြေးလားနိုင်ငံ ဗီယင်နာမြို့။

ဟောင်းနွမ်းနေသော ထိုမြို့ကလေး၏ လမ်းထောင့်တစ်နေရာတွင် အပေါင်ဆိုင်ငယ်ကလေး ရှိခဲ့သည်။ ထိုအပေါင်ဆိုင်ရှေ့သို့ စောစောပိုင်းလေးကပင် အသက် ၂၀ ဝန်းကျင်ရှိမည်ထင်ရသော လူငယ်တစ်ယောက် သွားချည်ပြန်ချည် လုပ်နေသည်။ ထို့နောက် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အလား ဆိုင်ထဲသို့ အရံစွန့်ဝင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

တံခါးတွင် တပ်ထားသော ခေါင်းလောင်းသံသည် ဆိုင်တွင်းရှိ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ပုံရသော အဖိုးအိုသည် မျက်မှန်ပေါ်မှတစ်ဆင့် လူငယ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ရင်း ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

“ကြွပါ ... ကြွပါ”

“ဟို ... ဟိုလေ ... ကျွန်တော် ပိုက်ဆံချေးချင်လို့ပါ”

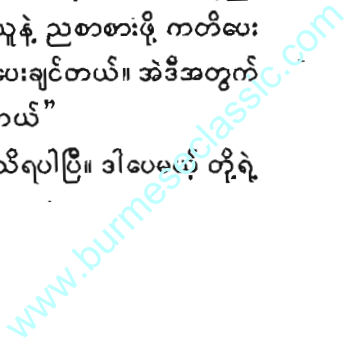
“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီနေရာ အပေါင်ဆိုင်ပါ ... အပေါင်ခံတာက အလုပ်ပါ” အဘိုးအိုက ခေါင်းညှိတ်ရင်း ရှင်းပြနေသည်။ လူငယ်က ဆက်ပြောသည်။

“အမှန်ကိုပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ အချစ်ဝေဒနာကိုခံစားနေရပါတယ်။ အလွန်မတန် လှပထက်မြက်တဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နဲ့ အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့အနားမှာ နေရတာ တစ်ရက်တည်းနဲ့တင် နှလုံးစိတ်ဝမ်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရပါတယ်။ သူ့နဲ့သာ အိမ်ထောင်ပြုပြီး အတူတူနေနိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ဘဝ ဘယ်လောက် အေးချမ်းပျော်ရွှင်လိုက်မလဲဗျာ”

“ဪ ... ဒါဆို အလွန်ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

“ကျွန်တော် သူနဲ့ချိန်းတွေ့ဖို့အဆင့်ထိ ရောက်အောင် မနည်းကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒါ ... ဒီညမှာပဲ သူနဲ့ ညစာစားဖို့ ကတိပေးထားပြီးပါပြီ။ သူ့ကို လက်ဆောင်လည်း ပေးချင်တယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် ငွေအတော်များများ လိုနေပါတယ်”

“ကဲ ... မင်းလာတဲ့အကြောင်းကို သိရပါပြီ။ ဒါပေမယ့် တို့ရဲ့

အလုပ်က လာရတဲ့အကြောင်းထက် အပေါင်ထားမယ့်ပစ္စည်းရဲ့ တန်ဖိုးက ပိုအရေးကြီးတယ်လေ ... ကဲ ... ဘာများ အပေါင်ထားစရာပါသလဲ”

“အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားအတော်များများ ယူလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရည်မှန်းချက်က ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ပါ။ ကြည့်ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ လက်ရာတွေလဲဆိုတာ”

ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ထုတ်ပြလာသော လူငယ်၏ ပန်းချီကားများကို ကြည့်ကာ၊ အဘိုးအိုက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး ... ဒီလိုပန်းချီကား အပေါင်ခံပြီး ပိုက်ဆံချေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒီလိုပန်းချီကားဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဗျာ။ ခင်ဗျားမှာ အနုပညာမျက်စေ့မှ မရှိဘဲ။ ထားပါ။ ခုအချိန်မှာ အနုပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ သူနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်က နီးနေပြီ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ငွေချေးပေးပါဗျာ။ သေသေချာချာ ပြန်ဆပ်ပါမယ်။ ကျေးဇူးလည်း တစ်သက်လုံး မမေ့ပါဘူး”

လူငယ်သည် မငိုရုံတမယ် အသနားခံနေခဲ့သည်။ သို့သော် ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုမှာလည်း အလျှော့မပေး။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ ... ဒီလိုပြောတိုင်းသာ ပိုက်ဆံချေးရရင်... ဆိုင်ပါပြုတ်သွားလိမ့်မယ်။ ငါတို့ ဂျူးလူမျိုးတွေက အင်မတန် အေးစက်တဲ့ လူတွေကွ။ ဒီလို ငိုပြရုံနဲ့ လွယ်လွယ်ရမယ်မထင်နဲ့”

“ဒီလောက် တောင်းပန်နေတာတောင် မရဘူးလားဗျာ ... ကျွန်တော့်ရဲ့ သေးငယ်လှတဲ့ ဆန္ဒလေးရဲ့ အညွန့်အဖူးလေးကို ခင်ဗျား နင်းချေပစ်တယ်။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေလည်း ပြီးရောဗျာ ... ကျုပ်ဘဝ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်။ အေး ... ဒါပေမယ့် ဒီနာကျည်းတဲ့စိတ်ကိုတော့ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး ... တစ်နေ့ကျရင် ခင်ဗျားတို့လို သွေးအေးပြီး မကြင်နာတတ်တဲ့ ဂျူးတွေကို အကုန်ပြန်လက်စားချေပြမယ်”

လူငယ်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်စွာဖြင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ပြင်းထန်သောစကားများကို တရစပ် ပြောနေခဲ့သည်။

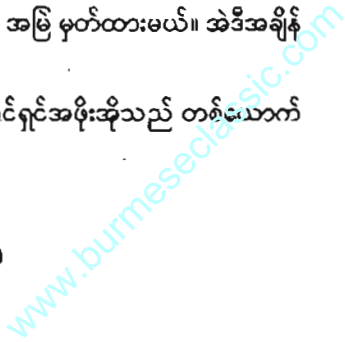
“မင်း အဲဒီလိုခြိမ်းခြောက်လည်း ပိုက်ဆံမချေးနိုင်တာကတော့ ပြောပြီးပြီ။ ကဲ ကဲ ... ပြန်ပါတော့ ... အဲ ... ဘယ်သူ ... ကို အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာ”

ဆိုင်ရှင်အဖိုးအိုသည် ပန်းချီကားတွင် ရေးထိုးထားသော လက်မှတ်ကိုကြည့်ပြီး သရော်အပြုံးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

လူငယ်သည် သွားများ အသံမြည်အောင် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။

“ခင်ဗျား မှတ်ထား ... ကျုပ်ပါးစပ်က ပြောခဲ့တာတွေဟာ ခြိမ်းခြောက်တာ တစ်ခုမှ မပါဘူး ... အခု ကျုပ် ခံစားလိုက်ရတဲ့ နာကျည်းချက်ကို ကျုပ်နှလုံးသားထဲမှာ အမြဲ မှတ်ထားမယ်။ အဲဒီအချိန် ရောက်ရင်သာ ခင်ဗျားတို့ မငိုနဲ့”

လူငယ် ပြန်သွားသောအခါ ဆိုင်ရှင်အဖိုးအိုသည် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

“နည်းနည်းဆို ချက်ချင်း ဒေါသထွက်တဲ့စရိုက်ပဲ။ သူ့စကား
 တွေ ဟစ်ကြွေးနေတုန်းကများဆိုရင် သူ့မျက်လုံးက အရောင်ဟာ
 ရူးသွပ်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ။ ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်မယ်
 အရိပ်အယောင်တွေ တွေ့ရတယ်။ ဒီအလုပ် လုပ်ရတာလည်း မလွယ်
 ပါလား။ အင်း ... ဒါပေမယ့် ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး ... ငါက တကယ်
 ဂျူးလူမျိုးမှ မဟုတ်တာ ... ဒီလို အလုပ်မျိုး လုပ်မယ်ဆိုရင် ... ဂျူးလူမျိုး
 ဆိုပြီး ပြောထားမှ ဒီလိုလူမျိုးတွေကို နှင်ထုတ်ရတာ လွယ်တယ်လေ...
 ဒါကြောင့်လည်း ဂျူးလူမျိုးလို့ ပြောလိုက်ရတာပါ ...”

SAMA ZAMA NA MEIRO **မာအုပ်မှ**

HOSHI SHINICHI **ခင်**

KOTO NO OKORI **ဝတ္ထုတိုထို ဖြန့်ဆိုပါသည်။**

In the Beginning Was the Reason ...

Time : Some time before World War I.

Place : Vienna, Austria.

There used to be a small pawn shop at a corner of that old little town. For some time, a young man of about 20, kept walking to and fro before the pawn shop. Then, he seemed to have made up his mind to do something and

entered the pawn shop.

The door-bell hung at the door broke the silence inside the shop. An old man, perhaps the pawn shop owner, looked above the rims of his eye-glasses at the young man from head to foot and welcomed him.

"Come in, please."

"Eh I've come for a loan of money."

"All right, this is a pawn shop ... my business is accepting mortgages," explained the old man with nods of his head.

The young man continued:

"To tell you the truth, I'm suffering from heartache, pain of love that is, I made acquaintance with a beautiful, but very sharp, woman. For me, just being near her was enough to fill my heart with peace and joy. Oh, to be married to her, I would surely have a peaceful life!"

"Aw ... that would be very good."

"I had, with great difficulty, made for a date with her and I've already promised her a dinner tonight. And I'd like to give her a present.

For all these, I'm in need of some big amount of money."

"Good, now I know your reason for coming here. But, for us, you know, the more important thing is the value of the thing you can offer us as mortgage. So, what have you brought with you?"

"Not to worry, sir, I've brought several paintings done by me. My ambition is to be an artist here, take a look at them, sir ..." excellent works, sure they are!"

Looking at the young man speaking with obvious pride and pleasure, the old man shook his head.

"I'm afraid, it's impossible to accept such paintings as mortgage property.

"What do you mean by such paintings, sir? Eh, you don't have eyes for art ... anyway, now is not the time for discussing art. The time I've set with her is fast approaching. Please, sir, give me some credit I will repay it without fail. And I'll never forget you kindness in all my

life.”

The young man was almost in tears, but the old man did not relent.

I'm afraid, it's impossible simply impossible You know, to give out credit to one and all on the words they blurt out, we'll run out of business in no time ... We Jews are cold-blooded in this respect. You'll get nothing with your sob stories.

“Why, so hard-hearted? Now you've crushed my little wish, dashed my buds of love OK, so be it. Come what may, I don't care a damn. But I will never forget the bitterness I've felt for you. Sure, I'll take revenge on you Jews for your unkind heart.”

Losing his temper, the young man kept saying angry words, raising his arms and fists.

“On with your shouts and threats, I've told you I can't give you a loan. So, off with you! You say your name is Adolf Hitler? Is that it? Said old man, looking with sarcasm at the signature at the bottom of one painting.

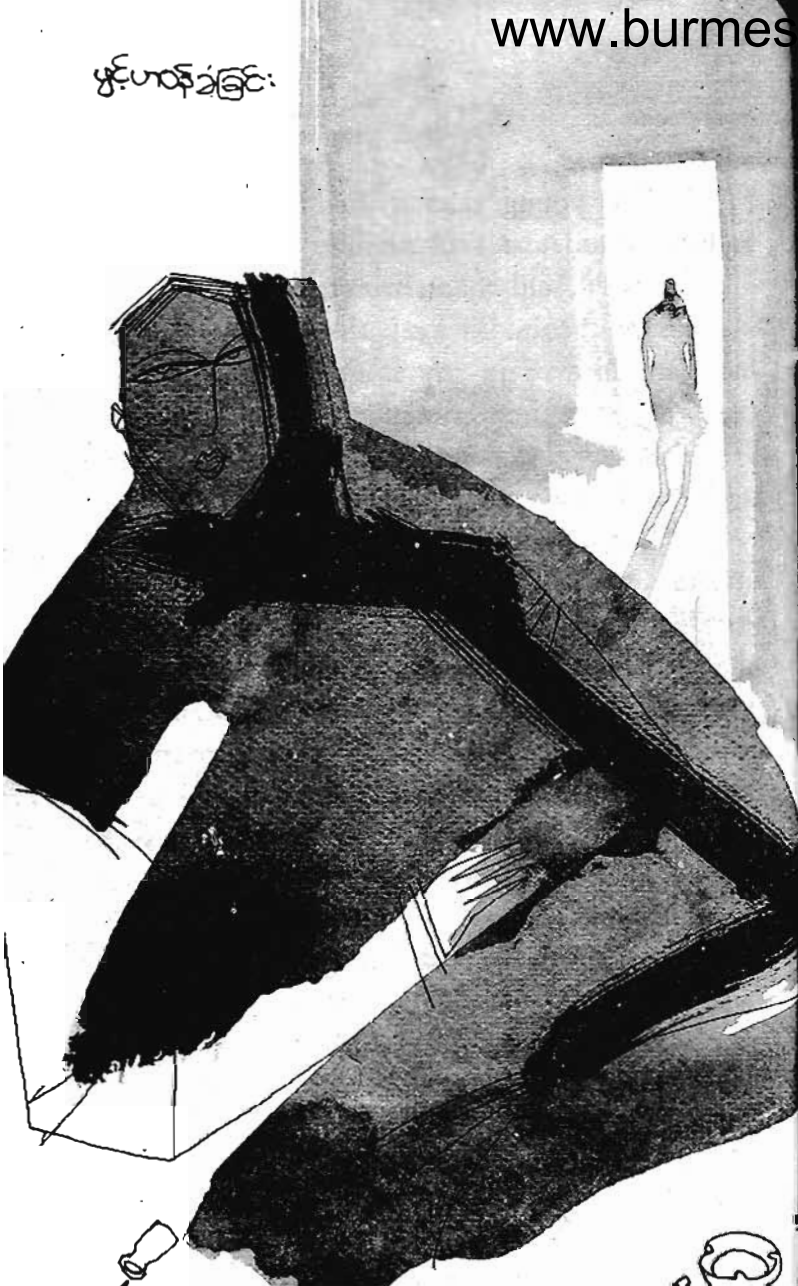
The young man gritted his teeth with audible sound and said finally:

“Now, old man, mark my words ... not a word of threat. I'll keep the bitterness now I feel here forever in my heart. And, don't you cry when the time comes!

When the young had left, the old man said aloud to himself:

“Anger at the slightest provocation! While uttering words of anger, his eyes flashed like those of a mad man. Sure, he is the one who would do as he says. No easy job, doing this mortgage business. Anyway, nothing much to bother. I'm not a Jew. When you do mortgage business, you are supposed to be a Jew – that's a fact. In this way, it's easier to drive away such people. That's the reason why I told him that I am a Jew.

ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်း

ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်း

ပြုတင်းပေါက်မှနေ၍ ဆောင်းဦးရာသီ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသော ပုံစံအမျိုးမျိုး ဆောက်လုပ်ထားသည့် အိမ်များကို မြင်တွေ့နိုင်သည်။ နေရာမှာ မိုးပျံ့တိုက်ကြီး တစ်လုံး၏ မြောက်မြားစွာသော လူနေတိုက်ခန်းများထဲမှ တစ်ခန်းဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်အတွင်းဘက်တွင် ချထားသော ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးသည် လှုပ်ယိမ်းနေခဲ့သည်။ ထိုပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော လူရွယ်သည် ပျင်းရိငြီးငွေ့နေသော အမူအရာဖြင့် စိတ်မပါစွာ လှုပ်ရမ်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ရီဝေသော မျက်လုံးများနှင့် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးမောရင်း ဖြည်းညင်းစွာ စီးကရက်ကို ဖွာနေခဲ့သည်။ ဆေးလိပ်ပြာများကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ကြွေကျလျက်ရှိပြီး အခန်းထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းအား ပို၍ အထောက်အကူပြုပေးနေသည်အလား။

ဤတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းများ ရုတ်တရက် ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရသည်။ လူရွယ်သည် အလွန်မတန် နာကျင်သော အသံဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ငြီးငြူရင်း ရင်ဘတ်ကို ဖိကိုင်၍ ထရပ်လိုက်သည်။ အမြဲလိုလိုဖြစ်တတ်သော နှလုံးရောဂါ ပြန်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ယိမ်းယိုင်စွာဖြင့် စားပွဲခုံပေါ်သို့ လက်လှမ်းသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိနေသော စက္ကူအိတ်အတွင်းမှ ဆေးတစ်ထုပ်ယူပြီး တုန်ယင်နေသော လက်ချောင်းများဖြင့် ဖွင့်ကာ မီးခိုးပြာရောင်ဆေးမှုန့်များကို ရေနှင့်ရော၍ သောက်လိုက်သည်။

“ဟား ... နာလိုက်တာ သေတော့မတတ်ပဲ ... ဘာလို့များ ဒီရောဂါဖြစ်ရတာလဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီဆေးရှိလို့ တော်ပါသေးတယ်။ ရောဂါ ဘယ်အချိန်ပြန်ပေါ်ပေါ် သောက်လိုက်တာနဲ့ ငြိမ်သွားတဲ့ အလွန်မတန် စွမ်းတဲ့ဆေး။”

လူရွယ်သည် ခုမှ စိတ်အေးသွားပုံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ ဆေးတွင် ပါဝင်သောဓာတ်များမှာ ပြင်းထန်လွန်း၍ အသက်အန္တရာယ်ပင် ရှိစေနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်လာသော သူ့ နှလုံးရောဂါကို ထိန်းနိုင်သည်မှာမူ ဤဆေးပင် ရှိသည်။ လူရွယ်သည် စက္ကူအိတ်တွင်းသို့ ကြည့်သည်။

“နောက်ထပ် တစ်ခွက်စာပဲ ကျန်ပါတော့လား ... တော်ကြာ ကျမှ ဆေးဆိုင်သွားပြီး ဒီဆေးကို ထပ်စပ်ခိုင်းရဦးမယ်။”

လူရွယ်သည် တစ်ဖန် ပြန်၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ပြန်လည်ကြီးစိုးလာ

သည်။ သူ့စိတ်များသည်လည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့ လေးလံလာပြန်တော့သည်။ သူသည် စားရေးသောက်ရေးအတွက် ပူပန်စရာမလိုသည့် အပြင်၊ ယခုကဲ့သို့ အခန်းတစ်ခန်း ငှားရမ်းကာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်းချမ်းစွာ နေနိုင်သော ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အတွက် ဘာမှ လုပ်စရာမရှိသဖြင့် အချိန်များကို အလဟဿဖြုန်းတီးပစ်နေရတော့သည်။

သူက ဘေးတွင်ရှိသော မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ကောက်ယူကြည့်သည်။ စီးကရက်မီးခိုးငွေ့များ၊ ကုလားထိုင်လှုပ်ယိမ်းသံများနှင့် စာရွက်လှန်လှောသံများက အခန်းထဲတွင် စည်းဝါးကိုက်ထားသည့်အလား၊ အစဉ်လိုက် အလှည့်ကျ ထွက်ပေါ်နေသည်။ နာရီလက်တံများ ပုံမှန်ရွေ့လျားနေကာ၊ နေရောင်ကျရာနေရာများကလည်း တစ်ဖြည်းဖြည်း ပြောင်းသွားနေသည်။

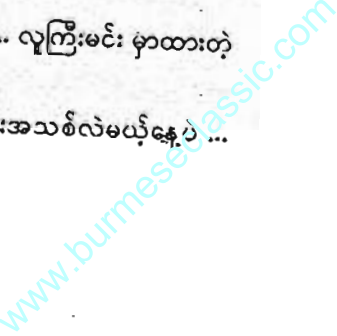
ပေါ်ထွက်လာသော တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဤတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းများ ပြီးဆုံးသွားသည်။

“ဘယ်သူပါလဲ”

မေးသံအဆုံးတွင် တံခါးအပြင်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ပြန်ဖြေသံကို ကြားရသည်။

“ရှိလာ လို့ခေါ်တဲ့ ပန်းဆိုင်ကပါရှင် ... လူကြီးမင်း မှာထားတဲ့ ပန်းတွေကို လာဖို့တာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ ... ဒီနေ့ ပန်းအသစ်လဲမယ့်နေ့ပဲ ... ကြွပါ ကြွပါ အထဲကိုကြွပါ”

သူသည် အနီးအနားရှိ ပန်းဆိုင် ရိလာတွင် ရက်အပိုင်းအခြား သတ်မှတ်ကာ ပန်းများလာပို့စေရန် မှာကြားထားခဲ့သည်။

တံခါးပွင့်သွားပြီ။ ပန်းများ ပွေ့ပိုက်ထားသော ငယ်ရွယ်လှပ သည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူမ၏ နုနယ်ပျိုမြစ်ခြင်း များနှင့် သင်းပျံ့သော ရနံ့များကြောင့် ခြောက်ကပ်ကပ်အခန်းမှာ စိုစို ပြေပြေ ဖြစ်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီနေရာမှာ တင်ခဲ့ပါမယ် ... ကျွန်မတို့ဆိုင်က အမြဲ မှာယူအားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင်”

သူမသည် ပန်းများကို တံခါးအနီးမှ ခုံပေါ်တွင် တင်၍ ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လှည့်ရန် ပြင်သည်။ ဤသည်များကိုစိုက်ကြည့်နေခဲ့ သော လူရွယ်၏ မျက်လုံးများသည် ခေါင်းထဲ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ် လာသော အကြိတ်ခုံကြောင့် ပြောင်လက်လာပြီး မိန်းမပျိုအား လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

“သိပ်ပြီး အရေးတကြီးကိစ္စ မရှိဘူးဆိုရင် ခဏလောက် စကား ပြောဖို့ အချိန်ပေးနိုင်မလား”

“ဘာကိစ္စများပါလဲရှင်”

မိန်းမပျိုက အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“သေသေချာချာ နားထောင်ပေးပါ။ မင်းကို အမြဲလိုလို မြင်တွေ့ နေရတာ များလာတော့ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ မင်းအကြောင်းပဲ အမြဲတမ်း စဉ်းစားနေမိတယ် ... ကိုယ် မင်းကို တစ်ရက်လေးတောင် မေ့လို့မရ နိုင်တော့ဘူး”

“ရှင် ဘာတွေ လာနောက်နေတာလဲ”

“ကိုယ် နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပြောနေတာ”

လူရွယ်သည် ရိုးသားစွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံနေသည့် အမူအရာမျိုး ဖြင့် တမင်လုပ်၍ ပြောနေသည်။ ပျင်းစရာအချိန်တွေကို အလကား ကုန်စေခြင်းထက် မိန်းကလေးအား နောက်ပြောင်ရင်းဖြင့် ကုန်သွားစေ ချင်သည်။ ရင်ထဲက မပါဘဲ တမင် ဟန်ဆောင်ပြောရသောကြောင့် စကားလုံးများက နှုတ်ဖျားမှ လွယ်ကူစွာပင် ထွက်လာကြသည်။

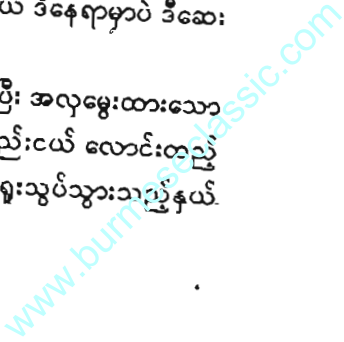
“ဒီလို ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့”

“ဒါကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ ... အချစ်ကို ဖွင့်ဟ ဝန်ခံ ကြတဲ့ အချိန်ဟာ ... အမြဲ ဒီလို မထင်မှတ်တဲ့ အချိန်မျိုးမှာချည်းပါပဲ။ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ မင်း ယုံချင်မှ ယုံမှာပါ။ ကိုယ်ကတော့ မင်း ကြောင့် အရမ်းကို ခံစားနေရပါတယ်”

သူက သူ၏ သရုပ်ဆောင်နေပုံများကို တွေးပြီး အတော်သဘော ကျနေသည်။ ယင်းနောက် ဒီထက်ပိုပြီး ပီပြင်စေရန် စားပွဲပေါ်တွင် ရှိသော စက္ကူအိတ်ကို လှမ်းယူပြီး ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကိုယ် ဒီဆေးကို အမြဲဆောင်ထားပါတယ်။ တကယ်လို့များ မင်းဆီက ကိုယ်လိုချင်တဲ့အဖြေ မရခဲ့ရင် ကိုယ် ဒီနေရာမှာပဲ ဒီဆေး ကို ချက်ချင်းသောက်ပစ်လိုက်မယ်။”

လူရွယ်သည် အိတ်ထဲမှ အထုပ်ကိုယူပြီး အလှမွှေးထားသော ရွှေငါးကန်လေးထဲသို့ ဆေးမှုန့်များအား အနည်းငယ် လောင်းတည့် လိုက်သည်။ ရွှေငါးကလေးများမှာ ချက်ချင်း ရူးသွပ်သွားသည့်နယ်

ကန်လေးထဲတွင် ရုန်းကန်လူးလွန် လှုပ်ရှားနေတော့သည်။ မိန်းမပျိုမှာ မျက်စိရှေ့ ဖြစ်ပျက်နေသည်များကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သော်လည်း ဘာမှမပြော၊ နှုတ်ဆိတ်စွာဖြင့် သူမ၏ အကြည့်ကို လှည့်ထံသို့ ရွှေ့လိုက်သည်။

“ကဲ ... အဖြေပေးတော့လေ”

သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ အမြင်ဆုံးထိ ရောက်နေသော်လည်း နှုတ်ဆိတ်မြဲ ဆိတ်ဆဲ။

“ဪ ... ဒီလိုလား တကယ်ပဲ ကိုယ့်အပေါ် မေတ္တာမရှိတာကို သိရပါပြီ။ ကဲ ... သောက်ရေသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

လူရွယ်က ရေခွက်လွတ်ကို လက်မှကိုင်၍ ရေယူရန် မီးဖိုခန်းဘက် လျှောက်သွားသည်။ ဤအချိန်မှာပင် တိုက်ဆိုင်လှစွာ သူ၏ နှလုံးရောဂါက ပြန်ထလာပြန်သည်။ သရုပ်ဆောင်မှုထဲ သူ့ကိုယ်သူ နှစ်မျောပြီး စကားများ အဆက်မပြတ်ပြောခဲ့သောကြောင့် ရောဂါမြန်မြန်ပြန်ပေါ်လာအောင် ဆွပေးသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ချက်ချင်း ဆေးမသောက် မဖြစ်တော့လောက်အောင် ဝေဒနာက ပြင်းထန်လာသည်။

လက်၌ ရေခွက်ကို ကိုင်ရင်း နာကျင်မှုကြောင့် မဲပြာနေသော မျက်နှာဖြင့် ပြန်ရောက်လာသောသူ့ကို မိန်းမပျိုသည် အရင်အတိုင်းပင် မတုန်မလှုပ်နှင့် ဆီးကြိုနေခဲ့သည်။ “ဘာလဲ ဒီမိန်းမ ထုံအနေတာ ကျနေတာပဲ။ စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းတဲ့မိန်းမ” ဟု သူ့စိတ်ထဲ ရေရွတ်နေမိသော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ဤကိစ္စမှာ သူ့အတွက် အရေးသိပ်မကြီးတော့။ သူသည် ဆေးထုပ်ထဲမှ ဆေးကို ပါးစပ်အတွင်းသို့ လောင်း

ထည့်ကာ ရေနှင့်တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ သို့သော် ဝေဒနာ သက်သာလာရမည်အစား ပို၍ ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ ထို့နောက် သူ့ရင်ပတ်ကို လက်များနှင့် ဖိရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားတော့သည်။

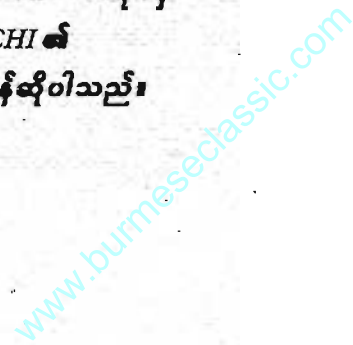
ဤအချိန်ကျမှ မိန်းမပျိုသည် လဲကျနေသော လူရွယ်အနီးသို့ ကပ်သွားကာ ညင်သာစွာ ပွေ့ချိုလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာက အိပ်မက်မက်နေသူ တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီး ပီတိလွမ်းသော ဝမ်းသာအားရသံဖြင့် ပြောသည်။

“ရှင် တကယ်ပဲ သောက်လိုက်တယ်နော် ... ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်။ ကျွန်မကို ဒီလောက်ထိ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ယောက်ျား ရှိတယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို အရမ်းချစ်၊ အရမ်းယုံကြည်သွားပြီ။ ကျွန်မ ရှင်ကိုချစ်ပါတယ်။ ရှင် ဘာမှ စိတ်ပူမနေပါနဲ့တော့။ ရှင် ရေသွားယူတုန်း ခုနတုန်းက အဲဒီဆေးထုပ်ထဲက ဆေးမှုန့်ကို သွန်ပစ်ပြီး ဆေးလိပ်ပြာတွေနဲ့ ကျွန်မ လဲထားလိုက်ပါတယ်”

AKUMA NO IRU PENGOKU **ဓာအုပ်မှ**

HOSHI SHINICHI **၏**

KOKUHAKU **တို့ ပြန်ဆိုပါသည်။**

prepare some more."

The young man again sat down in the easy chair. And once again, quietness reigned (in) the room. And once more his mind grew heavy with boredom. He need not worry about food or drink. He rented the room and lived alone in peace. Hence his only worry was how to kill time.

He picked up a magazine. Cigarette smoke and sounds of the shaking of the easy chair and of turning over the magazine pages came out of the room in regular musical beat. The hands of the clock also were moving regularly. And the rays of the sun moved on.

Came the end of the silence in the room.

There was a knock on the door. "Who is it?"

At the end of the question, a girl's answer was heard.

"I'm from the Roller Flower Shop. I've come to deliver flowers." "Oh yes! Today is the day to change flowers. Come, please, come in-

side."

He placed an order with the Roller Flower Shop nearby send flowers to his house on certain fixed days.

The big door opened and in came a pretty girl with flowers in her hand. Her youth, beauty and sweet smell of flowers made the dry atmosphere of the room green and alive once more.

"Yes! May I put the flowers here? Thanks for patronizing our shop."

So saying, she put the flowers on a stand by the door, bowed her head and turned to go back. The young man's eyes which were all the time fixed on the girl's movement lit up and called out to her.

"If you haven't any important matter, could you give me a little time for some talk?"

"What about?"

The girl asked in astonishment.

"Please listen carefully. Seeing you so often has put some idea in my head. I've been

thinking of you all the time, can't forget you even a day?"

"What bullshit are you talking?"

"This is no bullshit and I'm not joking ... I'm serious."

And the young man was talking really in deed earnest. Instead of idling away the time doing nothing valuable, it would be better, he felt, cracking jokes with her. Perhaps because he did not really mean what he was saying words came out of his mouth so very easy.

"It's so sudden"

"Can't help. To confess on love, time is always an unexpected thing. You can't believe because it's so sudden. But then, I'm feeling so much and so deep for you."

As he spoke, he was feeling self-satisfied about his ability to pretend and to make himself look really serious, he reached for the paper bag on the table and continued:

"Here, I keep this medicine always with me. And, if I don't get the answer I need from

you, I will gulp this medicine down here and now."

The young man took the bag out of his pocket, and shook some powder into the fish pond. "The golden fish, as if suddenly gone mad, ran about in the pond. The girl looked hard at what was happening before her eyes. But did not say a word. Silently she shifted her gaze to the young man.

"How ... come on, your answer."

Her excitement had reached highest but then she still remained silent.

"Oh, is that so? No love for me? If it has to be so, so, it shall be. Now I know you don't love me."

Holding the empty drinking glass in his hand, he walked towards the kitchen. At this moment, by some coincidence, his pain had again come up.

In his pretence, he had spoken too much and that had caused the pains to rise. And the pains become to severe that, he must take the

medicine instantly.

As he walked back from the kitchen, his face was blue with pains. The girl was looking at him without any emotion, unshaken in any way.

“What? Such a dull woman! Not worth any interest.”

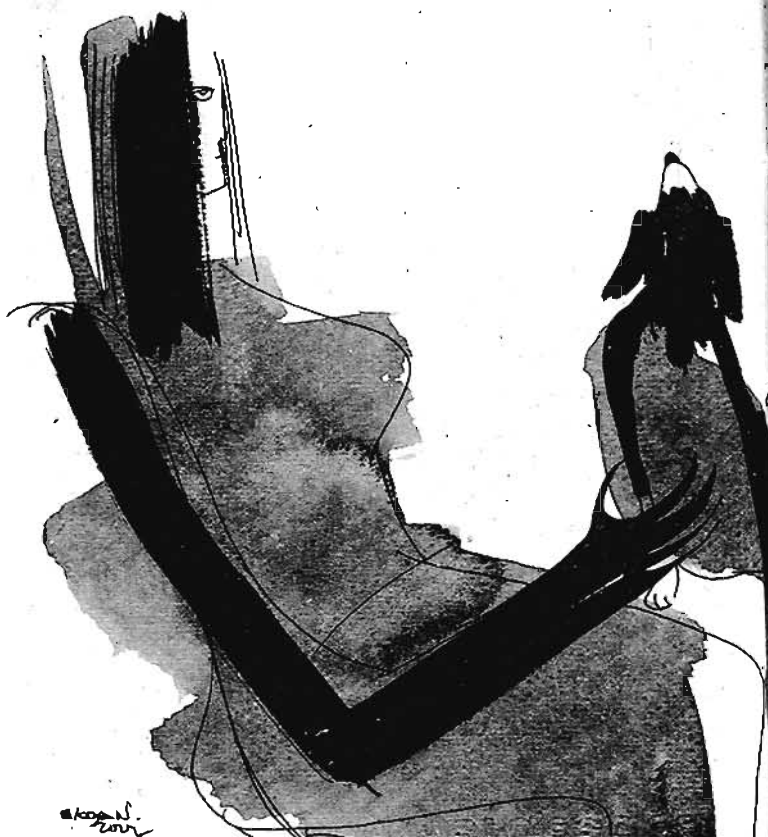
He was saying in his mind. But, this was not very important right now. He put medicine powder into his mouth and gulped the water down. However, the pains, instead of going away, became more severe. Putting his hand on his breast he fell down on the floor.

Only at this moment, the girl went to the young man and gently picked him up. Her face was like that of a person having a dream. And her voice was full of happiness.

“So you have really drunk it. I’m so very happy. I can’t believe that there could be a man who is so much in love with me. And I love you so much, oh so much. I believe you, your love for me. No more sorry now. When

you went for some water, I took out the medicine powder from the bag and changed them with cigarette ashes.”

စကားလက်ဆုံ

စကားလက်ဆုံ

ဟောင်းနွမ်း ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သော ထိုလမ်းဟောင်းလေးရှိရာ သို့ ထိုအမျိုးသမီးငယ် ညနေတိုင်း အမြဲရောက်လာတတ်သည်မှာ သူမ၏ နိစ္စရပ် ကိစ္စတစ်ခုလို ဖြစ်နေပေပြီ။ မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသော နေ့မျိုးတွင် မိုးကာအင်္ကျီဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှင်းများကျသော ဆောင်းရာသီ၌ ထူထဲသည့် အနွေးထည်ဖြင့် တစ်ဖုံ၊ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အစိမ်းရောင် ဖုံးလွှမ်းနေသည့် နွေရာသီတွင် အေးမြ ပေါ့ပါးသော အဝတ်အစားများ ဝတ်၍ တလီ၊ ရာသီမရွေး ထိုနေရာသို့ ရောက်လာလေ့ရှိပါသည်။

ဤသို့ လာနေရင်းဖြင့် သူမအတွက် စကားပြောဖော် ခွေးလေး တစ်ကောင် ရရှိလာသည်။ အင်မတန်မှ ချစ်စရာကောင်းပြီး လူနှင့်

ဆုစာပေ

ယဉ်ပါးသော ခွေးလေးဖြစ်နေသောကြောင့် သူမ၏ ရင်တွင်းခံစားချက်များကို ခွေးကလေးသို့ ရင်ဖွင့်ပါတော့သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၂နှစ်လောက်တုန်းကပေါ့။ သူနဲ့ငါ ဒီနေရာလေးမှာ အိမ်အပြန် လမ်းခွဲခဲ့ကြတယ် ...။ အဲဒီနေ့ဟာ သူနဲ့ငါ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာပဲ ...။ သူဟာ ငါ့ကို ဘာမှမပြောဘဲ ပျောက်သွားခဲ့တယ် ...။ ငါက သူ့ကို ရင်ထဲ အသည်းထဲကနေ အရမ်းချစ်ခဲ့တာ ...။ သူကလည်း ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာပါလို့ ပြောပြီးတော့ ... ဒီလို ငါ့ကို ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ထားခဲ့တာဟာ သူ မရက်စက်လွန်းဘူးလား။ ငါကတော့ သူ့ကို တစ်ရက်ကလေးမှ မေ့လို့မရဘူး။ တစ်နေ့ ... ပြန်လာနိုးပြန်လာနိုးနိုး မျှော်လိုက်ရတာ ...”

စင်စစ်မတော့ အဖြစ်မှန်ကို သူမ မသိခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ချစ်သူသည် သူမကို စွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု ဖြစ်ပွားခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံးအချိန်တိုင်အောင် သူမကို သတိရ တမ်းတရင်းဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူမ မသိနိုင်သည့် နောက်တစ်ခုလည်း ရှိပါသေးသည်။ သနားစရာကောင်းသော ထိုလူငယ်၏ “ချစ်သူနှင့် မခွဲရပါစေနဲ့” ဟူသော အဖန်တလဲလဲ သေခါနီးဆုတောင်းအား နတ်ပြည်မှ နတ်သမီးက ကရုဏာသက်၍ ဆုတောင်းပြည့်စေသည့် အနေဖြင့် ထိုလူငယ်၏ ဝိညာဉ်ကို ခွေးလေးကိုယ်တွင် ဝင်စားစေပြီး မြေပေါ်သို့ ပြန်ပို့ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်၏ ဆန္ဒမှာ တစ်ဖက်တွင် ပြည့်ဝသောငြားလည်း တစ်

ဖက်တွင်မတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကောင်းလှတော့သည်။ အမျိုးသမီးငယ်က သူ့ကိုထားသွားသော လူစိမ်းကားကြီး၏ အကြောင်းကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ နေ့စဉ် ရင်ဖွင့်ပြောကြားလေတိုင်း နားထောင်နေသော ခွေးလေးခမျာမှာလည်း သူ၏အမြီးလေး ပြုတ်ထွက်ခမန်းလှုပ်ရမ်းရင်းက အသံငယ်လေးဖြင့် ဟောင်၍သာ နေရတော့သည်။

MY KOKKA စာအုပ်မှ
HOSHI SHINICHI ၏
KATARAI ဝတ္ထုတိုထို ပြန်ဆိုပါသည်။

An angel in heaven heard him and to grant him his wish the angel had put his soul in the body of the pup and sent it back to the earth.

Thus the young man's wish was fulfilled but then his fate was still tragic. The girl kept wailing everyday that he had deserted her. Hearing her sad words, the little pup could just wag its tail so many times that the tail would break off from its body and it kept making little barking sounds.

ဘိုကိုကျန်

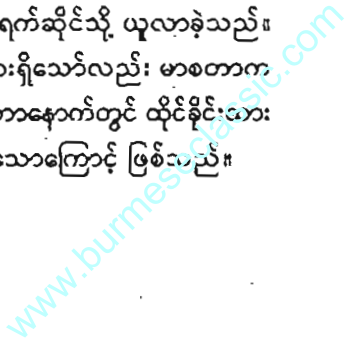
အလွန် လက်ရာမြောက်စွာ တီထွင်ထားသော မိန်းမစက်ရုပ် တစ်ရုပ် ဖြစ်ပါသည်။ လူက တီထွင်ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် လှချင်တိုင်း လှနေအောင် မွမ်းမံချယ်သနိုင်ခဲ့သည်။ ချောပေ လှပေဆိုသော အလှ ဘုရင်မများ၏ အကောင်းဆုံးအရာများကို ရွေး၍ စက်ရုပ်တွင် တပ် ဆင်ထားခြင်းကြောင့် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ချောမွေ့ လှပနေတော့သည်။ မျက်နှာအမူအရာ၌ နည်းနည်း မာန်မာန် ကြီးသည့် အရိပ်အယောင်ရှိသော်လည်း ထိုမာန်မာန်နှင့် ဟိတ်ဟန်လုပ် တတ်သည့် အမူအရာများသည်ပင် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုများ တွင်ရှိတတ်သော အရည်အချင်းတစ်ရပ် မဟုတ်ပါလား။

ဤမိန်းမစက်ရုပ်ကို ဝါသနာအရ ဟီထွင်ခဲ့သူမှာ အရက်ရောင်း သော အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မာစတာ ဖြစ်ပါသည်။ အရက်ဆိုင်မှ မာစတာ

ဆိုသော်လည်း အရက်ကြိုက်သူတော့ မဟုတ်။ သူ့အတွက်ကတော့ အရက်သေစာ ဆိုသည်မှာ ကိုယ်ကသောက်ရန်မဟုတ်ဘဲ စီးပွားရေး တစ်ခုအနေဖြင့် ရောင်းရန်သာဖြစ်သည်။ အရက်သောက်သုံးသူများ ရှိနေသမျှ သူ၏ စီးပွားရေးသည် ဘာမျှ ပုပ်နံ့ကြောင့်ကြစရာ မလိုသည့် အပြင် သူ့အတွက် အချိန်ပိုတွေလည်း အများကြီးရခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပင် သူ ဝါသနာထုံသော စက်ရုပ်တီထွင်ခြင်းအလုပ်အား လေ့လာလိုက် စား အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထက်သန်သော ဝါသနာကြောင့် တကယ်ပင် လူ့အစစ်နှင့် မခြား အောင် တူလှသော စက်ရုပ်ကိုလည်း တီထွင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဝင်းဝါစိုပြေ သော အသားအရေနှင့် နူးညံ့ပျော့ပြောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ လူစင်စစ် နှင့် ခွဲခြားမရ။ အပြင်ပန်း တွေ့မြင်ရုံဖြင့် လူလား အရုပ်လား မခွဲခြားနိုင် သည့်အပြင် အနီးဝန်းကျင်ရှိ လူစင်စစ် မိန်းမချောလေးများသည်လည်း ဤစက်ရုပ်၏ အလှကို မယှဉ်နိုင်ပေ။ သို့သော်လည်း မည်မျှ ချောမော လှပနေလင့်ကစား ဤအရုပ်၏ ဦးခေါင်းထဲတွင်တော့ ဦးနှောက်မပါ ဗလာချည်းသက်သက်။ မာစတာလည်း ဤအဆင့်ထိတော့ မတီထွင် နိုင်ခဲ့။ စက်ရုပ်သည် လွယ်ကူသော အမေးအဖြေလောက်နှင့် အရက် သောက်ပြသည့် အပြုအမူမှလွဲလျှင် အခြား ဘာမျှ မတတ်ပေ။

မာစတာသည် ဤစက်ရုပ်ကို အရက်ဆိုင်သို့ ယူလာခဲ့သည်။ အရက်ဆိုင်တွင်း၌ အခြားစားပွဲထိုင်ခုံများရှိသော်လည်း မာစတာက စက်ရုပ်အား အရက်ရောင်းသော ကောင်တာနောက်တွင် ထိုင်ခိုင်းထား ခဲ့သည်။ စက်ရုပ်မှန်း လူသိသွားမှာ စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်များသည် ဆိုင်တွင် အလုပ်သမား မိန်းကလေး အသစ် ရောက်နေသည်ထင်ပြီး သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် မိတ်ဆက်ကြ တော့သည်။ စက်ရုပ်သည် နာမည်နှင့် အသက်ကို အမေးခံရသည့် အခါတွင် ကောင်းမွန်စွာ ဖြေနိုင်သော်လည်း အခြားမေးခွန်းများကိုတော့ မဖြေနိုင်ပေ။ သို့သော် မည်သူမျှ သံသယမဖြစ်ကြ။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဘို့ကိုကျွန်”

“အသက်က”

“ငယ်ပါသေးတယ်ရှင့်”

“အဲဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲလို့”

“ငယ်ပါသေးတယ်ရှင့်”

အရက်သောက်ရန် လာသော ဧည့်သည်အများစုမှာ လူကြီး လူကောင်းများ ဖြစ်ကြ၍ မည်သူမှ ထို့ထက်ပို၍ မေးမြန်းခြင်း မပြုကြ။

“အကျီလေးက လှလိုက်တာ”

“အကျီလေးက လှတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာကြိုက်တတ်လဲဟင်”

“ဘာကြိုက်တတ်ပါလိမ့်”

“ဂျင်သောက်မလား”

“ဂျင်သောက်မယ်”

အရက်ကိုတော့ တိုက်သလောက် သောက်သည်။ သို့သော် လုံးလုံး မမူး။ လှပချောမောပြီး ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး တခွဲသားနှင့်။ ဘာ

မေးမေး ဖြေချင်ရာဖြေသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော ဘို့ကိုကျွန် အကြောင်းမှာ အရက်သမား အသိုင်းအဝိုင်းတွင် နာမည်ကျော်သွား သည်။ ဘို့ကိုကျွန်နှင့်စကားပြောရင်း အရက်သောက်ရန်လာသော ဧည့် သည်များသည် ယခင်ထက် များပြားလာသည်။ စကားလည်းပြော၊ သူတို့လည်းသောက်၊ ဘို့ကိုကျွန်ကိုလည်း တိုက်ကြသည်။

“ဧည့်သည်တွေထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်လဲ”

“ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်ပါလိမ့်”

“ငါ့ကို ကြိုက်လား”

“ရှင်ကို ကြိုက်ပါတယ်”

“နောင်ကျရင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်”

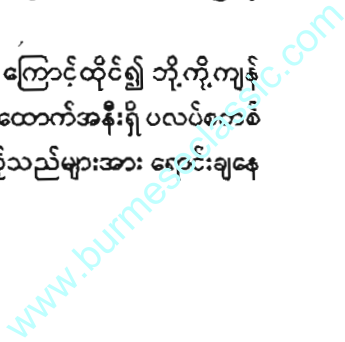
“ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်လေ”

“ဘယ်တော့သွားကြမလဲ”

အဖြေမပေးနိုင်သော အချိန်မျိုးတွင် မာစတာထံ၌ အချက်ပြမီး လင်းလာသောကြောင့် မာစတာက ချက်ချင်းပင် အပြေးထသွားကာ...

“လူကြီးမင်းခင်ဗျာ တော်ရုံတန်ရုံလောက်ပဲ နောက်ရင် ကောင်း မယ်ထင်ပါတယ်” ဟု မာစတာက ဝင်ပြောပေးသည်။ ဧည့်သည်များ သည် သဘောပေါက်သွားပြီး မချိပြုံး ပြုံးလျက် စကားဆက်ပြောဖို့ မကြိုးစားကြတော့။

မာစတာသည် မကြာခဏ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ဘို့ကိုကျွန် ဆီမှ ပိုက်ဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသော သူ့ခြေထောက်အနီးရှိ ပလပ်စတစ် ပုံးထဲမှ အရက်များကို ပြန်ခပ်ထည့်ကာ ဧည့်သည်များအား ပေးချ်နေ

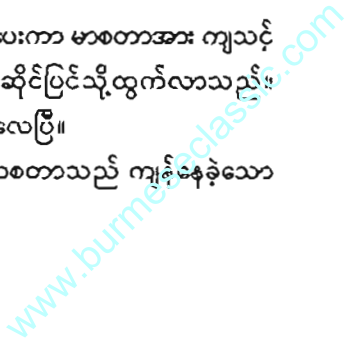
ခဲသော်လည်း မည်သည့်စဉ်သည်မျှ ဤကိစ္စကို သတိမထားမိကြ။
 ဤသို့ဖြင့် ဘို့ကိုကျန်၏ကောင်းသတင်းများ ပို၍ ကျော်ကြား
 လာသည်။ ငယ်သော်လည်း တည်ငြိမ်သည်။ အပိုအလို မပြော။ ဘယ်
 လောက်တိုက်တိုက် မူးခြင်းမရှိ။ ဤသတင်းများကြောင့် စဉ်သည်များ
 ပို၍ အရောက်များလာသည်။ ဤစဉ်သည်များထဲ၌ လူငယ်တစ်
 ယောက်လည်း ပါခဲ့သည်။ ဤလူငယ်သည် ဘို့ကိုကျန်အပေါ် မေတ္တာ
 စိတ်သက်ဝင်ကာ အချစ်စိတ်များ ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။ နေ့တိုင်းလိုလို
 ဆိုင်သို့ရောက်လာသော်လည်း သူ၏ခံစားချက်များကို ရင်မဖွင့်ရမီ
 အမြဲလိုလို စကားပြတ်သွားခဲ့သည်။ ဤသို့ လာရောက် သောက်စားဖန်
 များလာသောအခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုယ်ပိုင်ငွေများကုန်သွားပြီး
 အရက်ဖိုးရှင်းရန် အခက်တွေ့လာသောကြောင့် မိဘအိမ်မှ ငွေခိုးရန်
 ကြိုးစားနေစဉ် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ပက်ပင်းတိုးပြီး ဆူပူကြမ်းမောင်း ရိုက်နှက်
 ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

“နောက် ဘယ်တော့မှ မသွားနဲ့တော့။ ရော့ ... ဒီပိုက်ဆံ ယူ
 သွားပြီး ပေးစရာရှိတာတွေ ပေးလိုက်။ ဒါ နောက်ဆုံးပဲ”
 လူငယ်သည် ထိုပိုက်ဆံယူ၍ အရက်ဖိုးကြွေးများ ရှင်းပေးရန်
 ဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ဒီညဟာ ဒီဆိုင်ကို နောက်ဆုံးလာခြင်းပဲ
 ဟု တွေးတောရင်း သူလည်း အဝသောက်၍ ဘို့ကိုကျန်ကိုလည်း
 နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် အရက်များတိုက်သည်။
 “နောက်ဆိုရင် ဒီကို မလာနိုင်တော့ဘူး”
 “မလာနိုင်တော့ဘူးလား”

“ဝမ်းနည်းနေလား”
 “ဝမ်းနည်းတာပေါ့”
 “အမှန်တကယ်ကတော့ ဝမ်းမနည်းဘူး မဟုတ်လား”
 “အမှန်တကယ်ကတော့ ဝမ်းမနည်းပါဘူး”
 “မင်းလောက် နှလုံးသား အေးစက်မာကျောတဲ့သူ ရှိမှာမဟုတ်
 ဘူး”

“ကျွန်မလောက် နှလုံးသား အေးစက်မာကျောတဲ့သူ မရှိဘူး”
 “မင်းကို ငါ သတ်ပစ်လိုက်ရမလား”
 “သတ်ပစ်လိုက်ပါ”
 လူငယ်သည် အိတ်ကပ်ထဲမှ အဆိပ်ဆေးထုပ်ကိုယူ၍ အရက်
 ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ကာ ဘို့ကိုကျန်၏ရှေ့သို့ တွန်းပေးလိုက်သည်။
 “သောက်မလား”
 “သောက်မယ်”

လူငယ်၏ မျက်စေ့ရှေ့မှောက်တွင်ပင် အဆိပ်ထည့်ထားသော
 အရက်ခွက်ကို ဘို့ကိုကျန်က ယူ၍သောက်လိုက်သည်။
 “မင်းဘာသာမင်း သေချင်သလိုသာ သေပေတော့”
 “သေချင်သလို သေမယ်”
 ဘို့ကိုကျန်၏ စကားသံကို ကျောပေးကာ မာစတာအား ကျသင့်
 သည့် ပိုက်ဆံများ ရှင်းပြီး လူငယ်သည် ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်လာသည်။
 အပြင်၌ ည၏ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေလေပြီ။
 လူငယ်ပြန်သွားပြီးနောက်တွင် မာစတာသည် ကျန်နေခဲ့သော

အခြားဧည့်သည်များအား ပြောလိုက်သည်။

“အခုအချိန်ကစပြီးတော့ သောက်သမျှတွေကို ကျွန်တော်က အလကားတိုက်မှာမို့လို့ အားမနာဘဲ ကြိုက်သလောက် သောက်ကြပါ ခင်ဗျာ”

အလကားတိုက်တော့မည်ဟု ပြောသည့်အချိန်မှာ ညဉ့်နက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဧည့်သည်အသစ်များ ရောက်မလာတော့သော်လည်း ဆိုင်ထဲရှိ ဧည့်သည်များကမူ ပျော်သွားကြသည်။

“ဟေ့”

“ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ပျော်တယ်ဟေ့၊ သောက်ကြမယ်ဟေ့”

ဧည့်သည်များရော ဘို့ကိုကျန်ပါ အဆက်မပြတ် သောက်ကြတော့သည်။ ဗာစတာပင် မနေနိုင်တော့ဘဲ အများနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်မြူးတူးသွားပြီး ဖန်ခွက်ထဲ အရက်ထည့်ကာ တစ်ငုံနှစ်ငုံခန့် သောက်လိုက်မိသည်။

သည်နောက်တော့ အရက်ဆိုင်သည် ညဉ့်အများကြီး နက်သည့်တိုင် မီးများ ထိန်လင်းလျက်။ ရေဒီယိုတီးလုံးသံများလည်း အဆက်မပြတ် လွင့်ပျံ့လျက်။ ဆိုင်ထဲရှိ ဧည့်သည်များသည် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပြန်မသွား။ သို့သော် လူသံသူသံများလည်း လုံးဝ မကြားရတော့။

နောက်ဆုံး၌ “ကောင်းသောည ဖြစ်ပါစေ”ဟူသော နှုတ်ဆက်စကားသံနှင့်အတူ ရေဒီယိုထုတ်လွှင့်ခြင်း အစီအစဉ်သည် ရပ်စဲသွားသည်။

ရေဒီယို၏ နှုတ်ဆက်စကားကို ဆိုင်ထဲရှိ ဘို့ကိုကျန်ကလည်း “ကောင်းသောညဖြစ်ပါစေ” ဟု ပြန်လည်တုန့်ပြန်ရင်းဖြင့် သူ့ကို မည်သူက စကားလာပြောဦးမလဲ။ မည်သူက အရက်လာတိုက်ဦးမလဲ ဟူသော မျှော်လင့်သည့် မျက်နှာလေးဖြင့် လှပတည်ငြိမ်စွာ စောင့်မျှော်လျက်ရှိတော့သည်။

BOKKOCHANN စာအုပ်မှ

HOSHI SHINICHI ၏

BOKKOCHANN ဝတ္ထုတိုထို ဖြန့်ဆိုပါသည်။

Bokkochann

It was a female robot, invented with the finest artistry. Since it was invented by human hands, the beauty of the female robot had every touch and finish that made her beauty excellent. She had every shade of beauty of all beautiful human females so that her beauty was spotless. Her facial expression showed some shade of pride and conceit. But then, aren't these the manners-the qualifications and style of beautiful women?

This female robot was invented, out of hobby, by 'Master', the owner of the liquor shop. But he had no liking for liquor. For him, liquor was not for him to drink, but something to be sold to others for money. As long as there were liquor drinkers, he need not feel any anxiety about his business. Besides, he had plenty of spare time that enabled him to devote himself to the invention of the robot.

With so much enthusiasm in his work, he could invent the robot, not a shade different from a real human being. With soft, fresh and yellowish skin, the body of the female robot was so humanly real that it was hard to tell it from a human female.

Not only that, the human beauties of the nearby were no match for the female robot. In spite of her beauty, however, the female beauty had no brain in her head - so empty was her head! The 'Master' could not stretch his

inventive genius to invent a brain for his robot. The female robot could answer a few easy questions put to her and she could take a drink of liquor if she was offered. No More.

Master had brought his female robot to his liquor shop. There were other tables in his liquor shop, but he sat his robot behind the cash counter. He was afraid that the customers might find out that the female figure behind the counter was only a robot, a machine.

And the customers, thinking that a new female worker had arrived at the shop, rushed to introduce themselves to her. When asked her name and age, she could give good answers. But she could not answer other questions. But, no one ever doubted her.

"What's your name?"

"Bokkochann"

"Age?"

"Oh, I'm still very young."

"That's Why, we want to know your age!"

"Still very young."

A majority of the customers were gentlemen, so they did not bother to ask her more questions.

"Your blouse is so beautiful."

"Beautiful? Isn't it?"

"What do you like?"

"What do I like?"

"Would you like to drink GIN?"

"Yes, I like Gin."

She drank as much as she was offered. But she never got drunk or tipsy. Yes, she was beautiful with proud manners and style. Ask her any and she answered as she like. Soon, the fame of Bokkochann spread among the customers. And the number of customers who came for a drink and a chat with Bokkochann had increased. They drank, chatted with Bokkochann

www.burmeseclassic.com

and offered her drinks.

“Who do you like among us?”

“Who do I like?”

“Do you like me?”

“I like you.”

“Later, we’ll go to cinema.”

“Let’s go to cinema?”

“When do we go?”

When she could not answer, a red light appeared at the Master, and the Master rushed to her.

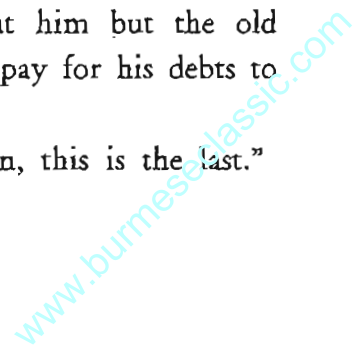
“All right, Gentlemen, no more teasing please. There should be a limit.” The customers realized it and with a grin, they stopped their talking to the robot.

Sitting on his feet, the Master had a pipe attached to the Female Robot. The liquor that customers gave to the robot flowed through this pipe into a plastic container near the legs of the Master. The Master sold this liquor to the cus-

tomers. But none of the customers noticed this.

And the fame of Bokkochann grew all the more. She was young, but steady. No unnecessary words. Give her any amount of liquor but she never got drunk. Hearing such news about her, there increased more and more customers at the shop. Among them, there was a young man. The young man fell in love with Bokkochann and his love grew more and more intense, passionate. He came to the shop every day. But before he could open his heart to her, the talk stopped short suddenly. Soon his own savings of his money came to an end and he had started having difficulty to pay for his drinks. And, when one day as he was trying to steal money from his parents, his father nabbed him. His father scolded and beat him but the old man, giving him money to pay for his debts to the shop, said

“Never go there again, this is the last.”

He came to the shop to settle his debts. "So this is my last visit to the shop." he thought and drank liquor as much as he liked and so much he offered Bokkochann as a token of saying farewell to her.

"After this, I won't be able to come here anymore."

"Not coming anymore?"

"Are you sad?"

"Yes, I am sad."

"In fact, you are not really sorry."

"Not really sorry."

"There is no one so hard-hearted like you."

"No one hard-hearted like me."

"Must I kill you?"

"Kill me."

The young man took out a bag of poison from his pocket and put the poison into the liquor-glass and pushed it towards

Bokkochann."

"Going to drink it?"

"I will drink it."

Before the young man's eyes, she took the poisoned liquor and drank it off.

"And now die the way you like."

"I'll die the way I like."

Turning his back to Bokkochann's word's the young man paid the moeny to Master and came out of the shop. Outside, darkness of the night reigned the atmosphere.

After the young man had left the shop, Master told his customers.

"From now on, I'm not going to charge you for the drinks, so now take as much as you like."

When he said these words, the night was deep in darkness, no more new customers arrived so the customers already inside were overjoyed.

“Hey ...”

“Good! Very Good! We are very happy!
Let's all drink and drink.”

The customers and Bokkochann, too.
Drank and drank without stop Master felt happy
and he also drank one or two mouth fulls.

After that in the whole liquor shop, al-
though it was far into the night, all the lights
were on. Music from the radio flew and flew
without break. Not one of the customers rose
to go back. And not a human voice was heard.

At last! “Wishing you Good Night.” The
farewell note was heard from the radio and the
programme came to an end.

Only Bokkochann responded “Wishing
you Good night.” Then there appeared on her
face a look, pretty, steady and expecting who
was going to talk to her and who was going to
offer her a drink.

ကလေးကလေး

အရင်းအနီး

တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အလှမ်းဝေးကွာလှသော ရပ်ကွက်ကလေး၏ လူသွားလမ်းလေးကို အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေသည်။ တစ်တိုင်နှင့်တစ်တိုင် ကွာလှမ်းလှသည့် လမ်းဘေးမီးတိုင်တို့၏ ဝါကျင့်ကျင့် အလင်းရောင်ကလည်း မှိန်ပျံ့ပျံ့။ နောက်ဆုံး ဆိုက်ရောက်လာသော ရထားမှ ဆင်းလာသည့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်သည် နေထိုင်ရာ အိမ်ခန်းဆီသို့ လျင်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေခဲ့သည်။

“ဟင်း ... ဒီဘဝက မြန်မြန်လွတ်ချင်လှပြီ”

အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်လျှောက်လှမ်းရင်းက သူ့ဖိနပ်သံ သူ့ပြန်နားထောင်ရင်းဖြင့် သူမက ငြီးတွားရေရွတ်လိုက်သည်။ မူးယစ်ရိေ

နေသော အရက်သမားများနှင့် ဆက်ဆံရသည့် ဘားဆိုင်စားပွဲထိုးဘဝအား ဖြစ်နိုင်လျှင် တစ်ရက်ကလေးတောင် ဆက်လက် မလုပ်ချင်တော့။ သို့သော်လည်း အမှားတစ်ခုလုပ်မိ၍ တင်ကျန်ခဲ့သော အကြွေးများကို ပြန်ဆပ်ဖို့အတွက်က ဤအလုပ်ကို မလုပ်ချင်၍ မရ။ ညဘက် အရက်ဆိုင်အလုပ်လုပ်ပြီး အကြွေးများ မြန်မြန်ကြေမှသာ နေ့ခင်းဘက်၏ သာမန်အလုပ်များကို လုပ်နိုင်မည်မဟုတ်လား။

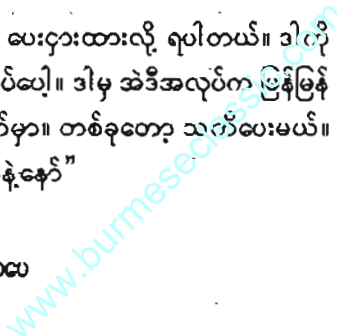
“ဟင်”

တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်ရင်း သူမက စိုးရိမ်စွာဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ နောက်ကလူလိုက်လာသလို ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သိပ်သည်းသော အမှောင်ထုကြောင့် ဘာကိုမျှ သည်းသည်းကွဲကွဲ မမြင်ရ။

“စိတ်ထင်လို့ပါ”

စိုးရိမ်စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ရင်း ခြေလှမ်းကို ပိုသွက်လိုက်သည်။ လက်ကိုင်ပိုက်ဆံအိတ်ကိုလည်း ပို၍ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သည်နေ့မှ ပိုလေးနေသော ပိုက်ဆံအိတ်ကိုတော့ အလှခံရလို့ မဖြစ်။ အလုပ်မှအပြန်တွင် ခဏဝင်တွေ့ခဲ့သော သူငယ်ချင်းက ဘယ်လို မှာလိုက်သနည်း။

“သိပ်မကြာဘူးဆိုရင်တော့ ပေးငှားထားလို့ ရပါတယ်။ ဒါကို အရင်းပြုပြီး အမြတ်ထွက်အောင်လုပ်ပေါ့။ ဒါမှ အဲဒီအလုပ်က ဖြန်မြန်ထွက်နိုင်ပြီး အဲဒီဘဝက နင် ကျွတ်မှာ။ တစ်ခုတော့ သက်ပေးမယ်။ လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းထားဖို့လည်း မမေ့နဲ့နော်”

မပျောက်ပျက်ရအောင် ဂရုစိုက် သိမ်းဆည်းပါမည်ဟူသော ကတိဖြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ငှားရမ်းလိုက်သည့် အရေးပါသော အရင်းအနှီးပစ္စည်းတစ်ခုကလည်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် ပါရှိနေသည်။

နောက်မှ ခြေသံလိုလို ကြားရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခြေသံမှန်း သိသာအောင် နီးကပ်လာသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ... မတော်လိုများ မကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်နေရင်တော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ ... မနည်းပြောပြီး ငှားခဲ့ရတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ ပစ္စည်း။ ဒါပါ အလှခံရလို့ အဲဒီအတွက်ပါ ငါ ပြန်ဆပ်ရမယ်ဆိုရင် ... ငါတော့ ဒီနွဲ့ထဲက ရုန်းထွက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

နောက်မှ ခြေသံက အနားသို့အရောက်တွင် လူသံအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ဒီမှာ ... အစ်မကြီး။”

သူမက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရင်ခွင်တွင် တင်းကျပ်စွာ ပိုက်လိုက်သည်။

“အိုး ဟိုး ... ဘယ်လောက်တောင် အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပါနေလို့လဲ ... ကဲ ... ဒီပိုက်ဆံအိတ် ကျုပ်ကိုပေး ... အော်မယ်မကြနဲ့ အပိုပဲ”

သွားပါပြီ။ အခုမှတော့ ထွက်ပြေးလိုလည်း နောက်က လိုက်လာမှာပဲ။ ဒီလောက် လူပြတ်တဲ့နေရာမှာ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရင်လည်း ထူးမှာမဟုတ်ဘူး။ အင်အားချင်းကလည်း မမျှ။ ငိုယိုပြီး တောင်းပန်ပြန်ရင်လည်း ဒီဟာတွေသာ တွေ့သွားရင် ပြန်တောင်းလို့

မရမှာ သေချာနေပြီ။

သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်၍ လောဘဇောဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေသော ထိုသူဆီသို့ ဦးတည်ကာ သူငယ်ချင်းထံမှ ငှားယူလာခဲ့သော အရင်းအနှီး ပစ္စည်းကို ထုတ်လိုက်သည်။

“အမယ် ... ထင်တာထက်တောင် လွယ်လိုက်တာ ... ဒီလိုမျိုး သာဆိုရင် ငါလည်း ဒါမျိုးကို ကောင်းကောင်းသုံးနိုင်တာပေါ့!”

သူမသည် သဘောကျစွာပြောရင်း ပစ္စုတိအသေးစားလေးအား လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ညင်သာစွာ ပြန်ထည့်လိုက်လေသည်။

ခင်သူဇာကျော်

A KUMA NO IRU PENNGOKU စာအုပ်မှ
HOSHI SHINICHI ၏
MOTODE ဝတ္ထုတိုတို့ ပြန်ဆိုပါသည်။

www.burmeseclassic.com

The Capital

Darkness reigned over a path in the ward where one house lay far apart from another.

The yellowish light coming from the electric light posts, also far apart from one another, was rather dim.

A young girl, who had alighted from the last train, was walking in quick steps to her apartment.

“Oh, wish I could get out of this life!”

Listening to her own footsteps as she walked into the dark, she uttered her wish. She just wanted not to continue, even a day, dealing with drunken customers of the bar. She was a waitress. However, she had committed a mistake and for that, she had had to be repaying debts. She could not afford to quit his jobs as waitress as yet. By working at nights, she had been able to repay her debts. Only when these debts had been paid off, she could land herself in a day job.

“Ah!”

Suddenly she let out a whisper and looked back in anxiety. Because she felt that some one had been following her. However, the darkness was so deep that nothing was visible to her.

“Perhaps, my imagination.”

Trying to get rid of her anxiety, she quickened her steps. Also, she gripped her hand-

bag more tightly. The handbag, heavier today than ever, must not be robbed by any means. And, a friend of hers, whom she had seen for a short while after she had come back from her work at the bar – what had this friend told her?

“If you won’t take it long, I can loan you this much. And, mind you, you must really make a profit out of this loan. So you can quit this job quickly. But, I must give you this warning, to keep this thing safely.”

She promised her friend that she could take every care to keep this thing that she loaned her especially safe. The bag of money that her friend had loaned her contained a thing, which for her was also very important as capital.

She heard footsteps from behind (her). As the footsteps got nearer, she knew that they were those of a man.

“Oh dear, what if the man turned out to

be a wicked one? That sure would be trouble for me.” And the thing that my friend had loaned me, how I had to coax her so! And if this were also looted from me, I would never be able to get out of this evil marsh. As the footsteps got near her, they turned into a human voice.

“Here, big sister!”

She pressed her handbag more tightly to her bosom.

“Oh, what does your handbag have inside? How important are they to you? And now, be quick, give me your handbag, and don’t let out a cry, that would be useless.”

“Oh dear, I can’t do anything now. And no use trying to run away, he is sure to follow me. With not a single passerby around, no use to cry for help. And I am no match for the man. No use, too, to weep and beg him for the return of my handbag and its contents – once

he had seen them. I'm sure he would not return them to me."

And that had led her to a decision.

She opened her handbag, and took out the capital thing that she had loaned from her friend and aimed it towards the man waiting in utter, uncontrollable greed.

"Ha! easier than I have imagined."

"Why? A chance like this at any other time! I'm ready to make good use of such chances!"

Gladly saying so, she gently put the small pistol back into her handbag.

English Version
BA MOE

